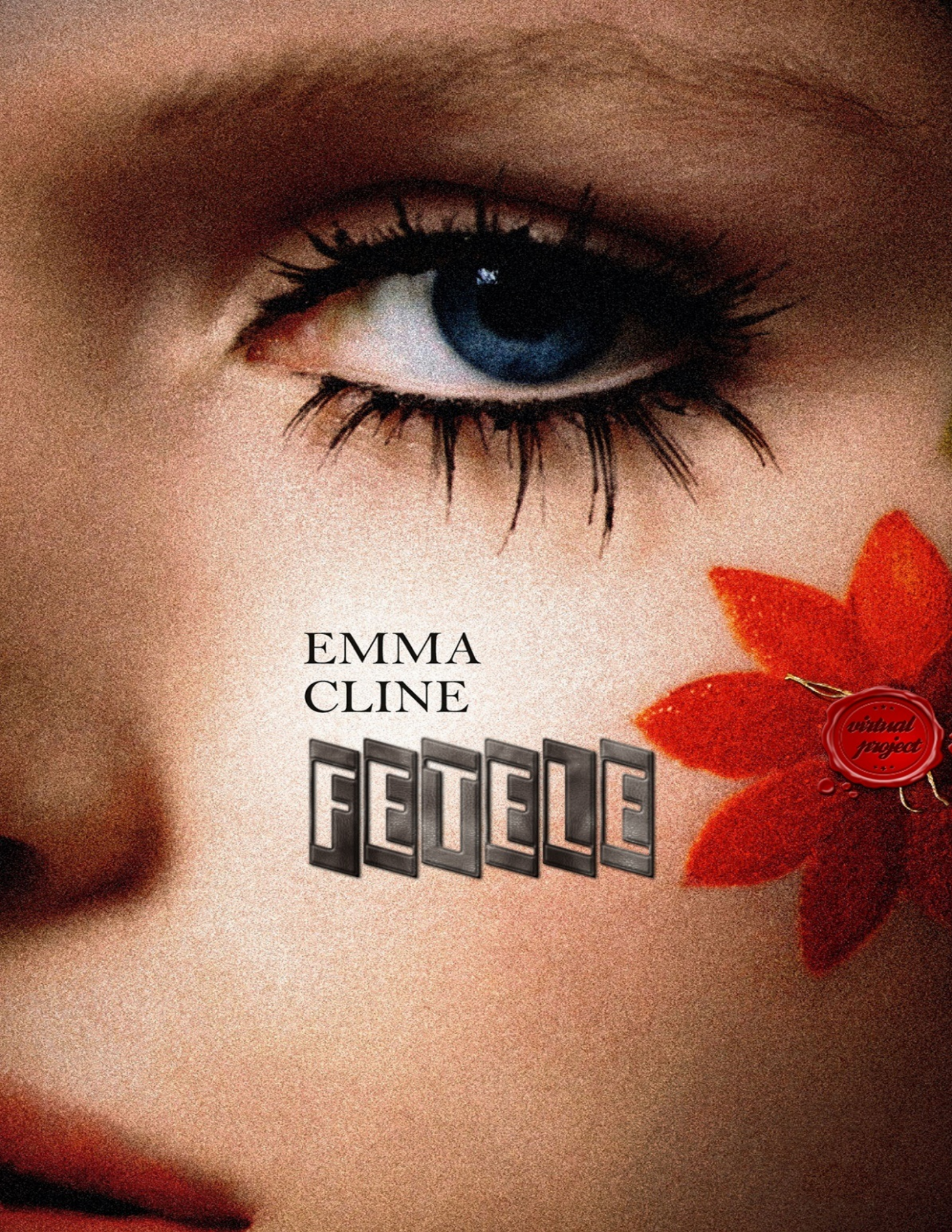

A close-up, artistic photograph of a woman's face, focusing on her right eye which is a striking blue. She has long, dark, thick eyelashes. The skin is a warm, light brown tone. In the lower right corner, there is a vibrant red flower with several petals. A small, circular red seal with the words "virtual project" in a cursive font is placed on one of the flower's petals.

EMMA
CLINE

FETELE

EMMA CLINE

FETELE

Original: *The Girls* (2016)

Traducere din limba engleză:
MARIA ACIOBĂNIȚEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2016

Am ridicat privirea din cauza râsetelor și am continuat să privesc din cauza fetelor.

Mai întâi le-am remarcat părul lung și nepieptănat. Apoi bijuteriile care reflectau soarele. Erau toate trei destul de departe, așa că nu le-am văzut decât o parte din trăsături, dar nu conta – știam că erau altfel decât toți ceilalți oameni din parc. Familiile se înșirau la o coadă dezorganizată, așteptând cârnații și burgerii de la grătarul deschis. Femei cu bluze cadrilate care se lipeau de iubiții lor, copii care aruncau fructe de eucalipt la puii care păreau sălbatici și invadeau promenada. Fetele astea cu părul lung păreau să plutească deasupra a tot ceea ce se întâmpla în jurul lor, tragice și distante. Ca fețele regale în exil.

Le studiam cu o uimire vizibilă, nerușinată: părea imposibil să se uite și să mă vadă. Hamburgerul rămăsese uitat în poală, iar briza sufla duhoarea de plevușcă dinspre râu. Eram la vârstă la care scanam și evaluam imediat alte fete, ținând scorul permanent în ce privințe eram inferioară, așa că am remarcat imediat: cea cu părul negru era cea mai frumoasă. Mă așteptam la asta, chiar înainte să le disting fețele. Avea un aer de parcă venea de pe altă lume și o rochie murdară care abia dacă-i acoperea fundul. Era flancată de o roșcată slăbănoagă și o fată mai mare, îmbrăcată la fel de neîngrijit. De parcă ar fi fost scoasă acum dintr-un lac. Purtau inele ieftine care le dublau oasele degetelor. Dansau pe marginea unui prag, frumusețe și urâtenie în același timp și un val de teamă le urma prin parc. Mamele se uitau după copii, mânite de o senzație pe care nu o puteau numi. Femeile își luau iubiții de mână. Soarele pătrundea printre copaci, ca întotdeauna – sălciile erau moleșite, vântul fierbinte trecea peste păturile pentru picnic –, însă ziua care se anunța obișnuită era deranjată de cărarea croită de cele trei fete printre oamenii simpli. Atrăgătoare și nepăsătoare ca rechinii care spintecă apa.

PARTEA ÎNTÂI

Totul începe cu Fordul care se apropie de aleea îngustă, foșnetul dulce al caprifoiiului care îngroașă aerul de august. Fetele de pe bancheta din spate se țin de mână, cu geamurile mașinii coborâte ca să se strecoare noaptea înăuntru. Radioul cântă până când șoferul, cuprins dintr-odată de agitație, îl oprește.

Privesc poarta acoperită încă de beculețe de la Crăciun. Mai întâi dau peste liniștea căsuței îngrijitorului; acesta trage un pui de somn pe canapea, cu picioarele goale unul lângă altul, ca niște franzele. Iubita lui e la baie, își șterge machiajul care i s-a întins sub ochi.

Apoi casa mare, unde o sperie pe femeia care citește în dormitorul pentru oaspeți. Paharul cu apă tremură pe noptieră, bumbacul ud al chiloților. Fiul ei de cinci ani murmură aiureli nedesluite în somn.

Îi aduc pe toți cu forța în camera de zi. Momentul în care oamenii înspăimântați înțeleg că firescul vieții lor – înghițitura de suc de portocale dimineața, curba înclinată luată pe bicicletă – a dispărut deja. Fețele li se schimbă ca niște jaluzele care se deschid; ușa se descuie în spatele ochilor lor.

•

Mi-am imaginat de multe ori noaptea aceea. Drumul întunecos de munte, marea lipsită de soare. O femeie doborâtă pe peluză noaptea. Deși detaliile s-au mai șters cu anii, schimbându-și pielea iar și iar, la asta m-am gândit prima dată când am auzit ușa descuindu-se aproape de miezul nopții.

Străinul de la ușă.

Am așteptat o clipă ca să descopăr sursa. Copilul unui vecin lovea un tomberon pe trotuar. O căprioară se zbătea în tufiș. Doar asta poate să fie, mi-am spus, gălăgia îndepărtată din cealaltă parte a casei, și am încercat să-mi imaginez cât de inofensiv putea să arate locul la lumina zilei, cât de liniștit și lipsit de pericol.

Dar zgomotul a continuat, intrând brusc în viața reală. Acum se auzeau râsete în cealaltă cameră. Voci. Vâjâitul frigiderului. Căutam întruna explicații, dar mă agățam mereu de cel mai negru gând. După tot ce se întâmplase, așa avea să se termine. Prinsă într-o casă care nu era a

mea, printre faptele și tabieturile vieții altcuiva. În picioarele goale – năpădite de vene varicoase –, cât de slabă aveam să par când veneau după mine, o femeie de vârstă a doua care se ascunde pe la colțuri.

Am rămas întinsă în pat, cu respirația tăiată, uitându-mă fix la ușa închisă. Așteptând intrușii, ororile pe care mi le imaginam prinzând contur și ocupând camera, am înțeles că nu puteam să fac pe eroina. Îmi rămâneau doar teroarea mută, durerea fizică pe care trebuia s-o suport. Nu aveam să încerc să fug.

•

Am coborât din pat doar după ce am auzit fata. Avea vocea subțire și inofensivă. Deși nu ar fi trebuit ca asta să mă liniștească – Suzanne și celelalte erau fete și asta nu ajutase pe nimeni.

•

Locuiam într-o casă împrumutată. Chiparosul întunecat, înghesuit în fața ferestrei, zvâcnetul aerului sărat. Mâncam într-un fel necioplit, ca atunci când eram mică, ghiftuindu-mă cu spaghete acoperite cu brânză. Saltul gol al sucului în gât. Udam florile lui Dan o dată pe săptămână, ducându-le pe fiecare la cadă, ținând ghiveciul sub robinet până când pământul gâlgâia de apă. De multe ori am făcut duș cu frunzele uscate căzute în cadă.

Moștenirea rămasă de pe urma filmelor vechi ale bunicii – ore întregi cu ea zâmbind hrăpăreț, cu părul aranjat în bucle – o tocasem în urmă cu zece ani. Aveam grijă de spațiile intermediare ale existenței altora, lucrând ca infirmieră în casă. Îmi cultivam o invizibilitate pretențioasă în haine neatrăgătoare, având pe chip expresia plăcută și totodată ambiguă a unui ornament de peluză. Partea plăcută era importantă, iar trucul cu invizibilitatea era posibil doar atunci când putea să îmi îndeplinească lucrurile exact așa cum trebuia. Ca și cum ar fi fost ceva ce îmi doream și eu. Pacienții mei erau diferiți. Un copil cu nevoi speciale, speriat de prizele electrice și de luminile semaforului. O femeie în vârstă care se uita la talk-show-uri, în timp ce eu îi număram capsulele de un roz stins de parcă ar fi fost niște bomboane.

Când am terminat cu ultima slujbă și nu am mai găsit alta, Dan mi-a oferit casa lui de vacanță – gestul amabil al unui prieten vechi – de parcă eu îi făceam o favoare. Luminatorul umplea camerele cu întunericul neclar al unui acvariu, iar lemnul se umfla din pricina umezelii. Ca și cum toată casa răsufla.

Plaja nu era prea căutată. Prea rece, nu erau nici stridii. Singurul drum prin oraș era străjuit de rulote instalate pe niște parcele lăbărțate – cu roțile pocnind în vânt, cu verandele aglomerate cu geamanduri decolorate și colaci de salvare, ornamentele oamenilor sărmani. Uneori fumam puțin din marijuana tare și înțepătoare a fostei mele gazde, pe urmă mergeam la magazinul din oraș. Era o sarcină pe care o puteam îndeplini la fel de bine ca spălatul unui vas. Era fie murdar, fie curat, iar eu mă bucuram de astfel de perechi de activități, de felul în care punctau ziua.

Doar rareori vedeam pe cineva de afară. Singurii adolescenți din oraș păreau să se sinucidă în feluri cumplit de rurale – am auzit de felul în care își zdrobeau camionetele la două dimineața, de rămasul peste noapte în garaj care se sfârșea cu intoxicație cu monoxid de carbon, am auzit de un fundaș mort. Nu știam dacă era o problemă a celor care își duceau viața la țară, născută din prea mult timp liber, din plictiseală, sau excesul de vehicule de agrement, sau dacă era o chestie proprie Californiei, o frântură din obsesia pentru cascadorii riscante și stupide.

Nu intrasem deloc în apă. O ospătăriță de la cafenea mi-a spus că era locul de reproducere al marilor rechini albi.

Au ridicat ochii din strălucirea albă a luminilor din bucătărie ca niște ratoni surprinși la tomberon. Fata a țipat. Băiatul a rămas în picioare, lung și deșirat. Erau doar ei doi. Inima îmi bătea cu putere, dar erau atât de tineri – localnici, m-am gândit eu; intră pe furiș în casele de vacanță. Nu aveam să mor.

— Ce mama dracului?

Băiatul a pus jos sticla cu bere, fata s-a agățat de el. Băiatul părea de vreo douăzeci de ani, cu pantaloni cargo. Șosete albe înalte, acnee rozalie sub firișoarele din barbă. Însă fata era o puștoaică. Cincisprezece – șaisprezece ani, cu picioarele albe cu tente albăstrii.

Am încercat să par cât mai autoritară, adunând tivul tricoului în jurul coapselor. Când am spus că sun la poliție, băiatul a pufnit pe nas.

— N-ai decât.

A strâns-o pe fată mai aproape.

— Sună la poliție. Știi ce?

Și-a scos telefonul mobil.

— La dracu', îi sun eu.

Fiorul de groază pe care-l simțeam în piept a dispărut brusc.

— Julian?

Îmi venea să râd – ultima oară când îl văzusem avea treisprezece ani și era slăbănog și diform. Singurul fiu al lui Dan și al lui Allison. I se acordase o atenție exagerată, fusese dus la concursuri de violoncel în tot vestul Statelor Unite. Joia, avea profesor de mandarină, cu barba castanie și vitamine gumate, pavăza părintească împotriva eșecului. Toate dăduseră greș, iar el sfârșise la CSU în Long Beach sau Irvine. Îmi aminteam că avusese niște probleme acolo. O exmatriculare sau o variantă mai puțin gravă, se auzise ceva de un an la un colegiu mai mic. Julian fusese un copil timid, nervos, care se temea de mâncărurile necunoscute și radiourile de mașini. Acum era oțelit, cu frânturi de tatuaje care-i ieșeau de sub bluză. Nu-și amintea de mine, de ce ar fi făcut-o? Eram o femeie în afara ariei lui de interes erotic.

— Stau aici pentru câteva săptămâni, am spus eu, conștientă că eram în picioarele goale și jenată de toată melodrama cu aluzia la poliție. Sunt prietenă cu tatăl tău.

Vedeam că se străduia să-și amintească, să dea un sens situației.

— Evie, am spus.

Tot nimic.

— Locuiam în apartamentul acela în Berkeley? Lângă casa profesorului tău de violoncel?

Dan și Julian veneau uneori la mine după lecții. Julian bea lapte cu poftă și îmi zgâria picioarele de la mese cu lovituri ca de robot.

— Ah, la naiba, a zis Julian. Da.

Nu-mi dădeam seama dacă-și amintea cu adevărat de mine sau doar invocase destule detalii liniștitoare.

Fata s-a întors spre Julian, cu fața la fel de lipsită de orice expresie ca o lingură.

— E-n regulă, iubito, a zis el sărutând-o pe frunte – un gest de o blândețe neașteptată.

Julian mi-a zâmbit și mi-am dat seama că era beat sau poate doar drogat. Avea fața soioasă și o umezeală nesănătoasă pe piele, dar educația lui elitistă și-a intrat imediat în drepturi cu naturalețea unei limbi native.

— Ea e Sasha, a zis el împingând fata în față.

— Salut, a ciripit ea rușinată.

Uitasem partea asta bleguță a adolescentelor: dorința de iubire atât de

evidentă pe figura lor, încât mi-era mie jenă.

— Și Sasha, a spus Julian, ea este...

Ochii lui Julian se străduiau să mă fixeze.

— Evie, i-am amintit.

— Așa, a spus. Evie. Ce chestie!

A băut din bere, din sticla arămie care capta razele de lumină. Se uita dincolo de mine. Privea în jur la mobilă, la lucrurile de pe rafturi, de parcă era casa mea, iar el doar un străin.

— Doamne, probabil ai crezut că dăm o spargere sau ceva!

— Am crezut că sunteți localnici.

— Aici s-a dat cândva o spargere, a spus Julian. Când eram mic. Nu eram acasă. Ne-au furat costumele de scafandru și niște melci din congelator.

A băut încă o gură din sticlă.

Sasha se uita fix la Julian. Purta pantaloni scurți tăiați, total nepotriviți pentru vremea friguroasă, și un pulover prea mare, care era probabil al lui. Manșetele erau roase și păreau ude. Avea un machiaj groaznic, dar poate că era mai degrabă un simbol. Vedeam că nu era în largul ei când o priveam. Îi înțelegeam grija. Când aveam vârsta ei, nu știam cum trebuia să mă mișc, dacă mergeam prea repede, dacă alții îmi puteau sesiza stânjeneala și rigiditatea. De parcă toată lumea îmi analiza permanent atitudinea și o găsea deficitară. Mi-am dat seama că Sasha era foarte tânără. Prea tânără să fie aici cu Julian. Părea că-și dă seama la ce mă gândeam și mă privea surprinzător de sfidător.

— Îmi pare rău că nu ți-a spus tatăl tău că voi fi aici, am zis eu. Pot să dorm în cealaltă cameră dacă vrei patul mai mare. Sau dacă vreți să rămâneți aici singuri, găsesc eu o soluție...

— Nu, a spus Julian. Eu și Sasha putem dormi oriunde, nu-i așa, iubito? Și eram doar în trecere. În drum spre nord. Un drum pentru iarbă, a zis el. Mă duc cu mașina de la LA la Humboldt măcar o dată pe lună.

Mi-a trecut prin minte că Julian avea impresia că mă impresionează.

— Nu vând sau ceva de genul ăsta, a continuat el dând înapoi. Doar o transport. Nu-ți trebuie decât vreo două genți impermeabile și un scanner pentru poliție.

Sasha părea îngrijorată. Aveam să le fac probleme?

— De unde ziceai că-l știi pe tata? a întrebat Julian.

Și-a golit berea și a desfăcut alta. Aduseseră câteva baxuri de câte șase beri. Mai aveau și alte provizii: resturile unui amestec de fructe și alune. O pungă nedesfăcută de jeleuri acrișoare, firimituri răsuflate dintr-o pungă de fast-food.

— Ne-am cunoscut în LA, am spus. Am locuit o vreme împreună.

Eu și Dan împărțiserăm un apartament în Venice Beach la sfârșitul anilor '70, în Venice cu aleile ei din lumea a treia, cu palmierii care loveau ferestrele când băteau vânturile calde nocturne. Trăiam din banii rămași de la filmele bunicii și mă străduiam să obțin diplomă de infirmieră. Dan încerca să devină actor. Nu avea cum să-i meargă cu actoria. Așa că s-a însurat cu o femeie cu ceva bani și a pus bazele unei companii cu alimente vegetariene congelate. Acum deținea o casă consolidată împotriva cutremurelor în Pacific Heights.

— Ah, stai, prietena lui din Venice?

Julian părea deodată mai atent.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Evie Boyd, am spus, iar expresia care i-a apărut pe față m-a mirat: în parte era recunoaștere, în parte, un interes adevărat.

— Stai așa, a zis el.

Și-a luat brațul din jurul fetei, iar ea părea sfâșiată de absența lui.

— Tu ești femeia aceea?

Poate că Dan îi povestise cât de grele fuseseră lucrurile pentru mine. Gândul mă făcea să mă rușinez, așa că mi-am atins fața din reflex. Un obicei vechi și jenant din adolescență, când îmi acopeream câte un coș. O mână dusă întâmplător la bărbie, jucându-mă cu buzele. De parcă asta nu atrăgea atenția, făcând să fie și mai rău.

Julian era de-a dreptul entuziasmat.

— A făcut parte dintr-o sectă, i-a spus fetei. Nu-i așa? a zis el întorcându-se spre mine.

Un fior de groază mi-a străpuns stomacul. Julian se uita în continuare la mine, mort de nerăbdare. Respira greu și întretăiat.

Aveam paisprezece ani în vara aceea. Suzanne avea nouăsprezece. Grupul dădea uneori foc la tămâie ca să ne amețească și să ne supună. Suzanne citea cu voce tare dintr-un număr vechi din *Playboy*. Fotografii Polaroid luminoase și obscene pe care le ascundeam și le schimbam între noi ca pe cartonașele de baseball.

Știam cât de ușor se putea întâmpla, trecutul fiind la îndemână, ca o

alunecare cognitivă inevitabilă a unei iluzii optice. Tonul zilei legat de un anumit lucru: eșarfa de pânză a mamei, umezeala unui dovleac tăiat. Anumite forme date de umbre. Chiar și lumina soarelui pe capota mașinii albe mă făcea să mă cutremur, să las un pic de loc pentru întoarcere. Văzusem batoane vechi de rujuri Yardley – rujul nemaifiind decât un rest de ceară – vândute pe internet cu aproape o sută de dolari. Pentru ca femeile în toată firea să simtă mirosul acela din nou, mirosul îmbâcsit, floral, de chimicale. Atât de mult și-l doreau oamenii – ca să știe că își trăiseră viața, că persoana care fuseseră cândva încă mai exista înăuntrul lor.

Erau atât de multe lucruri care îmi veneau în minte! Gustul de soia, fumul din părul cuiva, dealurile înverzite care se îngălbeneau în iunie. Un șir de stejari și bușteni putea, dacă-l vedeam cu coada ochiului, să-mi deschidă o rană în suflet, iar palmele mi se umezeau brusc din pricina adrenalinei.

Mă așteptam la dezgustul lui Julian, poate chiar la teamă. Acesta era răspunsul logic. Dar mă nedumerea felul în care se uita la mine. Avea un soi de admirație în privire.

Probabil îi spusese tatăl său. Vara casei dărăpănate, copilașii arși de soare. Când încercasem să-i spun lui Dan pentru prima dată, în noaptea în care o pană de curent în Venice provocase o intimitate apocaliptică la lumina lumânării, el izbucnise în râs. Luase șoapta din vocea mea drept un strop de amuzament. Chiar și după ce l-am convins că spuneam adevărul, a vorbit despre fermă pe același ton glumeț. De parcă era un film de groază cu efecte speciale proaste, microfonul suspendat intrând în cadru și transformând măcelul în comedie. A fost o ușurare să exagerez distanța luată, îmbrăcându-mi implicarea în haina ordonată a anecdotei.

Mi-a venit în ajutor faptul că nu am fost menționată în majoritatea cărților. Nici în volumele cartonate, cu titlul însângerat și cu picăturile scurse, nici în paginile lucioase cu fotografii de la locul crimei. Nici în tomul mai puțin popular, dar scris mai meticulos de procurorul-șef, plin de detalii, până la spaghetetele nedigerate găsite în stomacul băiețelului. Cele câteva rânduri în care apărea numele meu erau îngropate într-o carte epuizată, scrisă de un fost poet, iar acesta mi-a notat numele greșit și nici nu a făcut vreo legătură cu bunica mea. Același poet a susținut că CIA producea filme porno în care apărea Marilyn Monroe drogată, filme

vândute politicienilor și șefilor de stat din alte țări.

— A fost de mult, am spus către Sasha, însă expresia de pe fața ei era goală.

— Și totuși, a zis Julian luminându-se la față. Întotdeauna mi s-a părut frumos. Bolnav, dar frumos, a spus el. O exprimare dezastruoasă, dar totuși o exprimare, știi. Un impuls artistic. Trebuie să distrugi ca să crezi, toate porcăriile alea hinduse.

Mi-am dat seama că el lua expresia mea șocată drept aprobare.

— Doamne, nici nu-mi pot imagina, a spus Julian. Să fii cu adevărat în mijlocul unei asemenea povești!

Aștepta să-i răspund. Eram năucită de atacul luminilor din bucătărie: ei nu vedeau că era prea multă lumină? M-am întrebat dacă fata era măcar frumoasă. Dinții ei aveau o tentă gălbuie.

Julian a împuns-o cu cotul.

— Sasha nici măcar nu știe despre ce vorbim.

Mai toți oamenii știau cel puțin un detaliu grotesc. De Halloween, studenții se costumau uneori în Russell și își mânjeau mâinile cu ketchup furat de la cantină. O trupă de black metal folosise inima pe coperta unui album, aceeași inimă neclară lăsată de Suzanne pe peretele lui Mitch. Desenată cu sângele femeii. Dar Sasha părea atât de tânără – de unde să fi auzit de asta? De ce să-i fi păsat? Era pierdută în senzația aceea profundă și sigură că nu exista nimic dincolo de experiența ei. De parcă lucrurile nu puteau merge decât într-un singur fel, iar anii te purtau pe un coridor către camera unde te aștepta eul tău inevitabil, embrionar, gata de a fi descoperit. Cât de trist era să realizezi că uneori nici măcar nu ajungeai acolo. Că uneori trăiai toată viața plutind la suprafață pe măsură ce anii treceau nebinecuvântați.

Julian mângâia părul fetei.

— A fost un scandal al dracului de mare! Niște hipioți care au omorât oameni în Marin.

Figura lui aprinsă îmi era familiară. Aceeași fervoare a oamenilor care umpleau forumurile on-line și care nu păreau niciodată să se liniștească sau să moară. Se luptau pentru drepturi de autor, adoptând același ton cunoscător, aceeași aparentă erudiție care masca macabrul esențial al încercării. Ce anume căutau printre atâtea banalități? Ca și cum avea vreo importanță cum era vremea în ziua aceea?! Toate mărunțișurile păreau importante, dacă stăteai să te gândești bine: postul de radio fixat

în bucătăria lui Mitch, numărul și adâncimea plăgilor înjunghiate. Cum ar fi dansat umbrele pe acea mașină care mergea pe acel drum.

— N-am stat cu ele decât câteva luni, am spus eu. Nu a fost mare lucru.

Julian părea dezamăgit. Îmi imaginam femeia pe care o vedea când se uita la mine: părul neîngrijit, îngrijorarea întipărită în jurul ochilor.

— Dar, da, am zis, am petrecut mult timp pe acolo.

Răspunsul m-a readus în aria lui de interes.

Așa că am lăsat momentul să treacă.

Nu i-am spus că-mi doream să n-o fi cunoscut niciodată pe Suzanne. Că-mi doream să fi rămas în siguranța dormitorului meu de pe dealurile uscate de lângă Petaluma, cu rafturile pline ochi de volumele cu cotor auriu pe care le preferam în copilărie. Și chiar îmi doream asta. Dar în unele nopți, când nu puteam dormi, curățăm încet un măr la chiuvetă, lăsând coaja să se lungească sub sclipirea cuțitului. Casa întunecată în jurul meu. Uneori nu se simțea ca un regret. Ci ca un dor.

•

Julian a mânat-o pe Sasha în celălalt dormitor ca pe o turmă pașnică de căprițe. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ceva înainte de a-mi spune noapte bună. Am rămas surprinsă – îmi amintea de băieții de la școală care deveneau mai politicoși și se comportau mai bine drogați. Spălau conștiincioși vasele după cina în familie în timp ce aveau halucinații, uimiți de magia psihedelică a săpunului.

— Somn ușor, a zis Julian înclinându-se ca o gheișă înainte de a închide ușa.

Cearșafurile de pe patul meu erau mototolite, panica de mai devreme se simțea încă în cameră. Cât de ridicolă fusesem! Să mă sperii așa! Dar chiar și surpriza unor oameni inofensivi în casă mă tulbura. Nu voiam să fie vizibilă căderea mea psihică, nici măcar accidental. Din punctul acela de vedere, să stai singur era înspăimântător. Nu era nimeni care să supravegheze ceea ce vărsai din tine, felurile în care îți trădai dorințele primitive. Ca un cocon în jurul tău, făcut din înclinațiile tale brute, nearanjate în tiparele adevăratei vieți umane.

Eram încă în stare de alertă și trebuia să fac un efort să mă relaxez, să-mi liniștesc respirația. Casa era în siguranță, mi-am spus, eram în regulă. Deodată, mi s-a părut ridicolă întâlnirea asta stupidă. Prin peretele subțire auzeam sunetele pe care le făceau Julian și Sasha, care

se făceau comozi în cealaltă cameră. Podeaua scârțâia, ușile dulapului se deschideau. Probabil puneau cearșafuri pe salteaua goală. Scuturau praful adunat în ani de zile. Mi-o imaginam pe Sasha privind fotografiile de familie de pe raft, una dintre ele cu Julian când era micuț și ținea în mână un telefon roșu uriaș. Julian la unsprezece sau doisprezece ani, pe o barcă de urmărire de balene, cu fața lui minunată, stropită de sare. Probabil că proiecta toată inocența și dulceața aceea asupra bărbatului aproape adult care-și scotea pantalonii și bătea cu palma pe pat ca să vină lângă el. Urmele neclare ale tatuajelor de amator de-a lungul brațelor sale.

Am auzit geamătul saltelei.

Nu mă miram că aveau să și-o tragă. Însă pe urmă am auzit vocea ei, gemând ca într-un film porno. Ascuțită și înghețată. Nu știau că sunt chiar alături? M-am întors cu spatele la perete și-am închis ochii.

Julian mârâia.

— Ești o târfă? a spus el.

Tăblia patului se izbea de perete.

— Ești?

•

Mai târziu m-am gândit că Julian trebuia să fi știut că auzeam tot.

1969

1.

Era sfârșitul anilor '60 sau vara dinaintea sfârșitului, o vară care părea să nu se mai termine, lipsită de formă. Cartierul Haight era populat de membrii Procesiunii, îmbrăcați în alb și împărțind pamflete de culoarea ovăzului, iar iasomia înflorea în anul acela nemaipomenit de frumos de-a lungul drumurilor. Toți erau sănătoși, bronzăți, încărcăți de podoabe, iar dacă nu erai și tu la fel – era și asta o chestie –, puteai să fii o creatură selenară, pânză peste abajurul veiozei, făcând detoxificări cu kitchari^[1] care-ți murdărea vasele de turmeric.

Dar toate astea se întâmplau în altă parte, nu în Petaluma, unde fermele aveau acoperișurile înclinate, unde camioneta acoperită era mereu parcată în fața restaurantului Hi-Ho. Trotuarele erau prăjite de soare. Aveam paisprezece ani, dar arătam mult mai matură. Oamenilor le plăcea să-mi spună asta. Connie jura că păream de șaisprezece ani, dar ne spuneam multe minciuni una alteia. Eram prietene încă din gimnaziu, când Connie mă aștepta în fața clasei, răbdătoare ca o vacă, iar energia noastră se consuma în exagerările prieteniei dintre noi. Era durdulie, dar nu se îmbrăca potrivit proporțiilor, purta bluze de bumbac tăiate, cu broderii mexicane, fuste prea strâmte care-i lăsau o dungă furioasă pe coapse. Îmi plăcuse mereu de ea, într-un fel la care nu trebuia să mă gândesc, un lucru la fel de firesc ca propriile mâini.

În septembrie am fost trimisă la aceeași școală cu internat la care învățase și mama. Construiseră un campus îngrijit în jurul vechii mănăstiri din Monterey, cu peluze înclinate și netede. Dimineața apăreau fâșii de ceață, semne efemere ale apropierii de apa sărată. Era o școală numai pentru fete și trebuia să port uniformă – pantofi cu toc jos și fără machiaj, bluze marinărești și cravate bleumarin. De fapt, era o pușcărie împrejmuată de un zid de piatră și populată cu fiice șterse, cu fața ca o lună. Fetele de la Focul de Tabără și Viitoarele Profesoare trimise să învețe să dactilografieze o sută șazeci de cuvinte pe minut. Să-și facă promisiuni visătoare și înflăcărare că vor fi domnișoare de

onoare una pentru cealaltă la nunțile în stilul regal hawaiian.

Plecarea mea iminentă a impus o distanță nouă și gravă în prietenia mea cu Connie. Începusem să observ anumite lucruri, aproape împotriva voinței mele. După cum spunea ea: „Cel mai bun lucru ca să uiți de cineva este să te culci cu altcineva”, de parcă eram vânzătoare din Londra în loc de adolescente neexperimentate de la fermele din comitatul Sonoma. Lingeam baterii ca să simțim pe limbă impulsul electric, despre care se zvonea că era a optsprezecea parte dintr-un orgasm. Mă durea să-mi imaginez cum ne vedeau ceilalți pe noi, etichetate drept fetele care-și aparțineau una alteia. Accesoriiile acelea asexuate din licee.

În fiecare zi după școală intram pe nesimțite în rutina după-amiezilor. Pierdeam orele cu vreo sarcină destoinică: ne luam după sugestiile lui Vidal Sassoon – sucuri cu ouă crude pentru întărirea firului de păr, ne scobeam punctele negre cu ace de cusut sterilizate. Proiectul permanent al eului nostru de fete necesita atenții ciudate și precise.

Ca adult, mă minunez de cât de mult timp pierdeam. Festinul și foametea pe care eram învățate să le așteptăm de la lume, numărătorile inverse în revistele care ne cereau să ne pregătim cu cel puțin o lună înainte pentru prima zi de școală.

Ziua 28: Aplicați pe față o mască de miere și avocado.

Ziua 14: Testați-vă machiajul la diferite lumini (naturală, de birou, la amurg).

Pe atunci eram deprinsă cu atenția. Mă îmbrăcam ca să atrag iubirea, trăgându-mi decolteul mai jos, așternându-mi pe față o expresie visătoare de câte ori ieșeam în public, expresie ce sugera gânduri profunde și promițătoare, în caz că se uita cineva la mine. În copilărie făcusem parte dintr-un eveniment caritabil canin și plimbasem în lesă un collie frumos cu un batic de mătase la gât. Cât de încântată fusesem de prestația bine primită: felul în care mergeam la persoane străine și le lăsam să admire câinele, cu zâmbetul indulgent și constant al unei vânzătoare, cât de goală mă simțisem pe urmă, când nimeni nu mai trebuia să se uite la mine!

•

Așteptam să mi se spună ce aveam eu mai bun. M-am întrebat mai târziu dacă acesta era motivul pentru care erau mult mai multe femei la fermă decât bărbați. În tot acel timp pe care l-am petrecut pregătindu-

mă și citind articole care mă învățau că viața era o anticameră până când cineva te lua în seamă, băieții deveniseră ei înșiși.

•

Ziua aceea în parc a fost prima dată când le-am văzut pe Suzanne și pe celelalte. Ajunsesem acolo pe bicicletă, mă îndreptam spre fumul făcut de cărnuri... Nimeni nu a vorbit cu mine în afară de cel care apăsa burgerii pe grătar cu un sfârâit umed și plictisit. Umbrele stejarilor treceau peste brațele mele goale, bicicleta stătea înclinată în iarbă. Când un băiat mai mare cu pălărie de cowboy a dat peste mine, am încetinit înadins ca să mă împingă din nou. Genul de flirt pe care l-ar fi făcut Connie, pus în practică de parcă era o manevră militară.

— Ce-i cu tine? a mormăit el.

Am deschis gura să-mi cer scuze, dar băiatul se îndepărta deja. De parcă știa că nu avea de ce să asculte ce aveam de zis.

Vara se căsca dinaintea mea – risipirea zilelor, marșul orelor, mama care bântuia prin casă ca o străină. Vorbisem cu tata de câteva ori la telefon. Păruse dureros și pentru el. Îmi pusese întrebări ciudat de formale, ca un unchi îndepărtat care mă știa doar dintr-un șir de informații primite indirect: Evie are paisprezece ani, Evie e scundă. Tăcerile dintre noi ar fi fost mai bune dacă erau colorate cu tristețe sau regret, dar era mai rău – auzeam cât de fericit era că plecase.

M-am așezat singură pe o bancă, cu șervetul întins pe genunchi, și am mâncat burgerul.

Era prima dată după multă vreme când mâncam carne. Mama mea, Jean, încetase să mai mănânce carne în cele patru luni de la divorț. Încetase să facă multe alte lucruri. Nu mai exista mama care se asigura că-mi cumpăr lenjerie nouă în fiecare anotimp, care îmi rula șosetele albe ca pe niște ouă. Care cosea pijamale pentru păpuși care se asortau cu ale mele, folosind chiar și aceiași nasturi perlați. Era gata să se ocupe de noua ei viață cu nerăbdarea unei școlărițe care se lupta cu o problemă dificilă la matematică. Ardea tămie învelită în folie de aluminiu care-mi făcea ochii să lăcrimeze. Începuse să bea un ceai nou, făcut dintr-o scoarță de copac aromată, se foia prin casă sorbind ceaiul, atingându-și neatentă gâtul de parcă-și revenea după o boală prelungită.

Suferința era vagă, dar leacul era clar. Noii ei prieteni îi sugerau masajul. Îi sugerau apele sărate din bazinele de deprivare senzorială. Îi sugerau electropsihometrul, gestaltismul, consumarea alimentelor bogate

în minerale care fuseseră plantate în nopțile cu lună plină. Nu-mi venea să cred că mama le urma sfaturile, dar ea îi asculta pe toți. Dornică de o țintă, de un plan, crezând că răspunsul putea veni din orice direcție, în orice moment, numai să se străduiască îndeajuns.

A căutat până nu i-a mai rămas decât căutarea. Astrologul din Alameda care o făcea să plângă, vorbindu-i despre umbra nefavorabilă făcută de semnul zodiacal în creștere. Terapiile care presupuneau să se arunce de colo-colo printre străini într-o cameră cu pereți capitonați, învârtindu-se până se lovea de ceva. Venea acasă cu urme neclare pe sub piele, cu vânătăi care se adânceau până căpătau aspectul cărnii. O vedeam atingând vânătăile de parcă îi erau dragi. Când ridica ochii și mă vedea privind-o, se înroșea. Avea părul proaspăt vopsit în blond, duhnind a chimicale și a trandafiri artificiali.

— Îți place? mă întreba ea trecând vârfurile tunse printre degete.

Dădeam din cap că da, deși culoarea îi făcea pielea să arate de parcă avea icter.

Se schimba mereu, zi de zi. Lucruri mărunte. Aducea cercei făcuți de femei din grupul ei, se întorcea cu bucăți primitive de lemn în urechi, cu brățări smălțuite de culoarea bomboanelor mentolate de după cină. Începuse să se dea la ochi cu un dermatograf pe care îl încălzea la flacăra unei brichete. Învârtea vârful până se înmuia și își putea desena la fiecare ochi linii care o făceau să pară somnoroasă și să semene cu o egipteană.

Se oprea în cadrul ușii înainte de a ieși seara, îmbrăcată cu o bluză roșie care-i dezgolea umerii. Trăgea întruna de mâneci. Avea umerii dați cu sclipici.

— Vrei să te machiez și pe tine, iubito?

Dar nu aveam unde să merg. Cui îi păsa dacă ochii mei păreau mai mari și mai albaștri?

— E posibil să mă întorc târziu. Așa că, somn ușor!

Mama se apleca și mă săruta în creștetul capului.

— Suntem în regulă, nu-i așa? Noi două?

Mă mângâia zâmbind, iar fața părea să i se crape și să dezvăluie pe deplin nevoile pe care le avea. O parte din mine se simțea într-adevăr bine sau poate confundam familiaritatea cu fericirea. Pentru că acest lucru exista chiar și atunci când nu era dragostea, plasa de siguranță a familiei, puritatea obiceiului și a căminului. Era atât de mult timp pe

care-l petreceai acasă și poate tocmai acesta era cel mai bun lucru pe care-l puteai obține, senzația aceea de îngrădire nesfârșită, ca atunci când cauți capătul rolei de scotch și nu reușești să-l găsești. Nu erau cusături, nu erau întreruperi, doar pietrele de hotar ale vieții tale, care deveneau atât de mult o parte din tine, încât nici nu le mai remarcăi. Farfuria din care îmi plăcea să mănânc la cină habar n-am de ce, o farfurie ciobită, cu o salcie pictată pe ea. Tapetul din hol care-mi era atât de cunoscut, încât altcuiva nu-i mai spunea nimic – fiecare crâng de palmieri colorați, personalitățile diferite pe care le atribuiam fiecărui hibiscus înflorit.

Mama încetase să mai impună orele fixe pentru masă, lăsând struguri într-o sită deasupra chiuvetei sau aducând acasă borcane de sticlă cu supă miso cu mărar de la cursul ei de gătit rețete macrobiotice. Salate de alge pline de ulei grețos de pojarăniță. „Mănâncă în fiecare zi asta la micul dejun, spunea ea, și nu o să mai ai niciodată vreun coș”.

Băteam în retragere, luând degetele de la coșul de pe frunte.

Avusesem multe ședințe nocturne de planificare cu mama și cu Sal, o femeie în vârstă pe care o cunoscuse în grup. Sal era mereu disponibilă pentru mama, venea la ore ciudate, așteptând dramele cu nerăbdare. Purta tunici cu guler mandarin, avea părul cărunț tuns scurt, așa că i se vedeau urechile, făcând-o să arate ca un băiat îmbătrânit înainte de vreme. Mama vorbea cu Sal despre acupunctură, despre mișcarea energiilor în jurul meridianelor. Despre diagrame.

— Vreau doar puțin spațiu pentru mine, spunea mama. Lumea cere atât de mult de la tine, nu-i așa?

Sal se foia pe dosul greoi și dădea din cap. Supusă ca un ponei cu căpăstru.

Mama și Sal beau ceaiul cu arome lemnoase din boluri, o nouă fiță pe care o preluase mama.

— E o chestie europeană, mi-a spus ea apărându-se, deși nu-i spusese nimic.

Când am intrat prin bucătărie, au tăcut brusc amândouă, dar mama a înclinat capul.

— Fetițo, a spus ea făcându-mi semn să mă apropiu.

A mijit ochii.

— Fă-ți cărarea spre dreapta. Te avantajează mai mult.

Îmi aranjasem părul așa ca să acopăr un coș care făcuse coajă de la

atâta zgândărit. Îl acoperisem cu ulei cu vitamina E, dar nu mă puteam abține să umblu acolo, folosind hârtie igienică pentru a absorbi sângele.

Sal era de acord.

— Are față rotundă, a spus ea pe un ton autoritar. Cred că bretonul nu e deloc o idee bună pentru ea.

Mi-am imaginat cum ar fi dacă o răsturnam pe Sal cu scaun cu tot, cum greutatea ei ar fi pus-o repede la pământ. Ceaiul din scoarță de copac vărsat pe linoleum.

Și-au pierdut repede interesul pentru mine. Mama și-a reluat vechea poveste, asemenea supraviețuitorului șocat al unui accident de mașină. Rotea umerii ca și cum se obișnuia și mai mult cu tristețea.

— Iar partea cea mai amuzantă, a continuat mama, partea care mă enervează cel mai mult?

A zâmbit uitându-se la propriile mâini.

— Cari câștigă bani, a spus ea. Chestiile alea cu valută.

A râs din nou.

— În sfârșit. Chiar a funcționat. Dar cu banii mei i-a plătit ei salariul, a zis ea. Banii din filmele mamei mele. Cheltuiți cu fata aia.

•

Mama vorbea despre Tamar, asistenta pe care tata o angajase la firma lui cea nouă. Avea ceva de-a face cu schimbul valutar. Cumpăra bani străini și-i schimba înapoi și încolo, plimbându-i suficient încât să rămână, după cum insista el, doar cu profit, o scamatorie la scară mare. Pentru asta fuseseră casetele din mașina lui de pe care învăța franceză: încerca să facă o afacere cu franci și lire.

Acum, el și Tamar locuiau împreună în Palo Alto. O întâlnisem doar de câteva ori: o dată m-a luat de la școală, înainte de divorț. Îmi făcea leneș cu mâna din mașina Plymouth Fury. Avea vreo douăzeci și ceva de ani, era zveltă și veselă, făcând mereu aluzii la planuri de weekend, la un apartament mai mare pe care și-l dorea, la viața ei aranjată într-un fel pe care nu mi-l puteam imagina. Avea părul atât de blond, încât era aproape gri și-l purta liber, spre deosebire de mama, care își făcea bucle. La vârsta aceea, priveam femeile cu o apreciere brutală și lipsită de emoție. Le evaluam curbura sânilor, imaginându-mi cum arătau în diverse poziții deochete, le priveam cu lăcomie umerii goi. Tamar era foarte frumoasă. Își aduna părul cu un pieptene de plastic și își pocnea gâtul, zâmbindu-mi în timp ce conducea.

— Vrei gumă?

Am desfăcut două lame din învelitorile argintii. Mă simțeam cumva asociată cu iubirea lângă Tamar, cu coapsele alunecând pe scaunul de vinilin. Doar fetele își pot acorda cu adevărat atenție una alteia, genul de atenție pe care-l echivalăm cu a fi iubite. Fetele observă ceea ce dorim să se observe. Și asta făceam eu în ceea ce o privea pe Tamar – reacționam la simbolurile ei, la coafură, la haine și la mirosul parfumului ei L’Air du Temps, ca și cum acestea erau informațiile care contau, semnele care reflectau ceva din personalitatea ei. Luam frumusețea ei foarte personal.

Când am ajuns acasă, iar pietrișul a scârțâit sub roțile mașinii, a cerut voie să meargă la toaletă.

— Desigur, i-am spus, încântată oarecum că intră la mine în casă, de parcă mă vizita un demnitar.

I-am arătat baia frumoasă, lângă dormitorul părinților mei. Tamar a aruncat o privire către pat și a strâmbat din nas.

— Urâtă cuvertură, a spus ea încet.

Până atunci fusese doar cuvertura părinților mei, dar am simțit deodată o rușine indirectă pentru mama, pentru cuvertura de prost gust pe care o alesese, pentru faptul că fusese atât de fraieră încât să fie mulțumită de asta.

M-am așezat la masa din sufragerie, ascultând sunetul înăbușit al urinatului, al apei de la robinet. A stat mult timp acolo. Când Tamar a ieșit, în sfârșit, din baie, ceva era diferit. Mi-am dat seama după o clipă că se dăduse cu rujul mamei, iar când a văzut că o observasem a fost ca și când am întrerupt-o din vizionarea unui film. Avea pe față presentimentul unei alte vieți.

•

Fantezia mea preferată era vindecarea prin somn despre care citisem în *Valea păpușilor*. Doctorul inducea un somn prelungit într-o cameră de spital, singura soluție pentru săraca și zgomotoasa Neely, devenită confuză de la atâta Demerol. Părea perfect – trupul meu ținut în viață de aparate liniștite, de încredere, creierul odihnindu-se într-un spațiu apos, netulburat ca un peștișor într-un bol de sticlă. Aveam să mă trezesc după câteva săptămâni. Și chiar dacă viața redevenea dezamăgitoare, rămânea totuși întinderea aceea rigidă a nimicului.

Internatul trebuia să fie corecțional, să-mi dea impulsul de care aveam nevoie. Părinții mei, chiar și în lumile lor separate, acaparatoare, erau

dezamăgiți de mine, supărați din pricina notelor mediocre. Eram o fată obișnuită și asta era cea mai mare dezamăgire – nu aveam strălucirea măreției. Nu eram destul de frumoasă ca să iau notele pe care le luam, balanța nu se înclina suficient de mult nici în direcția aspectului, nici în cea a inteligenței. Uneori mă copleșeau impulsurile de a fi mai bună, de a încerca mai mult, dar, desigur, nimic nu se schimba. Alte forțe misterioase păreau să fie la mijloc. Fereastra de lângă banca mea era deschisă, așa că pierdeam ora de matematică privind zbuciumul frunzelor. Stiloul îmi curgea, așa că nu puteam lua notițe. Lucrurile la care mă pricepeam nu puteau fi puse în practică: scriam adrese pe plic cu litere cu bucle și vietăți zâmbitoare pe clapă. Făceam cafea cu mult zaț și o beam cu un aer afectat. Găseam un anumit cântec dorit la radio, ca un medium care asculta știrile să afle despre decese.

Mama spunea că semănăm cu bunica, dar acest lucru părea suspect, era o minciună menită să-mi dea speranțe false. Știam povestea bunicii, îmi fusese repetată ca o rugăciune reflexivă. Harriet, fiica fermierului, smulsă din obscuritatea arsă de soare din Indio și adusă la Los Angeles. Obrazul fin și ochii umezi. Dinții mici, drepți și ușor ascuțiți, că ai unei pisici stranii și frumoase. Răsfățată de studiouri, hrănită cu ouă bătute cu lapte, cu ficat fript și cinci morcovi, aceeași cină pe care a luat-o bunica în fiecare seară a copilăriei mele. Familia s-a adunat în ferma mare din Petaluma după ce s-a pensionat bunica, iar ea creștea cai și trandafiri din lujeri de Luther Burbank pentru a participa la concursuri.

Când a murit bunica, eram ca o țară de sine stătătoare pe dealurile acelea, trăiam din banii ei, deși puteam merge cu bicicleta până în oraș. Era mai mult o distanță psihologică – la vârsta maturității am ajuns să mă minunez de izolarea noastră. Mama mergea pe vârfuri pe lângă tata, la fel făceam și eu – privirile lui piezișe pentru noi, încurajările de a mânca mai multe proteine, de a citi Dickens și de a respira mai profund. Mânca ouă crude și fripturi sărate și păstra în frigider o farfurie de biftec tartar, luând câteva lingurițe de cinci sau șase ori pe zi. „Corpul reflectă sinele interior”, spunea el făcând gimnastică pe o saltea japoneză lângă piscină, câte cincizeci de flotări cu mine urcată pe spatele lui. Era ca o magie să fii ridicată așa în aer, cu picioarele încrucișate. Iarba de ovăz, mirosul pământului răcorit.

Când cobora câte un coiot de pe dealuri și se bătea cu un câine – sâsâitul urâcios și iute care mă încânta –, tata împușca animalul. Totul

părea simplu. Caii pe care-i copiam dintr-o carte de desenat cu creionul, umbrindu-le coamele cu grafit. Desenam un linx care fugea cu un șoarece de câmp între dinți, colțul ascuțit al naturii. Mai târziu aveam să-mi dau seama că teama fusese acolo mereu. Agitația care mă cuprindea când mama mă lăsa singură cu bona, Carson, care mirosea a umezeală și stătea pe scaunul nepotrivit. Cum îmi spuneau că mă distrăm mereu și că nu puteam spune că nu era așa. Chiar și momentele de fericire erau urmate de o dezamăgire – râsul tatei, apoi graba cu care alergam după el când mi-o lua înainte. Mâinile mamei pe fruntea febrilă, apoi singurătatea disperată a camerei de convalescență, convorbirile telefonice cu o persoană a cărei voce mi-era necunoscută. O tavă cu biscuiți Ritz și supa de pui cu tăieței care se răcise, carnea sălcie, aproape grasă. O goliciune astrală care părea, chiar și în copilărie, că seamănă cu moartea.

Nu mă întrebam cum își petrecea mama zilele. Cum trebuie să fi stat în bucătăria goală, la masa mirosind a putreziciunea domestică a buretelui, așteptându-mă să vin gălăgioasă de la școală, așteptând să vină tata acasă.

Tata, care o săruta atât de formal încât ne jenam toți, care lăsa pe trepte sticle de bere care atrăgeau viespi, își bătea pieptul cu pumnii dimineata ca să-și mențină plămânii puternici. Se agăța zdravăn de realitatea brută a corpului său, cu șosetele groase cu dungi ivindu-se deasupra pantofilor, pătate de săculeții cu cedru pe care-i ținea în sertar. Felul în care glumea, verificându-și imaginea în capota mașinii. Încercam să păstrez lucruri pe care să i le spun, depănând zilele în căutarea unui lucru care să-i stârnească o fărâmbă de interes. Nu mi-a dat prin gând decât la maturitate că era ciudat că știam atâtea lucruri despre el când el nu părea să știe ceva despre mine. Știam că-i plăcea Leonardo da Vinci pentru că descoperise energia solară și se născuse sărac. Faptul că putea identifica orice mașină după sunetul motorului și credea că toți ar trebui să știe numele copacilor. Îi plăcea când eram de acord că școala pentru afaceri era o înșelătorie sau că aprobam din cap când spunea că adolescentul din oraș care-și pictase semne de pace pe mașină era un trădător. Spusese odată că ar trebui să învăț chitară clasică, deși nu-l auzisem niciodată ascultând muzică, în afară de trupele acelea artistice de cowboy care băteau ușor cu cizmele verzi și cântau despre trandafiri galbeni. Credea că înălțimea lui fusese singurul lucru care-l împiedicase

să aibă succes.

— Și Robert Mitchum e scund, mi-a spus odată. Îl pun să stea pe cutii cu portocale.

•

De îndată ce am văzut fetele traversând parcul, am rămas cu privirea ațintită spre ele. Fata cu părul negru împreună cu însoțitoarele ei și râsul lor erau ca un reproș adus singurătății mele. Așteptam ceva fără să știu ce anume. Atunci s-a întâmplat. Repede, dar tot am văzut: fata cu părul negru și-a tras decolteul rochiei preț de o clipă, arătând sfârcul roșu al sânului gol. Chiar în mijlocul parcului plin de lume. Înainte să mă conving că era adevărat, fata și-a tras rochia la loc. Râdeau toate, grosolane și nepăsătoare; niciuna nu s-a uitat dacă le observase cineva.

Fetele au ajuns pe alea de lângă restaurant, ceva mai departe de grătar. Cu mișcări exersate și curgătoare. Nu mi-am mutat privirea. Cea mai mare a ridicat capacul unui coș de gunoi. Roșcata s-a aplecat, iar fata brunetă a folosit genunchiul celeilalte ca pe o treaptă, ridicându-se peste margine. Căuta ceva înăuntru, dar nu-mi imaginam ce anume. M-am ridicat să arunc șervețelele și m-am oprit lângă tomberon, privindu-le. Bruneta scotea lucruri din coș și le dădea celorlalte: o pungă cu pâine, încă în ambalaj, o varză anemică pe care au mirosit-o, apoi au aruncat-o înapoi. O procedură ce părea obișnuită – oare chiar voiau să mănânce lucrurile acelea? Când bruneta a ieșit ultima oară, urcându-se pe margine și lăsându-și greutatea pe pământ, ținea ceva în mână. Avea o formă ciudată și culoarea pielii mele, așa că m-am oprit.

Când am remarcat că era un pui crud învelit în plastic, m-am holbat probabil ceva mai tare, fiindcă bruneta s-a întors și mi-a surprins privirea. Mi-a zâmbit și am simțit un gol în stomac. Părea că se transmite ceva între noi, o mișcare subtilă a aerului. Felul direct, lipsit de rușine, în care mi-a susținut privirea. Dar a redevenit atentă când ușa cu sită a restaurantului s-a deschis cu o izbitură. A ieșit un bărbat robust care deja striga. Le-a gonit ca pe câini. Fata a apucat punga cu pâine și puiul și a rupt-o la fugă. Bărbatul s-a oprit și s-a uitat o vreme după ele. Își ștergea mâinile mari cu șorțul, iar pieptul i se ridica din pricina efortului.

Fetele erau deja departe, cu pletele fluturând în urma lor ca niște steaguri, iar când autobuzul școlar vopsit negru a apărut lângă ele și a încetinit, au dispărut toate trei înăuntru.

•

Apariția lor, aspectul fetal înfiorător al puiului, cireașa sfârcului fetei. Totul era atât de țișător, poate de aceea mă gândeam neconținut la ele. Nu reușeam să pun lucrurile cap la cap. De ce aveau fetele astea nevoie de mâncare dintr-un tomberon. Cine conducea autobuzul, ce fel de oameni l-ar fi vopsit în culoarea aceea. Văzusem că-și erau dragi una alteia, fetele astea, că intraseră într-un contract familial – erau sigure de ce reprezentau una pentru alta. Noaptea lungă care mă aștepta, noaptea în care mama ieșea cu Sal, mi s-a părut brusc insuportabilă.

Aceea a fost prima dată când am văzut-o pe Suzanne – ieșea în evidență din pricina părului negru, chiar și la distanță, ca fiind diferită, cu un zâmbet direct și scrutător. Nu puteam să-mi explic strângerea de inimă pe care o simțisem uitându-mă la ea. Părea la fel de stranie și crudă ca florile care înfloresc ca o explozie o dată la cinci ani, tachinarea vulgară și înțepătoare a unui lucru aproape identic cu frumusețea. Ce văzuse fata asta când se uitase la mine?

Am mers la toaletă din restaurant. *Cu camionu' tot înainte* scria pe un perete cu markerul. *Tess Pyle o suge!* Ilustrațiile care însoțeau cuvintele fuseseră tăiate. Toate semnele caraghioase și misterioase ale oamenilor resemnați că trebuiau să stea închiși într-un loc, legați de ordinea superficială a lucrurilor. Care voiau să protesteze un pic. Cel mai trist: *La dracu'*, scris cu creionul.

În timp ce mă spălam pe mâini și mă ștergeam cu un prosop țeapăn, mă analizam în oglinda de deasupra chiuvetei. Preț de o clipă, am încercat să mă văd prin ochii fetei cu părul negru sau chiar ai băiatului cu pălărie de cowboy, studiindu-mi trăsăturile și căutând o vibrație pe sub piele. Efortul era vizibil pe fața mea, ceea ce mă făcea să mă rușinez. Nu era de mirare că băiatul păruse dezgustat: probabil văzuse dorința din mine. Văzuse pe fața mea că eram copleșită de dorință, ca farfuria goală a unui orfan. Și asta era diferența dintre mine și fata brunetă – fața ei răspundea singură la propriile întrebări.

Nu voiam să știu lucrurile astea despre mine. Mi-am dat cu apă pe față, cu apă rece, cum îmi spunea Connie cândva. „Apa rece îți închide porii”, poate era adevărat: simțeam că mi se contractă pielea, cu apa curgând pe față și pe gât. Cât de mult credeam amândouă că dacă îndeplineam aceste ritualuri – ne spălam fața cu apă rece, ne pieptănam părul cu frenezie înainte de culcare, folosind o perie din păr de porc – se rezolva o problemă și o nouă viață apărea dinaintea noastră.

2.

Cha ching, se auzea automatul din garajul lui Connie, ca un desen animat, în timp ce trăsăturile lui Peter erau scăldate într-o strălucire rozalie. Avea optsprezece ani, era fratele mai mare al lui Connie și avea antebrățele de culoarea pâinii prăjite. Prietenul lui, Henry, stătea lângă el. Connie hotărâse că era îndrăgostită de Henry, așa că ne petreceam seara de vineri ghemuite pe banca de ridicat greutate, cu motocicleta portocalie a lui Henry parcată lângă noi ca un ponei prețios. Ne uitam la băieți cum se jucau la automat, bând o bere fără nume pe care tatăl lui Connie o ținea în frigiderul din garaj. Mai târziu trăgeau în sticlele goale cu pistoale cu aer comprimat, care cârâiau la fiecare explozie.

Știam că urma să-l văd pe Peter în seara aceea, așa că purtam bluza brodată și aveam părul îmbâcsit de fixativ. Acoperisem coșul de pe obraz cu fond de ten bej de la Merle Norman, însă se adunase pe margini și-l făcea să strălucească. Atâta vreme cât părul stătea la locul lui, arătam drăguț, cel puțin așa credeam, așa că mi-am vârât bluza în pantaloni ca să se vadă partea de sus a sânilor mici și apăsarea artificială a decolteului de la sutien. Senzația de expunere mă umplea de o plăcere nerăbdătoare care mă făcea să stau mai dreaptă, să-mi țin capul pe umeri ca pe un ou în ceașcă. Încercam să fiu mai mult ca fata brunetă din parc, să am aspectul degajat al feței ei. Connie a mijit ochii când m-a văzut, zvâcnind din colțul gurii, dar n-a spus nimic.

•

Peter vorbise cu mine prima dată cu numai două săptămâni înainte. O așteptam pe Connie jos. Dormitorul ei era mult mai mic decât al meu, casa era mai sărăcăcioasă, dar ne petreceam acolo cea mai mare parte a timpului. Casa era amenajată în stil marinăresc, după încercarea eșuată a tatălui ei de a se apropia de îmbunătățirile pe care le-ar fi făcut o femeie. Îmi părea rău pentru tatăl lui Connie: muncea noaptea la o fabrică de lactate, cu mâinile artritice pe care le încorda și relaxa neliniștit. Mama ei locuia undeva în New Mexico, lângă un izvor termal, avea băieți gemeni și o altă viață de care nimeni nu discuta vreodată. Cândva, de un Crăciun, îi trimisese lui Connie o pudrieră cu fardul crăpat și un pulover Fair Isle care era atât de mic că niciuna din noi nu și-a putut strecura capul prin gaura aceea.

— Culoarele sunt frumoase, i-am spus eu optimistă.

Connie a ridicat, pur și simplu, din umeri.

— E o scorpie.

Peter a dat buzna pe ușă, aruncând o carte pe masa din bucătărie. M-a salutat cu o înclinare subtilă a capului și a început să-și facă un sandvici după ce a scos câteva felii de pâine albă și un borcan de muștar de o culoare aprinsă.

— Unde-i prințesa? a întrebat el.

Buzele îi erau de un roz țipător. M-am gândit că erau niște resturi de iarbă.

— Își ia o haină.

— Ah.

A lipit feliile și a mușcat. Se uita la mine în timp ce mesteca.

— Arăți bine în ultima vreme, Boyd, a spus, apoi a înghițit cu greu.

Aprecierii lui m-a dat peste cap atât de tare, încât am crezut că mi s-a părut doar. Trebuia să dau vreun răspuns? Memorasem deja fraza.

S-a întors când a auzit un zgomot la ușa de la intrare; era o fată cu geacă de blugi și silueta ascunsă de ușa cu sită. Pamela, iubita lui. Erau nedespărțiți, spongioși de atâta apropiere; purtau haine asemănătoare, își treceau în tăcere ziarul de la unul la altul, stând pe canapea și urmărind *The Man from UNCLE*. Se curățau unul pe altul de scame de parcă se curățau pe ei înșiși. O văzusem pe Pamela la liceu, atunci când trecusem cu bicicleta pe lângă clădirea cenușie. Dreptunghiurile de iarbă pe jumătate uscată, treptele late și joase unde fetele mai mari stăteau mereu în tricouri simple, ținându-se de degetele mici, cu pachete de Kent în mână. Se simțea mirosul morții printre ele, iubirii lor în jungle umede. Arătau ca niște adulți, chiar și când scuturau scrumul țigărilor cu mișcări leneșe ale articulației.

— Bună, Evie, a spus Pamela.

Era ușor pentru unele fete să fie de treabă. Să-și amintească numele tău. Pamela era frumoasă, într-adevăr, și simțeam atracția aceea mută pe care o aveau toți pentru frumusețe. Mânele gecii erau umflate la coate, iar ochii făcuți cu dermatograf îi dădeau un aspect de toxicomană. Avea picioarele goale și bronzate. Picioarele mele erau punctate de pișcături de țânțari pe care le scărpinasem până la sânge, iar pulpele erau acoperite de fire de păr deschise la culoare.

— Iubito, a zis Peter cu gura plină și a venit spre ea să o îmbrățișeze,

ascunzându-și fața la gâtul ei.

Pamela a țipat și l-a împins la o parte. Când râdea, i se vedea dintele ieșit în afară.

Super scârbos, a șoptit Connie când a intrat în cameră.

Eu am tăcut, încercând să-mi imaginez cum ar fi să te cunoască atât de bine cineva, încât să fiți aproape aceeași persoană.

•

Mai târziu eram la etaj, fumând iarba pe care Connie o furase de la Peter. Acoperisem spațiul de sub ușă cu un prosop gros și răsucit. Connie trebuia să lipească mereu cu degetele hârtia rulată și fumam amândouă în tăcerea solemnă, ca într-o seră. De la fereastră, vedeam mașina lui Peter, parcată strâmb, ca și cum trebuise să o abandoneze la mare ananghie. Fusesem mereu conștientă de prezența lui Peter, așa cum, la vârsta aceea, îmi plăcea de orice băiat mai mare; simpla lor existență îmi capta atenția. Dar sentimentele îmi erau brusc amplificate și apăsătoare, exagerate și inevitabile, exact așa cum par evenimentele din vis. Mă hrăneam cu detalii banale despre el, tricourile pe care le purta pe rând, pielea fină acolo unde ceafa dispărea sub guler. Felul în care sunetul cornilor rotunzi de la Paul Revere și The Raiders răzbătea din dormitorul lui, cum umbla de colo-colo cu un aer misterios, mândru și fățiș, așa că știam că luase LSD. Umplea iar și iar un pahar cu apă la bucătărie cu o grijă exagerată.

Intrasem în dormitorul lui Peter în timp ce Connie făcea duș. Duhnea a ceea ce aveam să descopăr mai târziu ca fiind masturbare, o ruptură umedă plutea în aer. Toate lucrurile lui scăldate într-o semnificație misterioasă: salteaua japoneză joasă, o pungă de plastic plină cu resturi cenușii de iarbă lângă pernă. Manuale despre cum să devii mecanic. Paharul de pe podea, unsuros de amprente, plin pe jumătate cu apă stătută, iar pe șifonier era un șir de pietre netede de râu. O brățară ieftină de cupru pe care o purta câteodată. Am analizat totul de parcă puteam desprinde un sens ascuns din fiecare obiect, punând cap la cap arhitectura interioară a vieții lui.

La vârsta aceea, dorința era în mare parte un lucru voit. Încercam atât de mult să trec peste aspectele dure și dezamăgitoare ale băieților, creându-le o imagine pe care o puteam iubi. Vorbeam despre nevoia noastră de ei folosind cuvinte familiare și banale, de parcă citeam fragmente dintr-o piesă. Mai târziu aveam să înțeleg: cât de impersonală

și hrăpăreață era iubirea noastră, zburând prin univers, sperând să găsească o gazdă care să-i dea forma dorită de noi.

* * *

Când eram mică, am văzut reviste într-un sertar din baie, revistele tatălui meu, cu paginile umflate de umezeală. Paginile aglomerate de femei. Întinderea împletiturilor trase peste vintre, lumina difuză care le făcea pielea să pară palidă și luminoasă. Fata mea preferată avea o fundă cadrilată legată în jurul gâtului. Era atât de ciudat și de excitant să fie cineva dezbrăcat, dar și să poarte o panglică în jurul gâtului. Făcea ca goliciunea ei să aibă un aer ceremonios.

Frunzăream revista cu regularitatea unui penitent, așezând-o la loc cu grijă de fiecare dată. Încuiam ușa băii pe nerăsuflăte, cu o plăcere bolnăvicioasă care să mă făcea repede să-mi frec organele genitale de covoare, de marginea saltelei. De spatele canapelei. Oare cum funcționa? Păstrând imaginea vie a fetei în minte, construiam senzația aceea și un val de plăcere creștea până devenea copleșitor și îmi doream să mă simt așa iar și iar. Mi se părea ciudat că-mi imaginam o fată, nu un băiat. Și că sentimentul era reaprins de alte ciudățenii: o ilustrație pastelată din cartea mea de povești cu o fată prinsă într-o pânză de păianjen. O urmăreau ochii creaturilor malefice. Amintirea tatălui meu apucând fundul unei vecine prin costumul de baie ud.

Mai făcusem niște lucruri – nu chiar sex, dar pe aproape. Mângâierile uscate pe holurile balurilor de la școală. Sufocarea aprinsă de pe canapeaua părinților, cu căușul genunchilor transpirați. Alex Pozner, care își strecura mâna în pantalonii mei scurți în felul acela detașat, explorator, trăgând-o brutal afară când auzea zgomot de pași. Nimic din toate acestea – sărutările, mâna ca o gheară din chiloții mei, saltul aspru al penisului în pumnul meu – nu părea să semene vreun pic cu ceea ce făceam singură, presiunea extinsă, ca niște trepte care urcă. Mi-l imaginam pe Peter aproape ca pe un corector pentru propriile dorințe atât de nestăpânite că mă speriau uneori.

•

Mă întindeam pe spate, pe cuvertura subțire de pe patul lui Connie. Avea o arsură de soare urâtă; o urmăream frecându-și pielea închisă, desprinzând-o de pe umăr și răsucind-o în biluțe cenușii. Mi-am temperat repulsia cu gândul la Peter, care trăia în aceeași casă, respira același aer. Folosea aceleași tacâmuri la masă. Erau îmbinați într-un fel

esențial, ca două specii diferite crescute în același laborator.

De la parter o auzeam pe Pamela râzând cu poftă.

— Când o să am un iubit, o să-l pun să mă scoată în oraș la cină, a spus Connie pe un ton autoritar. Nici măcar nu o deranjează că Peter o aduce aici doar ca să și-o tragă.

Peter nu purta niciodată chiloți, se căinase Connie, iar amănuntul acesta a crescut în mintea mea, făcându-mă să mă îngrețoșez într-un mod nu tocmai neplăcut. Încrêțitura somnoroasă a ochilor lui din cauza consumului permanent de droguri. Connie pălea prin comparație: nu credeam cu adevărat că prietenia putea fi un scop în sine, nu doar un fundal neclar pentru dramele provocate de faptul că te iubeau sau nu te iubeau băieții.

Connie stătea la oglindă și încerca să cânte o melodie dulce și tristă de pe discurile având viteza de 45 de rotații pe minut pe care le ascultam la nesfârșit. Căntece care-mi stârneau propria tristețe îndreptățită, alinierea mea imaginară la natura tragică a lumii. Cât îmi plăcea să mă chinui singură astfel, să-mi înăbuș sentimentele până deveneau insuportabile! Voiam ca viața întreagă să fie la fel de frenetică și de încărcată de minuni, ca până și culorile, vremea și gusturile să fie mai saturate. Asta promiteau căntecele, asta scoteau din mine.

Unul anume părea să vibreze cu un ecou intim, de parcă era însemnat. Versurile simple despre o femeie, despre forma spatelui ei când îl întoarce bărbatului pentru ultima oară. Scrumul pe care îl lasă țigările ei în pat. Cântecele s-a terminat și Connie a sărit să întoarcă discul.

— Mai pune-l o dată, am spus eu: încercam să mă văd pe mine în felul în care cântărețul vedea femeia aceea: clinchetul brățării ei de argint cu sclipiri verzui, revărsarea părului ei.

Dar n-am făcut decât să mă simt prost, deschizând ochii. Și văzând-o pe Connie la oglindă, separându-și genele cu un ac de siguranță, cu pantalonii scurți adunați între fese. Nu era la fel când observai lucruri despre tine însăși. Doar anumite fete atrăgeau acest tip de atenție. Ca fata pe care o văzusem în parc. Sau Pamela și fetele de pe treptele liceului, așteptând agitația leneșă a mașinilor iubiților lor, mergând la ralanti, semn că trebuiau să sară în picioare. Să se ridice și să iasă în plin soare, făcând semn cu mâna celor rămase în spate.

* * *

Puțin după ziua aceea, am intrat în camera lui Peter în timp ce Connie

dormea. Comentariul pe care îl făcuse la adresa mea în bucătărie mi se părea o invitație fățișă de care trebuia să profit până nu-mi scăpa ocazia. Eu și Connie băusem bere înainte de culcare, sprijinite de picioarele de răchită ale mobilei și scoțând cu degetele brânză de vaci din cutie. Eu băusem mult mai mult ca ea. Voiam să mă împingă inerția de la spate, să mă forțeze să acționez. Nu voiam să fiu ca ea, să rămân neschimbată, așteptând să se întâmple ceva, să mănânc un pachet întreg de biscuiți cu susan, apoi să fac zece sărituri în cameră. Am rămas trează după ce Connie a adormit de-a binelea. Am așteptat să aud pașii lui Peter pe trepte.

A ajuns în final în camera lui, iar eu am zăbovit multă vreme, așa mi se părea, până să-l urmez, furișându-mă pe hol ca o fantomă în pijamale scurte, din poliester alunecos și al căror model era o combinație visătoare între costumele de prințese și lenjerie. Liniștea casei era vie, asupritoare și prezentă, însă colora totul într-o libertate străină, umplând camerele de un aer dens.

Silueta lui Peter sub pături era nemișcată, cu picioarele noduroase de bărbat dezvelite. Îi auzeam răsuflarea chinuită din pricina drogurilor luate. Camera părea să-l legene. Ar fi putut fi de ajuns – să-l urmăresc dormind așa cum ar face-o un părinte, bucurându-mă de privilegiul de a avea vise fericite. Răsuflările lui ca mărgelile de pe un rozariu, fiecare inspirație și expirație aduceau o alinare. Dar nu voiam să fie de ajuns.

Când m-am apropiat, i-am văzut fața mai bine, distingând trăsăturile pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul. L-am privit fără nicio rușine. Peter a deschis ochii deodată, dar nu părea speriat de prezența mea lângă patul lui. Avea o privire blândă ca un pahar cu lapte.

— Boyd, a zis el cu vocea încă moale de somn, dar a clipit și am remarcat o resemnare în felul în care mi-a spus pe nume care m-a făcut să cred că mă aștepta. Că știa că voi veni.

Mă simțeam prost să stau așa în picioare.

— Poți să te așezi, a spus el.

M-am ghemuit lângă saltea, stăruind prosteste. Începeau să mă doară picioarele de la efort. Peter a întins mâna să mă tragă pe saltea și am zâmbit, deși nu eram sigură că putea măcar să-mi vadă fața. Tăcea, așa că am tăcut și eu. Camera lui era ciudată văzută de pe podea; conturul șifonierului, unghiul drept al ușii. Nu mi-o puteam imagina pe Connie în celelalte camere. Connie care murmură în somn, cum făcea deseori,

uneori spunând câte un număr de parcă anunța numere ca un jucător confuz de bingo.

— Poți să te bagi sub pături dacă ți-e frig, a spus el dând cuverturile deoparte cât să-i văd pieptul dezvelit, goliciunea.

M-am întins lângă el într-o tăcere rituală. Era atât de ușor... accesam posibilitatea care existase întotdeauna.

Nu a vorbit după aceea, nici eu n-am vorbit. M-a tras mai aproape, lipindu-mi spatele de pieptul lui și i-am simțit penisul în spatele coapselor. Nu voiam să respir, crezând că l-aș deranja, chiar și ridicarea și coborârea coastelor mele fiind enervante. Respiram încetișor pe nas și simțeam că mă cuprinde o amețală ușoară. Mirosul lui înțepător în întuneric, păturile, cearșafurile lui – asta primea Pamela mereu, această ocupație facilă a prezenței sale. Avea brațul în jurul meu, o greutate pe care o identificam cu greutatea brațului unui băiat. Peter se purta de parcă avea să adoarmă, câte un oftat, câte o mișcare, dar acest lucru ținea totul laolaltă. Trebuia să te prefaci că nu se întâmpla nimic ciudat. Când mi-a atins sfârcul cu degetul, am rămas nemișcată. Îi simțeam răsuflarea ușoară pe gât. Mână lui mă măsura cu indiferență. Răsucind sfârcul până am respirat zgomotos, așa că a ezitat o clipă, după care a continuat. Penisul lui îmi mânjea coapsele goale. Am înțeles că mă voi lăsa purtată în orice direcție se îndreptau lucrurile. Oriunde ar fi îndrumat el seara. Nu mi-era teamă, doar o senzație asemănătoare cu emoția, ca o priveliște din culise. Ce avea să se întâmple cu Evie?

Când podeaua a scârțâit în hol, vraja s-a destrămat. Peter și-a retras mâna, întorcându-se brusc pe spate. Se uita la tavan, așa că i-am putut vedea ochii.

— Trebuie să dorm, a spus el cu o voce intenționat obosită.

O voce ca o radieră, cu o plictiseală insistentă menită să mă facă să mă întreb dacă se întâmplase ceva. M-am ridicat încet, puțin șocată, dar și plăcut amețită, ca și cum până și puținul acela mă hrănise.

* * *

Mi se părea că băieții se jucau la automat de ore întregi. Eu și Connie stăteam pe bancă, vibrând de o indiferență forțată. Pândeam un semn de recunoaștere de la Peter după ce se petrecuse între noi. O sclipire în ochi, o privire încărcată de întâmplarea aceea. Dar nu se uita la mine. Garajul umed mirosea a ciment rece și a corturi de camping, împachetate încă ude. Calendarul de la benzinărie pe perete: o femeie

într-o cadă, cu ochii nemișcați și dinții dezveliți, stând de parcă era împăiată. Mă bucuram că în noaptea aceea Pamela nu venise. Connie mi-a spus că se certase cu Peter. Voiam să-i cer mai multe detalii, dar pe fața ei se citea un avertisment – nu puteam să par prea interesată.

— Voi, puștoaicelor, nu aveți alt loc unde să stați? ne-a întrebat Henry. Vreo adunare la o înghețată pe undeva?

Connie și-a dat părul pe spate, apoi s-a dus să mai ia o bere. Henry a urmărit-o amuzat cum se apropie.

— Dă-mi-le, s-a lamentat Connie când Henry a ridicat două sticle ca să nu ajungă la ele.

Îmi amintesc că atunci am remarcat prima dată cât de gălăgioasă era, cu vocea dură din pricina agresivității sale caraghioase. Connie, cu planșetele și tertipurile ei, râsul discordant care părea – și era – exersat. S-a creat o distanță între noi de îndată ce am început să observ aceste lucruri, să-i analizez neajunsurile așa cum ar face-o un băiat. Îmi pare rău că nu am fost generoasă. De parcă mă puteam vindeca de aceeași boală punând distanță între noi.

— Ce-mi dai pentru ele? a spus Henry. Nimic nu e gratis pe lumea asta, Connie.

Ea a ridicat din umeri, apoi s-a aruncat spre sticle. Henry și-a împins trupul solid contra ei, rânjind la eforturile sale. Peter a dat ochii peste cap. Nici lui nu-i plăceau asemenea lucruri, vodevilul evident. Avea prieteni mai mari care dispăruseră în jungle leneșe, în râuri bogate în sedimente. Care veniseră acasă bolborosind, dependenți de țigări mici și negre, iar iubitele lor se ascundeau după ei ca niște umbre mărunte și neliniștite. Am încercat să stau mai dreaptă, să afișez o plictiseală adultă. Îmi doream ca Peter să se uite la mine. Voiam părți din el pe care eram sigură că Pamela nu le vedea, înțepăturile de durere pe care le surprindeam uneori în privirea lui sau blândețea secretă pe care i-o arăta lui Connie, faptul că ne-a dus pe lacul Arrowhead în anul în care mama lor a uitat cu desăvârșire de ziua lui Connie. Pamela nu știa lucrurile acestea și mă agățam de orice amintire, de orice avantaj care îmi aparținea numai mie.

Henry a pișcat-o pe Connie de pielea fină de deasupra taliei.

— Cam flămândă în ultima vreme, nu?

— Nu mă atinge, perversule, a spus ea dându-i peste mână.

A pufnit în râs.

— Să ți-o trag!

— Bine, a zis el apucând mâinile lui Connie de încheieturi. Trage-mi-o.

Connie a făcut o încercare slabă de a scăpa, scâncind până când Henry i-a dat drumul în final. Își freca încheieturile.

— Măgarule, a murmurat ea, dar nu era cu adevărat supărată.

Așa erau fetele – te resemnai cu orice feedback primeai.

Dacă te enervai, erai nebună, dacă nu reacționai, erai o scorpie. Singurul lucru pe care puteai să-l faci era să zâmbești din colțul în care te înghesuiau. Să te implici în glumă chiar dacă tu erai ținta glumei.

Nu-mi plăcea gustul de bere, amăreala granulară nu semăna deloc cu răcoarea igienică a paharelor de martini băute de tata, dar am băut bere după bere. Băieții hrăneau automatul dintr-o pungă plină cu monede până când aproape le-au terminat.

— Avem nevoie de cheile de la mașinărie, a spus Peter aprinzând un joint pe care îl scosese din buzunar. Ca s-o deschidem.

— Le aduc eu, a spus Connie. Să nu vă fie prea dor de mine, i-a susurat ea lui Henry, dând ușor din mână înainte de a pleca.

Spre mine a ridicat doar din sprâncene. Am înțeles că totul era un plan făcut de ea ca să-i atragă atenția lui Henry. Să plece, apoi să se întoarcă. Probabil citise într-o revistă despre asta.

Cred că asta era greșeala noastră. Una dintre numeroasele greșeli. Credeam că băieții se purtau așa după o logică pe care aveam s-o înțelegem într-o zi. Credeam că faptele lor aveau un sens ascuns, dincolo de impulsul negândit. Făceam teoria conspirației, vedeam sensuri și intenții în orice detaliu, sperând cu disperare că aveam destulă importanță ca să fim subiectul planurilor și speculațiilor. Dar erau doar băieți. Prostuți, tineri și direcți; nu ascundeau nimic.

Peter a lăsat manivela în poziție de pornire și s-a dat la o parte ca să-l lase și pe Henry să joace, pasând jointul de la unul la altul. Amândoi purtau tricouri albe, rărite de la atâta spălat. Peter zâmbea la zgomotul ca de carnaval al mașinii când scotea câte un pumn de monede, dar părea distrat, în timp ce termina încă o bere și fuma țigara până când aceasta devenea unsuroasă și strivită. Vorbeau încet. Auzeam numai frânturi.

Vorbeau despre Willie Poteracke: îl cunoșteam toți, primul băiat din Petaluma care s-a înrolat. Tatăl lui îl convinsese să se înscrie. Îl văzusem

apoi la Burger Hamlet cu o brunetă micuță căreia îi curgeau muci. Îi spunea cu încăpățănare pe numele întreg, William, de parcă silaba în plus era o parolă secretă care îl putea transforma într-un bărbat matur și responsabil. Se agăța de el ca scaiul.

— E mereu afară, pe alee, a spus Peter. Își spală mașina de parcă nu s-a schimbat nimic. Cred că nici măcar nu mai poate s-o conducă.

Acestea erau știrile din altă lume. Când îl priveam pe Peter îmi era rușine de felul în care eu doar mă prefăceam că am sentimente adevărate, cercetând lumea prin cântece. Peter putea să fie trimis departe cu adevărat, putea să moară. Nu era nevoit să se forțeze să se simtă într-un fel anume, să facă exercițiile emoționale cu care ne ocupam timpul eu și Connie: Ce-ai face dacă ar muri tatăl tău? Ce-ai face dacă ar vrea să ți-o tragă un profesor, ca domnul Garrison sau Patricia Bell?

— Era tot încrețit, ciotul lui, a spus Peter. Roz.

— Dezgustător, a zis Henry așezat la automat.

Nu s-a întors de la imaginile cu cireșe care se derulau în fața lui.

— Dacă vrei să omori oameni, ar fi bine să nu te deranjeze când îți zboară picioarele.

— El e și mândru de asta, a zis Peter, ridicând vocea și aruncând capătul jointului pe podeaua garajului.

Îl privea cum se stinge.

— Vrea să-l vadă oamenii. Abia asta e o nebunie.

Drama din conversația lor mă făcea și pe mine să mă simt dramatică. Eram stârnită de alcool, exagerând arsura din piept până când am început să mă mișc cu o voință străină de mine însămi. Băieții nu observau. Vorbeau despre un film pe care-l văzuseră în San Francisco. Am recunoscut titlul – nu-l dăduseră și în oraș pentru că se presupunea că era cu perversiuni, deși nu-mi amintesc de ce.

Când am ajuns în final să-l văd, fiind adult, inocența palpabilă a scenelor de sex m-a surprins. Grăsimea umilă de deasupra părului pubian al actriței. Cum râdea când a tras fața căpitanului de iaht spre sânii ei frumoși și lăsați. Era un film de proastă calitate, dar simpatic, de parcă distracția era încă o idee erotică. Spre deosebire de filmele care au apărut mai târziu, cu fete care se strâmbau și ale căror picioare se bălăngăneau ca ale unui mort.

Henry flutura genele, cu limba blocată într-un rictus obscen. Mima o

scenă din film.

Peter râdea.

— Ești bolnav!

Se întrebau cu voce tare dacă actrița și-o trăgea cu adevărat. Nu părea să le pese că stăteam chiar acolo.

— Se vede că-i plăcea, a spus Henry. Uuu, a gemut el cu o voce feminină. Uuu, da, hmm. Se lovea cu șoldurile de automat.

— Și eu l-am văzut.

Am vorbit fără să mă gândesc. Voiam un pretext ca să intru în discuție, chiar dacă era o minciună. S-au uitat amândoi la mine.

— Ei bine, a zis Henry, fantoma vorbește în sfârșit.

M-am înroșit.

— L-ai văzut?

Peter părea că se îndoiește. Mi-am spus că mă proteja.

— Da, am spus. Destul de tare.

Au schimbat o privire între ei. Oare chiar aveam impresia că o să mă creadă că reușisem să ajung în oraș? Că mersesem să văd ceea ce era, practic, un film porno?

— Așa deci...

Ochii lui Henry sclipeau.

— Care parte ți-a plăcut cel mai mult?

— Aceea despre care vorbeați, am spus. Cu fata.

— Dar care parte de acolo ți-a plăcut? a întrebat Henry.

— Las-o în pace, a spus Peter cu blândețe.

Se plictisise deja.

— Ți-a plăcut scena de la Crăciun? a continuat Henry. Zâmbetul lui m-a făcut să cred că purtam o conversație adevărată, că făceam progrese. Bradul cel mare? Și zăpada?

Am dat din cap aprobator. Aproape credeam propria minciună.

— Filmul era în Fiji. Totul se petrece pe o insulă, a spus Henry. Pufnea pe nas, copleșit de hohote de râs, privind spre Peter, care părea rușinat de rușinea mea, așa cum faci când vezi un străin împiedicându-se pe stradă, de parcă nu se întâmplase nimic între noi.

Am împins motocicleta lui Henry. Nu mă așteptasem să se răstoarne, nu chiar: poate doar să se clatine, destul cât să-l întrerup pe Henry și să se sperie o clipă, ca să scoată niște exclamații de uimire și să uite de minciuna mea. Dar am împins-o cu destulă forță. Motocicleta a căzut și

s-a izbit de podeaua de ciment.

Henry s-a holbat la mine.

— Târfă mică!

A alergat la motocicletă răsturnată de parcă era un animăluț împușcat. Aproape că o legăna în brațe.

— Nu e stricăță, am spus eu prosteste.

— Ești de-a dreptul dementă, a mormăit el.

Și-a plimbat mâna pe motocicletă și a ridicat spre Peter o bucată de metal portocaliu.

— Poți să crezi porcăria asta?

Când Peter s-a uitat la mine, fața lui exprima milă, ceea ce mi se părea cumva mai rău decât dacă ar fi fost mânios. Eram ca un copil, nu obțineam decât emoții ultracurte.

Connie a apărut în ușă.

— Cioc-cioc, a spus ea ținând cheile agățate de degetul îndoit.

Atunci a văzut scena: Henry ghemuit lângă motocicletă;

Peter cu brațele încrucișate.

Henry a pufnit într-un râs amar.

— Prietena ta e o adevărată târfa, a spus el aruncându-mi o privire.

— Evie a răsturnat-o, a adăugat Peter.

— Ale dracului puștoaice, a bombănit Henry. Data viitoare luați-vă o bună, nu mai stați pe lângă noi! La dracu'!

— Îmi pare rău, am spus cu vocea găuită, dar nimeni nu mă asculta.

Chiar și după ce Peter l-a ajutat pe Henry să ridice motocicletă, uitându-se cu atenție la spărtură – „E doar la suprafață, a anunțat el, se poate repara destul de ușor” –, am înțeles că și alte lucruri se stricaseră. Connie mă studia cu o uimire rece, de parcă o trădasem; poate chiar asta făcusem. Făcusem ceea ce nu trebuia să facem. Arătasem o frântură de slăbiciune personală, dezvăluisem inima zvâcnind a iepurelui.

3.

Proprietarul de la Flying A era un bărbat gras, iar teigheaua îi sugruma burta, așa că se sprijinea pe coate ca să-mi urmărească mișcările printre rafturi, cu geanta care mi se lovea de coapse. Stătea cu un ziar deschis în față, deși nu părea deloc să dea pagina. Avea un aer

obosit de responsabilitate, atât birocratic, cât și mitologic, ca un om blestemat să păzească o peșteră timp de o veșnicie.

Eram singură în după-amiaza aceea. Connie probabil făcea spume în dormitorul ei micuț, ascultând Positively 4th Street cu o îngăduință rănită și îndreptățită. Gândul la Peter mă sfâșia – voiam să trec cu vederea noaptea aceea, să-mi transform rușinea în ceva neclar și gestionabil, ca un zvon auzit despre un străin. Încercasem să-i cer iertare lui Connie, în timp ce băieții se frământau în jurul motocicletei ca niște medici pe teren. M-am oferit chiar să plătesc pentru reparații, dându-i lui Henry tot ce aveam în poșetă. Opt dolari, pe care i-a acceptat cu fălcile încleștate. După o vreme, Connie a spus că ar fi mai bine să merg acasă.

•

Mă întorsesem după câteva zile – tatăl lui Connie a răspuns la ușă aproape instantaneu, de parcă mă aștepta. De obicei lucra la fabrica de lactate până după miezul nopții, așa că era ciudat să-l văd acasă.

— Connie e sus, a spus el.

Am văzut pe blatul din spatele lui un pahar cu whisky, apos și captând razele soarelui. Eram atât de concentrată pe planul meu, încât n-am sesizat atmosfera de criză din casă, neobișnuitul faptului că era acolo.

Connie stătea întinsă pe pat, cu fusta ridicată, așa că-i vedeam chiloții albi și coapsele punctate. S-a ridicat în capul oaselor când am intrat și a clipit

— Frumos machiaj, a spus ea. Te-ai machiat numai pentru mine?

S-a trântit la loc pe pernă.

— O să-ți placă vestea asta. Peter a plecat. Adică a plecat de tot. Cu Pamela, *quelle* surpriză!

A dat ochii peste cap, dar a articulat numele Pamelei cu o bucurie perversă. Mi-a aruncat o privire.

— Cum adică a plecat?

Panica mă gătuia.

— E atât de egoist, a exclamat ea. Tata ne-a spus că s-ar putea să fim nevoiți să ne mutăm la San Diego. A doua zi, Peter a șters-o. Și-a luat câteva haine și lucruri. Cred că s-au dus acasă la sora ei, în Portland. Adică sunt destul de sigură că sunt acolo.

A suflat spre firele din breton.

— E un laș! Iar Pamela e genul de fată care o să se îngrăse după ce

naște.

— Pamela e gravidă?

Connie s-a uitat la mine.

— Ce surpriză... Nici măcar nu-ți pasă că s-ar putea să plec la San Diego?!

Știam că ar fi trebuit să încep să enumăr felurile în care o iubeam, cât de tristă aveam să fiu după ce pleca, dar eram hipnotizată de imaginea Pamelei lângă Peter în mașina lui, adormind pe umărul său. Hărți Avis la picioarele lor, străvezii de la unsoarea hamburgerilor, bancheta din spate plină cu haine și manuale pentru mecanici. Cum vedea Peter linia albă a scalpului Pamelei prin cărarea din păr. Poate că o săruta, animat de o tandrețe domestică, deși ea dormea și nu avea de unde să știe.

— Poate doar își face de cap, am spus eu. Adică, n-ar putea totuși să apară?

— Du-te naibii, a zis Connie.

Și ea părea surprinsă de vorbele ei.

— Dar ce ți-am făcut? am întrebat.

Sigur că știam amândouă.

— Cred că aș prefera să fiu singură acum, m-a anunțat Connie afectată, privind concentrată pe fereastră.

Peter fugea spre nord cu iubita lui, care era probabil însărcinată cu copilul lui – nu aveai cum să înlături din minte amănuntul biologic, faptul concret al proteinelor care se multiplicau în burta Pamelei. Dar iat-o pe Connie, cu forma grăsulie pe pat, Connie, pe care o știam atât de bine, încât îi puteam cartografia pistruii ori semnul de pe umăr cu care se alesese după vărsatul de vânt. Fusesse întotdeauna Connie, iar eu o iubeam brusc.

— Hai să mergem la un film sau ceva, am propus.

A pufnit pe nas, studiindu-și marginea palidă a unghiilor.

— Peter nici măcar nu mai e aici, a zis ea. Așa că nu mai ai niciun motiv să vii. Oricum, o să pleci la internat.

Zumzetul disperării mele era evident.

— Poate putem merge la Flying A?

Și-a mușcat buza.

— May zice că nu te porți prea frumos cu mine.

May era fiica dentistului. Purta pantaloni cadrilați cu veste asortate, ca un contabil junior.

— Parcă spuneai că May e plictisitoare.

Connie tăcea. Ne părea rău pentru May, care era bogată, dar ridicolă, însă am înțeles că acum lui Connie îi părea rău pentru mine, urmărindu-mă cum suspinam după Peter, care probabil plănuia de câteva săptămâni să plece la Portland. De câteva luni.

— May e drăguță, a spus Connie. Foarte drăguță.

— Putem merge să vedem un film împreună.

Începusem să pedalez, încercând să capăt aderență, o apărătoare împotriva verii pustii. May nu era atât de rea, mi-am spus eu, deși nu avea voie să mănânce bomboane sau popcorn din cauza aparatului dentar și, da, ne puteam vedea pe toate trei împreună.

— Cred că ești un om de nimic, a zis Connie.

S-a întors iar spre fereastră. M-am uitat la draperiile de dantelă pe care o ajutasem să le prindă cu lipici când aveam doisprezece ani. Așteptasem prea mult, prezența mea în cameră era o greșeală evidentă și era clar că nu mai rămânea nimic de făcut decât să plec, să-i spun un adio sugrumat tatălui lui Connie la parter – a dat distrat din cap spre mine – și să-mi scot în stradă cu zdrăngăneli bicicleta.

•

Mă mai simțisem vreodată atât de singură, să am o zi întreagă de petrecut și să nu-i pese nimănui? Aproape reușeam să-mi imaginez durerea din stomac ca pe o plăcere. Mi-am spus că trebuia să-mi țin mintea ocupată, să petrec orele fără frecuşuri. Mi-am făcut un martini cum mă învățase tata, vărsând vermutul peste mână și ignorând băltoaca de pe bar. Urâsem întotdeauna paharele de martini – piciorul și forma caraghioasă păreau jenante, de parcă adulții încercau prea mult să fie adulți. Am turnat băutura într-un pahar pentru suc, unul cu margine aurie, și m-am forțat să beau. Apoi mi-am pus încă un martini și l-am băut și pe acela. Era amuzant să mă simt degajată și veselă în propria casă, să-mi dau seama, în toiul unui acces de râs, că mobila fusese mereu urâtă, că scaunele erau grele și semănau cu niște gargui. Să observ că aerul era încărcat de tăcere, că draperiile erau mereu trase. Le-am deschis și m-am chinuit să ridic o fereastră. Afară era cald – mi-l imaginam pe tata răstindu-se că lasam aerul fierbinte înăuntru –, dar am ținut fereastra deschisă.

Mama avea să fie plecată toată ziua, iar alcoolul devenise un toiag pentru singurătatea care mă copleșea. Era ciudat că mă simțeam diferită

atât de ușor, că exista o cale sigură de a îmblânzi impuritatea propriei tristeți. Puteam să beau până când problemele aveau să-mi pară compacte și frumoase, ceva ce puteam să admir. M-am forțat să-mi placă gustul, să respir încet când mi se făcea greață. Am vărsat vomă acidă pe pături, apoi am curățat până când nu a mai rămas în aer decât un miros înțepător, închegat, care aproape îmi plăcea. Am dat peste o veioză și m-am machiat cu dermatograf negru cu o atenție neîndemânatică, dar entuziastă. M-am așezat la oglinda luminată a mamei, cu setările ei diferite – Birou. Lumină de zi. Apus. Râuri de lumină colorată sperind și albindu-mi trăsăturile pe măsură ce apăsam butoanele și traversam momentele acelei zile artificiale.

Am încercat să citesc fragmente din cărțile care-mi plăcuseră când eram mică. O fată alintată este izgonită în subterane, într-un oraș condus de spiriduși. Genunchii goi ai fetei în rochia ei copilărească, xilogravura pădurilor întunecate. Ilustrațiile cu fata legată mă nelinișteau, așa că trebuia să stabilesc dinainte cât aveam să le privesc. Îmi doream să pot desena și eu ceva la fel, cum ar fi interiorul înspăimântător al minții cuiva. Sau să desenez fața fetei brunete pe care o văzusem în oraș – să o studiez îndeajuns de mult, încât să îmi dau seama cum funcționau trăsăturile laolaltă. Orele pe care le-am petrecut masturbându-mă, cu fața lipită de pernă, trecând de momentul în care îmi mai păsa. După o vreme, m-a durut capul, mușchii îmi zvâcneau, îmi simțeam picioarele plâpânde și tremurânde. Chiloții uzi, ca și partea de sus a coapselor.

Altă carte: un argintar își varsă din greșeală argint topit pe mână. Brațul și mâna probabil arătau jupuite după ce arsura se vindecase și se cojise. Pielea era întinsă, rozalie și proaspătă, fără păr sau pistru. Mă gândeam la Willie și ciotul lui, la apa caldă de la furtun cu care spăla mașina. Cum se evaporau încet băltoacele de pe asfalt. Exersam, decojind o portocală de parcă aveam brațul ars de la cot și rămăsesem fără unghii.

Moartea mi se părea ca holul de la intrarea într-un hotel. O încăpere civilizată și bine luminată din care puteai intra și ieși cu ușurință. Un băiat din oraș se împușcase în subsolul terminat după ce a fusesse prins vânzând bilete contrafăcute la loterie: nu mă gândeam la sânge, la interiorul umed, doar la lejeritatea momentului înainte de a apăsa pe trăgaci, cât de curată și cernută trebuia să i se fi părut lumea. Toate dezamăgirile, toată viața obișnuită cu pedepsele și josniciile ei, toate

ajunse la un surplus într-o mișcare ordonată.

•

Culoarele magazinului mi se păreau noi, iar gândurile – fără formă din pricina băuturii. Clipitul constant al luminilor, dropsurile de lămâie râncede într-un coș, machiajul pus la punct în grupuri plăcute, fetișiste. Am scos capacul unui ruj ca să-l testez pe încheietură cum citisem eu că trebuia făcut. S-a auzit clinchetul ușii, semnul comerțului. Am ridicat ochii. Era fata brunetă din parc, în încălțări sport din material de blugi, cu o rochie ale cărei mâneci fuseseră tăiate. M-a cuprins un val de încântare. Începeam deja să-mi imaginez ce i-aș putea spune. Apariția ei neașteptată a făcut ziua să pară încărcată de coincidențe, iar unghiul luminii soarelui proaspăt cântărit.

Văzând-o din nou, mi-am dat seama că nu era frumoasă. Era altceva. Ca fotografiile pe care le văzusem cu fiica lui John Huston. Fața ei ar fi putut fi o greșală, însă aici era altceva la mijloc. Ceva mai bun decât frumusețea.

Bărbatul din spatele tejghelei s-a încruntat.

— Ți-am spus, a zis el, să nu vă mai las pe niciunul din voi aici! Dă-i drumul!

Fata i-a zâmbit leneș, ridicând mâinile. Am văzut câteva fire de păr la subrațul ei.

— Hei, a spus ea, vreau doar să cumpăr hârtie igienică.

— Ați furat de la mine, a spus bărbatul înroșindu-se la față. Tu și prietenii tăi! Nu purtați încălțări, alergați de colo-colo cu picioarele mizerabile. Încercați să mă zăpăciți!

Aș fi fost îngrozită să fiu ținta mâniei lui, dar fata era calmă. Chiar glumeață.

— Nu cred că-i adevărat.

A înclinat capul într-o parte.

— Poate a fost altcineva.

El a încrucișat brațele.

— Îmi amintesc de tine.

Figura fetei s-a schimbat, ceva s-a înăsprit în ochii ei, dar a continuat să zâmbească.

— Bine, a zis ea. Cum zici tu!

Mi-a aruncat o privire rece și distantă. De parcă abia mă vedea. Am simțit dorința în mine: mă miram cât de mult îmi doream să nu dispară.

— Dă-i drumul afară, a spus el. Pleacă!

Înainte să plece, fata a scos limba la el. Doar un pic, ca o pisicuță nostimă.

Nu am ezitat decât o clipă înainte de a o urma afară, dar ea traversa deja parcare, mergând în ritm alert. Am fugit după ea.

— Hei, am strigat.

Ea mergea mai departe.

Am spus-o din nou, mai tare, și s-a oprit. M-a lăsat s-o ajung din urmă.

— Ce nesimțit, i-am spus.

Probabil luceam ca un măr. Obrajii îmbujorați de efort și de la băutură.

Ea s-a încruntat în direcția magazinului.

— Nemernic umflat, a mormăit. Nu pot nici să cumpăr hârtie igienică.

În sfârșit, părea să mă remarce, uitându-se la mine ceva mai mult. Îmi dădeam seama că-i păream foarte tânără. Cămașa mea cu eșarfa aplicată, cumpărată de mama, părea elegantă. Voiam să fac ceva care să depășească în măreție aceste detalii. M-am oferit fără să stau prea mult pe gânduri.

— O fur eu, am spus cu vocea nefiresc de veselă. Hârtia igienică. E ușor. Mereu fur lucruri de acolo.

Mă întrebam dacă mă crede. Trebuia să fi fost vizibil că, de fapt, mințeam. Dar poate ea respecta acest lucru. Disperarea dorinței mele. Sau poate voia să vadă cum avea să se termine toată tărașenia. Fata bogată care încearcă să săvârșească infracțiuni cu eleganță.

— Ești sigură? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri, în timp ce inima îmi bubuia. N-am remarcat dacă-i părea rău pentru mine.

•

Întoarcerea mea inexplicabilă l-a enervat pe bărbatul de la tejghea.

— Iar ai venit?

Chiar dacă plănuisem cu adevărat să fur ceva ar fi fost imposibil. M-am plimbat alene printre rafturi, străduindu-mă să-mi șterg sclipirea delincventă de pe față, însă bărbatul nu-și lua ochii de la mine. M-am privit încruntat până când am luat hârtia igienică și am adus-o la casă, rușinându-mă de cât de ușor mă conformasem obiceiului. Evident că nu aveam să fur nimic. Asta nu avea să se întâmple vreodată.

A început să vorbească în timp ce încasa banii pentru hârtie.

— O fată drăguță ca tine nu ar trebui să stea cu fete ca aceea, a spus el. Tare murdar grupul acela! Un tip cu un câine negru.

Părea întristat.

— Nu în magazinul meu.

Prin sticla mată o vedeam pe fata care se plimba prin parcare afară. Își ținea umbră cu mâna. Ce noroc subit și neașteptat: mă aștepta pe mine.

După ce am plătit, bărbatul s-a uitat lung după mine.

— Ești doar o puștoaică, a zis el. De ce nu te duci acasă?

Până în clipa aceea îmi păruse rău pentru el.

— N-am nevoie de pungă, am spus și mi-am îndesat hârtia în geantă.

Am tăcut cât mi-a dat restul, în timp ce își lingeau buzele de parcă voia să scape de un gust rău.

•

Fata s-a înveselit când am ajuns înapoi.

— Ai luat-o?

Am dat din cap și m-a tras după un colț, îndemnându-mă cu brațul. Aproape credeam că furasem ceva, adrenalina îmi anima venele în timp ce mă țineam de geantă.

— Ha, a zis ea privind înăuntru. Așa-i trebuie, măgarul! A fost ușor?

— Destul de ușor, am spus. Și așa nu știe pe ce lume e.

Eram încântată de înțelegerea noastră secretă, de felul în care devenisem o echipă. Un triunghi de stomac dezvăluia locul unde rochia ei nu era încheiată. Cât de ușor degaja un aer de sexualitate neglijentă, de parcă pusese în grabă hainele pe un corp care încă se răcorea după ce transpirase.

— Eu sunt Suzanne, a zis ea. Apropo.

— Evie.

Am întins mâna. Suzanne a râs într-un fel care m-a făcut să înțeleg că era greșit să ne strângem mâinile, un simbol găunos dintr-o lume dreaptă. Era ciudat să știi cum să te porți fără obișnuitele gesturi și norme politicoase. Nu eram sigură cu ce le înlocuia. A urmat o tăcere: m-am străduit s-o umplu.

— Cred că te-am văzut deunăzi, i-am zis. Lângă Hi-Ho?

Nu mi-a răspuns, nu mi-a dat nimic de care să mă agăț.

— Erai cu niște fete? am spus eu. Și a venit un autobuz?

— Ah, a zis ea însuflețindu-se. Da, idiotul ăla era plin de draci.

S-a liniștit amintindu-și.

— Trebuie să le țin pe celelalte fete sub control, știi, altfel s-ar face de baftă. Ne-ar prinde din cauza lor.

Mă uitam la Suzanne cu un interes care trebuie să fi părut evident: mă lăsa să mă uit la ea fără să se sinchisească.

— Mi-am amintit părul tău, am zis.

Suzanne părea mulțumită. Atingea neatentă vârfurile.

— Nu-l tund niciodată.

Aveam să aflu mai târziu că așa le spunea Russell să facă.

Suzanne a strâns hârtia la piept, foarte mândră deodată.

— Vrei să-ți dau vreun ban pe asta?

Nu avea bani, nici poșetă.

— Nu, am zis. Doar nu m-a costat nimic.

— Bine, mersi, a spus ea, vizibil ușurată. Locuiești prin apropiere?

— Destul de aproape, am spus. Cu mama.

Suzanne a dat din cap.

— Pe ce stradă?

— Alea Luceafărului.

A murmurat de surpriză.

— Ce fițos!

Vedeam că însemna ceva pentru ea faptul că locuiam într-un cartier elegant al orașului, dar nu-mi imaginam ce anume, dincolo de antipatia vagă pentru bogați pe care o aveau toți tinerii. Amestecau bogații, presa și guvernul într-un recipient nedefinit al răului, considerându-i autorii unei șarlatanii la scară mare. Abia începeam să învăț cum să îmbin anumite informații cu scuze. Cum să râd de mine însămi înainte de-a o face alți oameni.

— Dar tu?

A fluturat ușor din degete.

— Ah, a zis ea, știi tu. Avem niște lucruri aranjate. Dar mulți oameni la un loc – a ridicat punga – înseamnă multe funduri care trebuie șterse. Nu prea avem bani momentan, dar sunt sigură că o să se schimbe și asta.

Noi. Fata făcea parte dintr-un noi și-i invidiam ușurința, siguranța locului spre care se îndrepta după ce pleca din parcare. Celelalte două fete pe care le văzusem cu ea în parc și ceilalți cu care trăia. Oameni care aveau să-i observe absența și să se bucure la întoarcerea ei.

— Ai tăcut, a spus Suzanne după o clipă.

— Scuză-mă!

M-am abținut să scarpin pișcăturile de țânțari, deși îmi zvâcnea pielea de mâncărime. Tânjeam după conversație, dar toate posibilitățile care apăreau erau lucruri pe care nu le puteam spune. Nu trebuia să-i spun cât de des și fără scop mă gândisem la ea din ziua aceea. Nu trebuia să-i spun că nu aveam prieteni, că eram trimisă la internat, adăpostul acela perpetuu al copiilor nedoriți. Că pentru Peter nu însemnam nici cât negru sub unghie.

— E fain.

A dat din mână.

— Oamenii sunt cum sunt, știi? Mi-am dat seama de cum te-am văzut, a continuat ea. Ești o persoană profundă. Ai pornit în propria călătorie, ești prinsă în propria minte.

Nu eram obișnuită cu asemenea atenție nemijlocită. Mai ales din partea unei fete. De obicei era un mod de-a scuza faptul că mă fixam pe vreun băiat de prin preajmă. Îmi permiteam luxul de a-mi imagina că eram o fată pe care oamenii o considerau profundă. Suzanne și-a schimbat poziția: vedeam că era un preludiu al plecării, dar nu-mi venea nicio idee despre cum să prelungesc discuția.

— Ei bine, a zis ea. Aia e mașina mea.

A dat din cap spre o mașină parcată la umbră. Era un Rolls Royce plin de praf. Când mi-a remarcat nedumerirea, a zâmbit.

— O împrumutăm, a zis ea.

De parcă asta ar fi explicat ceva.

Am privit-o plecând fără să încerc s-o opresc. Nu voiam să fiu lacomă: trebuia să fiu bucuroasă că promisem totuși ceva.

4.

Mama ieșea din nou la întâlniri. La început, cu un bărbat care se prezenta drept Vismaya și îi masa mamei scalpul cu degetele ca niște gheare. Mi-a spus că ziua mea de naștere, la cumpăna dintre Vărsător și Pești, însemna că expresiile mele definitorii erau „Cred” și „Știu”.

— Care din ele este? m-a întrebat el. Crezi ce știi sau știi ce crezi?

Apoi cu un bărbat care pilota avioane mici, argintii, și care mi-a spus

că mi se vedeau sfârcurile prin bluză. A spus-o direct, de parcă era o informație utilă. Făcea portrete pastel cu amerindieni și voia ca mama să-l ajute să deschidă un muzeu cu operele lui în Arizona. Pe urmă cu un dezvoltator de imobiliare din Tiburon care ne scotea în oraș la restaurante cu specific chinezesc. Mă încuraja mereu să mă întâlnesc cu fiica lui. Repeta la nesfârșit cât de sigur era că ne vom înțelege de minune. Am aflat că fata lui avea unsprezece ani. Connie ar fi râs, disecând felul în care se aduna orezul pe dinții lui, dar nu mai vorbisem cu ea din ziua aceea la ea acasă.

— Am paisprezece ani, am spus.

Bărbatul s-a uitat la mama, care a încuviințat.

— Desigur, a spus el, cu miros de sos de soia în răsuflare. Practic, ești un adult.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit mama din partea opusă a mesei, dar când bărbatul s-a întors să-i ofere cu furculița lui o păstaie lipicioasă, a deschis cuminte gura ca o pasăre.

•

Mila pe care o simțeam pentru mama în situațiile acestea era nouă și deloc confortabilă, dar aveam impresia că meritam să o port în suflet – o responsabilitate sumbră și personală, ca o boală.

În anul dinaintea divorțului, părinții mei dăduseră o petrecere cu cocktailuri. Fusesse ideea tatei – până când a plecat, mama nu era prea sociabilă și simțeam că era foarte agitată în timpul petrecerilor sau evenimentelor, un disconfort pe care îl masca întotdeauna cu un zâmbet țeapăn. Fusesse o chermезă pentru sărbătorirea investitorului găsit de tata. Cred că era prima dată când obținuse bani de la altcineva decât de la mama, ceea ce l-a făcut să se umfle în pene, apucându-se de băut înainte de sosirea musafirilor. Părul lui era încărcat de mirosul părintesc de Vitalis, iar răsuflarea îi duhnea a alcool.

Mama făcuse costițe chinezești cu ketchup, acoperite cu un strat glandular, ca un lac. Măslina din conservă, nuci trase în unt. Crochete de brânză. Un desert mâlos, făcut din mandarine, o rețetă pe care o văzuse în *McCall's*. M-a întrebat înainte să vină invitații dacă arăta bine. Își netezea fusta de damasc. Îmi aduc aminte că m-a surprins întrebarea.

— Foarte bine, am răspuns, simțindu-mă ciudat de neliniștită.

Aveam voie să beau sherry dintr-un pahar roz: îmi plăcea senzația de neastâmpăr pe care mi-o dădea, așa că am luat pe ascuns încă un pahar.

Musafirii erau prietenii tatei și m-a uimit dimensiunea vieții lui, o viață la care asistam doar de pe margine. Fiindcă aici erau oameni care păreau că-l cunosc, că au o părere despre el, una construită din prânzuri și vizite la Goden Gate Fields și discuții despre Sandy Koufax. Mama se învârtea neliniștită pe lângă bufet: pusese bețișoare chinezești, dar nu le folosea nimeni, iar eu vedeam că era dezamăgită. Încerca să convingă un bărbat corpulent și pe soția lui să le folosească, însă ei au clătinat din cap, iar bărbatul a făcut o glumă pe care nu am auzit-o. Am observat un soi de disperare pe fața mamei. Și ea bea. Era genul de petrecere la care toată lumea se îmbăta devreme, ceea ce arunca un soi de aer anost asupra conversației. Mai devreme, unul dintre prietenii tatei aprinsese un joint și am văzut expresia mamei schimbându-se din dezaprobare în indulgență răbdătoare. Anumite limite deveneau neclare. Soțiile se uitau după un avion în zbor care se îndrepta spre aeroportul din San Francisco. Cineva a scăpat un pahar în piscină. L-am văzut plutind și scufundându-se. Poate era o scrumieră.

Mă plimbam printre invitați, simțindu-mă ca un copil mult mai mic, iar dorința de a fi invizibilă se îmbina cu aceea de a participa într-un fel adiacent. Eram destul de mulțumită să le arăt invitaților unde era toaletă când mă întrebau, să ascund într-un șervețel nucile în unt pe care le mâneam lângă piscină, una câte una, cu degetele murdare de praful sărat. Aveam libertatea de a fi atât de tânără, încât nimeni nu aștepta nimic de la mine.

Nu o mai văzusem pe Tamar din ziua în care mă lăsase la școală și-mi aduc aminte că eram dezamăgită când a venit – acum trebuia să mă port ca un adult fiindcă era și ea martoră. Era însoțită de un bărbat ceva mai în vârstă. L-a prezentat tuturor, pupându-i pe unii dintre invitați pe obraz, dând mâna cu alții. Toți păreau s-o cunoască. Eram geloasă pe felul în care iubitul își ținea mâna pe spatele lui Tamar când vorbea ea, pe bucățica de piele dintre bluză și fustă. Voiam ca ea să vadă că beam: când s-a dus la masa unde era barul, am urmat-o și mi-am turnat încă un pahar de sherry.

— Îmi place ținuta ta, am spus eu, împinsă de arsura din piept să vorbesc.

Era cu spatele la mine și nu m-a auzit. Am repetat cuvintele și a tresărit.

— Evie, a spus ea, destul de plăcut. M-ai speriat!

— Scuze!

Mă simțeam aiurea, greoaie, în rochia mea dintr-o bucată. Ținuta ei era colorată și părea nouă, cu romburi unduioase, violet, verzi și roșii.

— Distractivă petrecere, a spus ea privind spre mulțime.

Până să mă gândesc la o replică, la vreo glumă ca să-i arăt că știam cât de stupide erau tortele tiki, mama a venit lângă noi. Am pus repede paharul pe masă. Uram felul în care mă simțeam: tot confortul meu înainte de sosirea lui Tamar se transformase în conștientizarea dureroasă a fiecărui obiect din casă, a fiecărui detaliu legat de părinții mei, de parcă eram responsabilă pentru tot. Îmi era rușine de fusta plină a mamei, care părea demodată pe lângă hainele lui Tamar, de felul nerăbdător în care o întâmpinase mama. Îi apăreau pete pe gât de la emoții. M-am retras în timp ce erau preocupate cu pălăvrăgeala lor politicoasă.

Îngreșoșată și amețită de disconfort, voiam să mă așez undeva unde să nu fiu nevoită să fac conversație și să-i urmăresc privirea lui Tamar sau s-o văd pe mama folosind bețișoarele și anunțând bucuroasă că nu era chiar atât de greu să mănânci cu ele exact atunci când o felie de mandarină îi aluneca înapoi pe farfurie. Îmi doream să fie și Connie acolo – pe atunci eram încă prietene. Locul meu de lângă piscină fusese ocupat de un grup de neveste bârfitoare: din partea cealaltă a curții auzeam râsul gălăgios al tatei, precum și al celor care-l înconjurau. Mi-am tras stângace rochia mai jos și am simțit cât îmi lipsește greutatea paharului în mână. Iubitul lui Tamar stătea pe aproape, mâncând coaste.

— Tu ești fiica lui Carl, nu? a întrebat.

Îmi aduc aminte că mă gândeam că era ciudat felul în care el și Tamar se despărțiseră, că el stătea aici de unul singur, golind farfuria. Era straniu că voia să vorbească cu mine. Am dat din cap.

— Drăguță casă, a spus el cu gura plină.

Avea buzele roșii și umede de la coaste. Vedeam că era arătos, însă avea un aer de desen animat cu nasul în vânt. Pielea încrețită de sub barbă.

— Mult teren, a adăugat.

— A fost casa bunicilor mei.

Privirea i s-a schimbat.

— Am auzit de ea, a spus el. De bunica ta. Mă uitam la ea când eram mic.

Până în clipa aceea nu mi-am dat seama cât de beat era. Își dădea mereu cu limba în colțul gurii.

— Episodul acela când găsește aligatorul în fântână. Clasic!

Eram obișnuită ca oamenii să vorbească cu drag despre bunica. Doamne, cât le plăcea să-și joace admirația, să-mi spună cum crescuseră cu ea pe ecranele televizoarelor, că intra în livingurile lor ca nimeni alta sau, mai bine zis, ca un membru de familie!

— Normal, a spus iubitul privind în jur. Că aceasta era casa ei. Pentru că bătrânul tău n-ar avea cum să și-o permită.

Am înțeles că-l insulta pe tata.

— Însă e ciudat, a spus el ștergându-se cu mâna la gură. Ce e dispusă mama ta să accepte.

Probabil că aveam o figură inexpresivă: a dat din degete către Tamar, care era tot la bar. Tata venise lângă ea. Mama nu se vedea pe nicăieri. Brățările lui Tamar făceau zgomot în timp ce ridica paharul. Ea și tata stăteau de vorbă. Nu se întâmpla nimic. Nu înțelegeam de ce iubitul ei zâmbea ca un turbat, așteptând să spun eu ceva.

— Taică-tău și-o trage cu oricine poate, a zis el.

— Pot să vă iau farfuria? l-am întrebat, prea șocată să tresar.

Era un lucru învățat de la mama: recurge la politețe. Elimină durerea cu un gest civilizat. Ca Jackie Kennedy. Era o virtute a acelei generații, abilitatea de a distra atenția de la disconfort, anulându-l prin maniere. Însă acum nu mai era la modă și am văzut ceva asemănător cu disprețul în ochii lui când mi-a întins farfuria. Deși poate mi se păruse numai.

•

Petrecerea s-a terminat după lăsarea întunericului. Câteva torțe tiki au rămas aprinse, înălțându-și flăcările încețoșate către noaptea albastră. Mașinile prea mari coborau încet pe alee, tata își lua la revedere, iar mama aduna în palmă șervețele și sâmburi de măslină spălați în saliva altor oameni. Tata a pus discul de la început; îl priveam pe fereastra de la dormitor și l-am văzut încercând să o ia pe mama la dans. „Voi privi spre lună”, cânta el, figura îndepărtată a lunii fiind pe atunci centrul oricărui dor.

Știam că trebuia să-l urăsc pe tata. Dar mă simțeam ridicolă. Jenată – nu pentru el, ci pentru mama. Care își netezea fusta plină, întrebându-mă cum arăta. Felul în care îi rămâneau uneori resturi de mâncare între dinți și cum se înroșea când îi atrăgeam atenția. Zilele în care stătea la

fereastră când tata întârzia prin oraș, încercând să decodeze sensul nou al aleii pustii.

Cu siguranță știa ce se întâmpla – trebuia să știe – și totuși îl voia. Precum Connie, sărind în sus după bere, deși știa că arăta stupid. Chiar și iubitul lui Tamar, care-și devora mâncarea cu foamea lui frenetică, nesfârșită. Mesteca mai repede decât putea înghiți. Știa că foamea te putea da în vileag.

Îmi trecea beția. Eram somnoroasă și pustie, ajunsă inconfortabil înapoi la mine însămi. Disprețuiam totul: camera mea cu rămășițele copilăriei, marginea de dantelă din jurul biroului. Pick-up-ul de plastic cu mânerul grosolan Bakelite, fotoliul-pară care părea ud și care mi se lipea de spatele picioarelor. Petrecerea cu antreurile gata să fie devorate, bărbații cu cămăși hawaiiene în zarva festivităților. Totul părea să formeze un motiv pentru care tata și-ar fi dorit altceva. Mi-o imaginam pe Tamar cu o panglică în jurul gâtului, întinsă pe un covor într-un apartament prea mic din Palo Alto. Tata era acolo – o privea? Stătea pe un scaun? Tensiunea perversă a rujului roz al lui Tamar. Am încercat să o urăsc, dar nu puteam. Nu-l puteam urî nici pe tata. Singura rămasă era mama, care lăsase totul să se întâmple, care fusese moale și maleabilă ca aluatul. Îi dădea toți banii, îi pregătea cina în fiecare seară, nici nu era de mirare că tata își dorise altceva – părerile exagerate ale lui Tamar, viața ei ca o emisiune televizată despre vară.

Era o perioadă în care îmi imaginam că mă măritam într-un mod simplu, plin de dorință. O vreme când cineva îți promitea să aibă grijă de tine, promitea să observe când erai trist sau obosit, că nu-ți plăcea mâncarea pentru că avea gustul frigului din frigider. Care promitea că viața lui avea să fie paralelă cu a ta. Mama trebuie să fi știut și totuși rămăsese cu el... ce spunea asta despre iubire? Nu puteai fi niciodată în siguranță – toate refrenele jalnice ale cântecelor care se lamentau: nu m-ai iubit cum te-am iubit eu.

Cel mai înspăimântător lucru: era imposibil de detectat sursa, clipa în care lucrurile se schimbau. Vederea spatelui unei femei în rochie decoltată, amestecată cu faptul că soția era în altă cameră.

Când s-a oprit muzica, am știut că mama venea să-mi spună noapte bună. Era un moment de care mă temeam – să fiu nevoită să observ cum i se lăsaseră buclele, umbra rujului în jurul gurii. Când a ciocănit la ușă, m-am gândit să mă prefac că dorm. Dar aveam lumina aprinsă: ușa s-a

întredeschis.

S-a strâmbat puțin.

— Ești încă îmbrăcată.

Aș fi ignorat-o sau aș fi făcut o glumă, dar nu voiam să sufere. Nu atunci. M-am ridicat în capul oaselor.

— A fost frumos, nu? a zis ea.

Se sprijinea de tocul ușii.

— Coastele au ieșit bine, nu-i așa?

Poate că aveam cu adevărat impresia că mama ar vrea să știe. Sau poate că voiam să mă mângâie, să-mi ofere un rezumat matur, liniștitor.

Mi-am dres glasul.

— S-a întâmplat ceva.

Am simțit-o încordându-se în dreptul ușii.

— Da?

Mai târziu aveam să mă înfiorez gândindu-mă la asta. Probabil știa deja ceea ce urma. Probabil își dorea să tac.

— Tata vorbea.

M-am întors la pantofi, concentrându-mă să deschid catarama.

— Cu Tamar.

Mama a răsuflat ușurată.

— Și?

Zâmbea puțin. Un zâmbet liniștit.

Eram nedumerită: cu siguranță știa ce însemna asta.

— Asta-i tot, am spus.

Mama a privit spre perete.

— Desertul acela a fost singurul nereușit, a zis ea. Data viitoare aș face pricomigdale cu nucă de cocos. Mandarinele acelea au fost greu de mâncat.

Am tăcut, șocul mă făcea precaută. Mi-am scos pantofii și i-am pus sub pat, unul lângă altul. Am bălmăjit un noapte bună și am înclinat capul să primesc sărutarea ei.

— Vrei să sting lumina? m-a întrebat mama oprindu-se în ușă.

Am clătinat din cap. A închis ușor ușa. Cât era de conștiincioasă, răsucind mânerul ca să se închidă bine! M-am uitat la picioarele mele roșii, la urma lăsată de pantofi. M-am gândit la cât de sugrumate și straniu arătau, complet disproporționate; cine ar iubi pe cineva ale cărei picioare arată așa?

•

Mama vorbea despre bărbații cu care se întâlnea după despărțirea de tata cu optimismul celui renăscut. Iar eu observam efortul susținut pe care îl depunea: făcea exerciții pe un prosop de baie în living, într-un costum care i se lipise de corp de transpirație. Își lingeă palma și sufla ca să-și simtă propria respirație. Ieșea cu bărbați care aveau bube pe gât în locurile unde se tăiau la bărbierit, bărbați care se prefăceau gata să plătească, dar care păreau recunoscători când mama scotea cardul Air Travel. Găsea astfel de bărbați și părea bucuroasă.

În timpul cinelor cu acești oameni mi-l imaginam pe Peter dormind cu Pamela într-un apartament la subsol, într-un oraș necunoscut din Oregon. Gelozia mea se amesteca în mod bizar cu dorința de a-i proteja, pe ei și copilul care creștea în burta Pamelei. Erau doar câteva fete care erau destinate iubirii. Ca fata aceea, Suzanne, care inducea reacția asta prin simpla ei prezență.

•

Bărbatul care îi plăcea mamei cel mai mult era miner, lucra cu aur. Cel puțin așa se prezenta Frank râzând, cu un strop de salivă în colțul gurii.

— Mă bucur să te cunosc, dragă, a zis el în prima seară, trăgându-mă spre el cu brațul lui mare într-o îmbrățișare neîndemânatică.

Mama era fericită și puțin băută, de parcă viața era o lume unde pepitele de aur stăteau ascunse în albiile râurilor sau adunate la baza stâncilor și se puteau culege la fel de ușor ca piersicile.

O auzisem pe mama spunându-i lui Sal că Frank era încă însurat, dar că nu avea să mai fie multă vreme. Nu știam dacă era adevărat. Frank nu părea genul care să-și abandoneze familia. Purta o cămașă cu nasturi crem, cu bujori brodați cu fir roșu îngroșat pe umăr. Mama era emoționată, își tot atingeă părul și își ducea o unghie între dinții din față.

— Evie e fată deșteaptă, a spus ea.

Vorbea prea tare. Totuși, era frumos să o auzi spunând-o.

— O să înflorească de tot la Catalina.

Acela era internatul la care urma să merg, deși luna septembrie părea la ani distanță.

— Istețime, a exclamat Frank. Nu poți să dai greș cu asta, nu-i așa?

Nu știam dacă glumea sau nu, nici mama nu părea să știe.

Am mâncat tocănița în tăcere la masa din sufragerie, iar eu am ales bucățile de tofu și am construit o movilă în farfurie. Am privit-o pe mama hotărându-se să nu spună nimic.

Frank era arătos, deși avea o cămașă ciudată, prea înzorzonată și feminină, și o făcea pe mama să râdă. Nu era atât de frumos ca tata, totuși nu era de lepădat. Ea îi tot atingea brațul cu vârfurile degetelor.

— Paisprezece ani, da? a întrebat Frank. Pun pariu că ai o groază de iubiți.

Adulții mă tachinau mereu cu iubiții, dar era o vârstă la care nu mai era o glumă ideea că te-ar putea dori băieții.

— O, din plin, am spus, iar mama a devenit brusc atentă auzindu-mi răceala din glas.

Frank nu părea să observe, zâmbind larg la mama și mângâindu-i mâna. Și ea zâmbea, ca și cum purta o mască, iar ochii îi fugeau de la mine la el pe deasupra mea.

Frank avea mine de aur în Mexic.

— Acolo nu sunt reglementări, a spus el. Mâna de lucru e ieftină. E un lucru sigur.

— Cât aur ai găsit? l-am întrebat. Adică, până acum.

— Ei bine, după ce instalăm tot echipamentul, o să gălesc cu tonele.

A băut din paharul cu vin, lăsând urme unsuroase de degete pe sticlă. Mama s-a înmuiat sub privirea lui; umerii i s-au relaxat, buzele i s-au întredeschis. În seara aceea arăta tânără. Am avut o senzație stranie, maternă, față de ea, iar disconfortul pe care mi l-a creat m-a făcut să mă cutremur.

— Poate o să vă duc acolo, a spus Frank. Pe amândouă. O mică excursie în Mexic. Cu flori în păr.

A râgâit încetișor și a înghițit, iar mama s-a înroșit, învârtind vinul în pahar.

Mamei îi plăcea bărbatul ăsta. Își făcea exercițiile stupide ca să arate frumos pentru el fără haine. Era îngrijită și cremuită, cu fața dornică de iubire. Era un gând dureros acela că mama avea nevoie de ceva, așa că m-am uitat la ea, voind să zâmbesc, ca să-i arăt că eram în regulă, noi două. Dar nu se uita la mine. Era atentă la Frank, așteptând să primească orice voia el să-i dea. Am strâns pumnii pe sub masă.

— Cum rămâne cu soția ta? am întrebat.

— Evie, a sâsâit mama.

— E-n regulă, a spus Frank ridicând mâinile a apărare. E o întrebare justificată.

S-a frecat tare la ochi, apoi a lăsat furculița.

— E o treabă complicată.

— Nu-i atât de complicată, am zis eu.

— Ești o fată nepoliticoasă, a spus mama.

Frank i-a pus mâna pe umăr, dar ea se ridicase deja să strângă masa, cu o expresie sumbră pe față, iar el i-a întins farfuria cu un zâmbet îngrijorat. Și-a șters mâinile de blugi. Nu m-am uitat la el. Îmi piguleam pielea din jurul unghiei, trăgând până s-a rupt de tot.

După ce mama a ieșit din cameră, Frank și-a dres glasul.

— Nu ar trebui să o superi atât de mult pe mama ta, a zis el. E o femeie de treabă.

— Nu-i treaba ta!

Cuticula îmi sângera puțin: am apăsat ca să simt durerea.

— Hei, a zis el pe un ton blând, de parcă încerca să-mi fie prieten. Înțeleg. Vrei să scapi de acasă. Te-ai săturat să stai cu maică-ta, nu?

— Jalnic, am șoptit.

Nu a înțeles ce am spus, doar că nu-i răspusesem așa cum voia el.

— E un obicei urât să-ți rozi unghiile, a spus el aprins. Un obicei urât și murdar al oamenilor murdari. Ești o persoană urâtă?

Mama a reapărut în dreptul ușii. Eram sigură că ne auzise, așa că acum știa că Frank nu era un om de treabă. Avea să fie dezamăgită, dar m-am hotărât să fiu mai bună, să o ajut mai mult în casă.

Dar mama, pur și simplu, s-a încruntat.

— Ce se întâmplă?

— Tocmai îi spuneam lui Evie că nu ar trebui să-și roadă unghiile.

— Și eu îi spun asta, a zis mama.

Vocea îi tremura și buzele îi zvâcneau.

— S-ar putea îmbolnăvi, ar putea înghiți microbi.

Am trecut posibilitățile în revistă. Mama trăgea de timp. Aștepta o clipă ca să descopere cel mai bun mod de a-l alunga pe Frank din viața noastră, să-i spună că nu era treaba nimănui cum eram eu. Dar când s-a așezat și l-a lăsat pe Frank să-i mângâie brațul, aplecându-se ușor spre el, am înțeles cum aveau să se petreacă lucrurile.

Când Frank s-a dus la baie, m-am gândit că o să se scuze cumva față de mine.

— Bluza aia e prea strâmtă, mi-a șoptit ea aspru. Nu se cuvine la vârsta ta.

Am deschis gura să vorbesc.

— Vorbim mâine, a spus. Să fii sigură că o să vorbim.

Când a auzit pașii lui Frank, mi-a mai aruncat o privire, apoi s-a ridicat să-l întâmpine. M-au lăsat singură la masă. Lumina de deasupra părea severă și urâtă pe brațele și mâinile mele.

S-au dus să stea pe verandă, iar mama își punea chiștoacele de țigări într-o sirenă de cupru. Din dormitor, le-am auzit conversația șovăitoare până noaptea târziu, râsul mamei simplu și nepăsător. Fumul de la țigările lor ieșind prin sita de la ușă. Noaptea fierbea înăuntrul meu. Mama credea că viața era ușoară, ca și cum ai culege aur de pe jos, ca și cum așa putea fi viața ei. Nu mai era Connie care să-mi astâmpere nervii, doar constanța neschimbată a propriei persoane, acea companie amorțită și disperată.

* * *

Mai târziu am descoperit moduri de a o înțelege pe mama. Cincisprezece ani lângă tata lăsaseră goluri mari în viața ei, pe care ea învăța să le umple, asemenea victimelor atacurilor cerebrale care învăța din nou cuvintele pentru mașină, masă sau creion. Felul timid în care se privea în oglinda revelatoare, la fel de critică și de optimistă ca o adolescentă. Își sugea burta ca să-și încheie blugii cei noi.

•

A doua zi dimineată, am intrat în bucătărie și am găsit-o pe mama la masă, cu bolul de ceai gata golit și cu sedimentele depuse pe fund. Stătea cu buzele strânse și avea o privire rănită. Am trecut pe lângă ea fără să vorbesc, deschizând o pungă violet de cafea măcinată, îmbătătoare, înlocuitoarea aleasă de mama pentru cafeaua Sanka, aceea care-i plăcea tatei.

— Ce-a fost cu scena de aseară?

Vedeam că încerca să fie calmă, dar vorbea pripit.

Am pus cafeaua în cafetieră și i-am dat drumul. Îmi păstram un calm budist pe față, continuându-mi treaba netulburată. Era cea mai bună armă a mea și simțeam că mama devenea agitată.

— Ei bine, acum ești tăcută, a spus ea. Ai fost foarte nepoliticoasă cu Frank aseară.

Nu i-am răspuns.

— Vrei să fiu nefericită?

S-a ridicat în picioare.

— Cu tine vorbesc, a spus ea întinzând mâna să închidă cafetiera.

— Hei, am spus eu, dar fața ei m-a făcut să tac.

— De ce nu mă lași niciodată să am ceva? a întrebat. Măcar un lucru.

— Nu o s-o părăsească.

Intensitatea acestui sentiment m-a speriat.

— Nu o să fie niciodată cu tine.

— Nu știi nimic despre viața lui, a zis ea. Absolut nimic. Ai impresia că le știi pe toate!

— O, da, am spus. Aur. Sigur. Mare succes! La fel ca tata. Pun pariu că ți-a cerut bani.

Mama a tresărit.

— Mă străduiesc cu tine, a spus ea. Mereu m-am străduit, dar nu tu faci deloc la fel. Uită-te la tine! Nu faci nimic.

A clătinat din cap, strângându-și halatul pe corp.

— O să vezi! Viața o să dea buzna atât de repede peste tine și, ghici ce, o să rămâi cu ceea ce ești! Nicio ambiție, nicio motivație! Ai o șansă reală la Catalina, dar trebuie să te străduiești! Știi ce făcea mama la vârsta ta?

— Tu n-ai făcut nimic!

Ceva s-a răsturnat în mine.

— N-ai făcut decât să ai grijă de tata. Iar el a plecat.

Îmi ardeau obraji.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Îmi pare rău că sunt atât de îngrozitoare. Ar trebui să plătesc oamenii să-mi spună că sunt minunată, cum faci tu. De ce a plecat tata dacă ești atât de al dracului de grozavă?

A întins mâna și m-a plesnit, nu tare, dar destul cât să facă zgomot. Am zâmbit ca o nebună, arătând dinții prea mult.

— Ieși!

Se înroșise toată pe gât, iar încheieturile îi erau subțiri.

— Ieși, a șuierat din nou, ceva mai slab, așa că am ieșit.

* * *

Am plecat cu bicicleta pe drumul de țară. Inima îmi bubuia, simțeam presiune în spatele ochilor. Îmi plăcea să simt usturimea palmei, aura blândeții pe care și-o cultivase cu atâta grijă în ultima lună – ceaiul, picioarele goale – prăbușită într-o clipă. Bine. Să-i fie rușine! Toate

cursurile, detoxificările și lecturile nu ajutaseră la nimic. Era aceeași persoană slabă dintotdeauna. Am pedalat mai repede, cu un nod în gât. Puteam să merg la Flying A și să cumpăr o pungă de steluțe de ciocolată. Puteam vedea ce rula la cinema sau să mă plimb pe lângă supa fierbinte a râului. Părul mi s-a ridicat puțin în căldura uscată. Simțeam ura împietrindu-se în mine și era aproape bine, cât de mare, de pură și de intensă era!

Pedalatul meu furios s-a poticnit brusc: lanțul a sărit de la locul lui. Bicicleta încetineea. M-am oprit și m-am repezit în praful drumului de urgență. Transpirasem la subraț și în spatele genunchilor. Soarele fierbinte pătrundea prin frunzișul unui stejar. Mă străduiam să nu plâng. M-am ghemuit pe pământ ca să așez lanțul la loc, cu lacrimi în ochi în bătaia brizei și degete alunecoase de la vaselină. Era prea greu de apucat și lanțul cădea întruna.

— La dracu', am bombănit, apoi am repetat ceva mai tare.

Voiam să lovesc bicicleta, să reduc ceva la tăcere, dar ar fi fost prea jalnic, nu jucam spectacolul supărării decât pentru mine. Am încercat încă o dată să agăț lanțul pe treaptă, dar nu s-a prins și s-a desfăcut iar. Am lăsat bicicleta să cadă la pământ și m-am trântit alături. Roata din față s-a învârtit un pic, apoi s-a oprit de tot. Mă uitam la bicicleta răsturnată și inutilă: pe cadru scria „Campus Green”, o culoare care te ducea cu gândul, când o cumpărai, la un student care te conducea acasă după un curs la o oră târzie. O fantezie siropoasă, o bicicletă stupidă, iar eu lăsam șirul de dezamăgiri să crească până când ajungeau să alcătuiască un bocet al mediocrității. Probabil Connie era cu May Lopes. Peter și Pamela cumpărau plante decorative pentru apartamentul din Oregon și înmuiau linte pentru cină. Atâta absență în mine, încât mă puteam încolăci ca un animal.

L-am auzit înainte să-l văd: autobuzul negru care venea greoi pe drum, ridicând praful cu roțile. Ferestrele erau mate și cenușii, iar siluetele dinăuntru erau vagi. Pe capotă era pictată o inimă grosolană, încununată de gene pleoștite, ca un ochi.

•

O fată cu o cămașă bărbătească și vestă tricotată a coborât din autobuz, dându-și părul drept și arămiu pe spate. Se auzeau și alte voci, o agitație la ferestre. A apărut o față ca o lună care mă privea.

Fata avea o voce cântată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Bicicleta, am răspuns, s-a stricat lanțul.

Fata a ridicat roata cu piciorul încălțat în sanda. Înainte să întreb cine era, Suzanne a coborât treptele și am simțit cum îmi zvâcnește inima. M-am ridicat în picioare, încercând să-mi scutur genunchii de praf. Suzanne zâmbea, dar părea neatentă. Mi-am dat seama că trebuia să-i amintesc cum mă cheamă.

— De la magazinul de pe East Washington, am spus. Deunăzi?

— Ah, da.

Mă așteptam să spună ceva despre cât era de ciudat că ne întâlneam din nou, dar părea puțin plictisită. Mă uitam întruna la ea. Voiam să-i amintesc de discuția noastră, cum spusese că eram profundă. Dar nu prea voia să mă privească în ochi.

— Te-am văzut stând acolo și ne-am zis: ah, fir-ar săracuța, a spus roșcata.

Am aflat mai târziu că ea era Donna. Avea o privire înduioșată și sprâncene invizibile, așa că părea inexpresivă, ca un extraterestru. S-a așezat pe vine ca să vadă mai bine bicicleta.

— Suzanne a spus că te cunoaște.

.

Am încercat toate trei să punem lanțul la loc. Mirosul transpirației lor când am sprijinit bicicleta pe picior. Cumva îndoisem roțile când am scăpat bicicleta, așa că dinții nu se mai aliniau cu spițele.

— La dracu', a oftat Suzanne. E stricăță rău.

— Ai nevoie de un clește sau ceva, a spus Donna. Nu poți s-o repara acum. Leag-o de autobuz și hai să stai cu noi o vreme.

— Hai s-o ducem doar până în oraș, a spus Suzanne.

Vorbea aspru, de parcă eram o murdărie care trebuia curățată. Chiar și așa, eram bucuroasă. Eram obișnuită să mă gândesc la oamenii care nu se gândeau niciodată la mine.

— Dăm o petrecere de solstițiu, a spus Donna.

Nu voiam să mă întorc la mama, la supravegherea oropsită a propriei persoane. Aveam senzația că dacă o lăsam pe Suzanne să plece, nu aveam s-o mai văd vreodată.

— Evie vrea să vină, a zis Donna. Văd că îți dorește. Ți place să te distrezi, nu?

— Haide, a spus Suzanne. E doar o copilă.

M-am dezumflat de rușine.

— Am șaisprezece ani, am mințit.

— Are șaisprezece ani, a repetat Donna. Nu crezi că Russell ar vrea să fim ospitalieri? Cred că s-ar supăra dacă i-aș spune că nu am fost ospitalieri.

Nu am deslușit vreo amenințare în vocea Donnei, doar o tachinare.

Suzanne ținea gura strânsă; în final a zâmbit.

— Bine, a spus. Pune bicicleta în spate!

Am văzut că autobuzul fusese golit și reconstruit, având interiorul indecent și exagerat, așa cum erau toate lucrurile pe atunci – podeaua era acoperită de covoare orientale, cenușii de atâta praf, iar pernuțele cumpărate din prăvălii aveau ciucurii smotociți. Duhnea a bețișoare chinezești parfumate, niște prisme se loveau de ferestre. Bucăți de carton pe care erau scrise cuvinte aiurite.

În autobuz mai erau trei fete care s-au întors curioase spre mine, cu o atenție sălbatică pe care am luat-o drept măgulitoare. Își plimbau țigări de la una la alta în timp ce mă analizau, cu un aer inefabil și festiv. Un sac de cartofi verzi, chifle cleioase de hot dog. O ladă cu roșii umede, prea coapte.

— Am fost să căutăm de mâncare, a zis Donna, deși nu înțelegeam prea bine ce însemna asta.

Eram preocupată de schimbarea asta bruscă a norocului, monitorizând picăturile de sudoare care mi se prelingeau încet sub brațe. Tot așteptam să fiu depistată, să fiu catalogată drept o intrusă care nu avea ce căuta acolo. Aveam părul prea curat. Mici înclinări ale capului pentru prezentări și etichetă care nu păreau să intereseze pe careva. Părul îmi zbura nebunește în ochi din cauza ferestrelor deschise, intensificând prezența, bruschetea prezenței mele într-un autobuz străin. O pană atârna de oglinda retrovizoare cu un șirag de mărgele. Pe bord era levănțică uscată, decolorată de la soare.

— Vine la solstițiu, a ciripit Donna, la solstițiul de vară.

Ne aflam la începutul lui iunie și știam că solstițiul era abia la sfârșitul lunii: nu am spus nimic. Prima dintr-un șir lung de tăceri.

— Va fi ofranda noastră, le-a spus Donna celorlalte.

Chicotea.

— O vom sacrifica.

M-am uitat la Suzanne – chiar și scurta noastră întâlnire părea să

valideze prezența mea acolo –, însă ea stătea deoparte, privind atentă lada cu roșii. Apăsa coaja și îndepărta bucățile stricate. Alunga albinele. Aveam să înțeleg mai târziu că Suzanne era singura care nu părea încântată că mă întâlnise acolo pe drum. Avea un aer distant și formal. Pot doar să cred că era protectoare. Că Suzanne vedea slăbiciunea din mine, evidentă și scoasă la lumină: știa ce se întâmpla cu fetele slabe.

* * *

Donna m-a prezentat tuturor, iar eu încercam să le țin minte numele. Helen, o fată care părea să aibă aceeași vârstă ca mine, deși e posibil să fi fost din cauza codițelor. Era frumoasă, în felul acela tineresc al frumuseților locale, cu nasul cârn, trăsături prietenoase, însă era vizibil că aveau un termen de expirare. Roos. „Prescurtare de la Roosevelt, mi-a spus ea. Ca Franklin D”. Era mai mare decât celelalte fete și avea fața rotundă și îmbujorată ca un personaj dintr-o carte cu povești.

Nu-mi aminteam numele fetei înalte care conducea: n-am mai văzut-o niciodată din ziua aceea.

Donna mi-a făcut loc, bătând cu palma pe o pernă brodată.

— Vino aici, a spus ea, așa că m-am așezat pe o moviliță înțepătoare.

Donna părea ciudată, puțin neroadă, dar îmi plăcea de ea. Toată lăcomia și răutatea ei erau chiar la suprafață.

Autobuzul a pornit: am simțit cum mi se strânge stomacul, dar am luat cana cu vin roșu și ieftin când mi-au pasat-o, vărsând o parte pe mâini. Păreau fericite, zâmbitoare, uneori începeau să cânte ca niște turiști în jurul focului de tabără. Luam aminte la detalii – cum se țineau de mâini fără să dea atenție acestui lucru și foloseau cuvinte precum „armonie”, „iubire” și „veșnicie”. Felul în care Helen se comporta ca un copilaș, trăgându-se de codițe și gângurind, așezându-se deodată în poala lui Roos ca și cum o putea păcăli să aibă grijă de ea. Roos nu se plângea: părea impasibilă, drăguță. Obrajii aceia roșii, părul blond și lins care îi venea în ochi. Deși mai târziu aveam să cred că era mai degrabă un gol amuțit acolo unde ar fi trebuit să fie drăgălășenie. Donna m-a întrebat despre mine, cum au făcut și celelalte, un șir neîntrerupt de întrebări. Nu puteam să nu fiu încântată că eram în centrul atenției. În mod inexplicabil, păreau să mă placă, iar gândul îmi era străin și îmbucurător, un dar misterios pe care nu voiam să-l cercetez prea mult. Vedeam până și tăcerea lui Suzanne într-o lumină primitoare, imaginându-mi că era timidă, ca mine.

— Drăguț, a zis Donna atingându-mi bluza.

Helen a apucat o mânecă.

— Ești ca o păpușă, a spus Donna. Lui Russell o să-i placă foarte mult de tine.

I-a spus numele pur și simplu, de parcă era imposibil să nu știu cine era Russell. Helen a chicotit când i-a auzit numele, cu umerii zguduiți de plăcere, de parcă sugea o bomboană. Donna mi-a remarcat nesiguranța și a râs.

— O să-ți placă de el, a zis ea. Nu mai e nimeni ca el. Nu vorbește aiurea. Când ești în preajma lui, simți o euforie naturală. Ca și cum te luminează soarele. E atât de bun și de mare!

S-a uitat la mine ca să se asigure că ascultam, părând mulțumită că eram atentă.

Mi-a spus că locul în care mergeam era un mod de viață. Russell le învăța cum să descopere calea spre adevăr, cum să-și elibereze adevăratul caracter din locul unde stătea încolăcit în interior. A vorbit și despre un bărbat numit Guy, care se ocupase cândva cu dresajul șoimilor, dar care se alăturase grupului și acum voia să devină poet.

— Când l-am cunoscut, era într-o perioadă ciudată, mânca numai carne. Credea că e diavolul sau ceva asemănător. Dar Russell l-a ajutat. L-a învățat cum să iubească, a zis Donna. Toți pot să iubească, pot să treacă peste toate rahaturile, dar sunt atât de multe lucruri care ne împiedică.

•

Nu știam cum să mi-l imaginez pe Russell. Nu aveam standarde de referință în afară de tata sau de băieții de care mă mai îndrăgostisem. Felul în care vorbeau fetele despre Russell era diferit, îl venerau într-un mod mai practic, fără dorul jucăuș și feciorelnic pe care îl cunoșteam eu. Siguranța lor era neclintită, invocând magia și puterea lui Russell de parcă erau la fel de cunoscute și acceptate ca orbita pământului sau efectul lunii asupra mareelor.

Donna a spus că Russell era diferit de orice altă persoană. Că putea înțelege limbajul animalelor. Că putea vindeca pe cineva cu propriile mâini, că putea să smulgă putreziciunea din tine ca și cum ar scoate o tumoare.

— Vede orice parte din tine, a adăugat Roos.

Ca și cum asta era un lucru bun.

Posibilitatea de a fi evaluată astfel înlocuia orice întrebări sau griji pe care le-aș fi putut avea despre Russell. La vârsta aceea, eram mai întâi ceva ce trebuia evaluat, ceea ce aducea cu sine în fiecare interacțiune un transfer de putere către cealaltă persoană.

Aluzia la sex care apărea pe fața lor când vorbeau despre Russell, bucuria unei nopți de bal. Am înțeles că toate se culcau cu el, fără să-mi spună cineva. Aranjamentul mă făcea să roșesc, șocată în adâncul sufletului. Nimeni nu părea gelos pe nimeni.

Inima nu posedă nimic, ciripea Donna. Nu despre asta e vorba când iubești, zicea ea, strângând mâna lui Helen și schimbând o privire cu ea.

Deși Suzanne era mai degrabă tăcută, stând mai departe de noi, am văzut-o schimbându-se la față când auzea numele lui Russell. O tandrețe de soție îi apărea în ochi, ceva ce voiam și eu să simt.

Poate că am zâmbit în sinea mea privind peisajul familiar al orașului pe măsură ce autobuzul trecea când prin soare, când pe la umbră. Crescusem aici, știam locul atât de bine, încât nici nu cunoșteam numele străzilor, navigând mai degrabă după puncte de reper, vizuale sau memorate. Colțul unde mama, într-un costum mov, își sucise glezna. Crângul unde copacii păreau îngrijiți de diavolul însuși. Farmacia cu parasolarul rupt. Prin fereastra autobuzului necunoscut, simțind covorul vechi sub tălpi, orașul meu natal părea curățat pe de-a-ntregul de prezența mea. Mi-a fost ușor să-l las în urmă.

Fetele făceau planuri pentru petrecerea de solstițiu. Helen stătea în genunchi, strângându-și codițele după un obicei fericit și sprinten. Era încântător când descriau rochiile pe care urmau să le poarte, cântecul caraghios de solstițiu pe care-l inventase Russell. Un tip pe nume Mitch le dăduse destui bani să cumpere băutură: Donna îi pronunța numele cu o emfază derutantă.

— Știi tu, a repetat ea, Mitch. Adică Mitch Lewis?

Nu-i recunoscusem numele, dar auzisem de trupa lui – îi văzusem la televizor, cântau sub reflectoarele dintr-un studio, cu picături de transpirație pe frunte. Pe fundal aveau un fel de beteală, iar scena se învârtea, făcându-i pe membrii formației să se întoarcă precum balerinele de pe cutiile cu bijuterii.

Mă prefăceam nonșalantă, dar despre asta era vorba: lumea despre care bănuisem mereu că există, lumea unde le spuneai muzicienilor celebri pe numele mic.

— Mitch a avut o sesiune de înregistrări cu Russell, mi-a spus Donna. Russell l-a dat pe spate.

Și iată-le din nou, admirația lor pentru Russell, siguranța lor. Eram geloasă pe încrederea aceea, pe faptul că exista cineva care putea să coasă la un loc părțile pustii din viața ta și să te facă să simți că ai o plasă de siguranță dedesubt care lega fiecare zi de următoarea.

— Russell o să fie celebru, pur și simplu, a adăugat Helen. Are deja contract pentru un album.

Era ca și cum spunea din nou o poveste, dar de data asta era și mai bine, fiindcă știa că așa avea să fie.

— Știi cum îi spune Mitch lui Russell?

Donna dădea visătoare din mâini.

— Vrajitorul. Nu-i așa că-i grozav?

•

După ce am stat puțin la fermă, am văzut cum vorbeau toți despre Mitch. Despre contractul pe care, cu siguranță, avea să-l primească Russell. Mitch era patronul lor spiritual, trimitea provizii de la Clover Dairy la fermă ca să aibă copiii calciu și susținea financiar locul. Toată povestea aveam s-o aflu mult mai târziu. Mitch îl întâlnise pe Russell la Baker Beach, la un fel de *love-in*^[2]. Russell venise îmbrăcat în haine din piele de căprioară, cu o chitară atârnată de gât. Flancat de femeile lui tânjind după schimbare, cu aerul acela de sărăcie biblică. Nisipul rece și întunecat, focul de tabără, Mitch în pauză de înregistrări. Cineva cu pălărie cu borul răsucit avea grijă de o oală cu scoici aburinde.

După cum am aflat mai târziu, Mitch se afla într-o criză – avea dispute financiare cu managerul care-i fusese prieten din copilărie, o arestare pentru posesie de marijuana care fusese radiată, totuși –, iar Russell îi păruse probabil cetățeanul unei lumi mai adevărate, domolind sentimentul de vinovăție al lui Mitch pentru discurile de aur și petrecerile unde acoperea piscina cu plexiglas. Russell îi oferise o salvare mistică, susținut de tinerele care plecau ochii admirativi când vorbea Russell. Mitch a invitat întregul grup la el acasă, în Tiburon, lăsându-i pe toți să se îndoape cu ce avea în frigider și să doarmă în camera de oaspeți. Au golit sticlele cu suc de mere și șampanie roz, au murdărit patul de noroi, nepăsători, de parcă ar fi făcut parte dintr-o armată cotropitoare. A doua zi dimineață, Mitch i-a dus cu mașina înapoi la fermă: era deja sedus de Russell, care îi vorbea cu blândețe despre

adevăr și iubire, niște invocații deosebit de puternice pentru căutătorii bogați.

Am crezut tot ce mi-au spus fetele în ziua aceea, mândria agitată și fremătătoare cu care vorbeau despre geniul lui Russell. Că în curând avea să nu mai poată merge pe stradă fără să nu fie înghesuit de admiratori. Cum avea să poată spune lumii întregi cum să fie liberă. Și era adevărat că Mitch stabilise o sesiune de înregistrări pentru Russell. Credea probabil că vibrația lui Russell avea să le pară celor de la casa lui de discuri interesantă și actuală. N-am aflat decât mult mai târziu că sesiunea a mers prost, iar eșecul a fost legendar. Asta a fost înainte să se întâmple toate celelalte.

Există unii supraviețuitori ai dezastrelor ale căror povestiri încep cu avertismentul pentru tornadă sau cu anunțul făcut de căpitan despre funcționarea proastă a motoarelor, dar întotdeauna cu mult înainte în cronologia evenimentelor: insistă că observaseră în dimineața aceea un aspect ciudat al luminii soarelui sau o electricitate statică în cearșafuri. O ceartă neînsemnată cu iubitul. Ca și cum presentimentul catastrofei se insinuase peste tot ce exista înainte.

Oare am ratat vreun semn? Vreo strângere de inimă? Albinele care scliffeau și se plimbau pe lada cu roșii? O lipsă neobișnuită a mașinilor pe drum? Îmi amintesc ce m-a întrebat Donna în autobuz – întâmplător, aproape ca un gând întârziat.

— Ai auzit vreodată ceva despre Russell?

Întrebarea nu avea niciun sens pentru mine. Nu înțelegeam că încerca să afle ce zvonuri auzisem: despre orgii, despre consumul frenetic de droguri și despre adolescentele fugite de acasă și obligate să se culce cu bărbați mai în vârstă. Despre câini sacrificați pe plaje luminate de lună, despre capete de capre putrezind în nisip. Dacă aș fi avut și alți prieteni în afară de Connie, poate că aș fi auzit despre Russell la petreceri, niște bârfe șoptite la bucătărie. Poate aș fi știut să fiu precaută.

Dar am clătinat pur și simplu din cap. Nu auzisem nimic.

5.

Chiar și mai târziu, deși știam lucrurile pe care le știam, mi-a fost imposibil să văd dincolo de ceea ce era sub nasul meu. Cămașa de piele

de căprioară a lui Russell, mirosind a carne și a putregai, moale ca o catifea. Zâmbetul lui Suzanne înflorind în mine ca artificiiile, pierzându-și fumul colorat, cu tăciuni frumoși și împrăștiați.

— Acasă, pe câmp, a spus Donna când am coborât din autobuz în după-amiaza aceea.

Mi-a trebuit o clipă ca să îmi dau seama unde eram. Autobuzul ieșise de mult de pe autostradă, hurducându-se pe un drum de țară care se sfârșea în inima dealurilor îngălbenite de căldura verii și acoperite de stejari. O casă veche de lemn: rozetele noduroase și coloanele de ipsos îi dădeau aspectul unui mic castel. Făcea parte dintr-o așezare care includea, din câte vedeam, un hambar și o piscină ce semăna cu o mlaștină. Șase lame cu lână groasă moțâiau într-un țarc. Niște siluete îndepărtate tăiau vârfurile arboretului de-a lungul gardului. Au ridicat mâna și ne-au salutat, apoi s-au aplecat să-și vadă de treabă.

— Apa pârâului e mică, dar poți totuși să înoți, a zis Donna.

Mi se părea magic faptul că locuiau acolo împreună. Simbolurile fosforescente care urcau șerpuind pe peretele lateral al hambarului, hainele pe sârmă care fluturau în bătaia vântului. Un orfelinat pentru copiii amărâți.

Cândva, la ferma asta se filmase o reclamă la mașini, mi-a spus Helen cu vocea ei copilăroasă.

— Mai de mult, totuși nu e puțin lucru...

Donna mi-a dat un ghiont.

— E destul de tare aici, nu-i așa?

— Cum de-ați găsit locul ăsta? am întrebat-o.

— Trăia un bătrân aici, dar a trebuit să se mute pentru că acoperișul nu mai era bun.

Donna a ridicat din umeri.

— Noi l-am reparat, într-un fel. Nepotul lui ne-a închiriat casa.

Mi-a explicat că, pentru a face rost de bani, aveau grijă de lame și munceau la fermierul vecin, recoltând salata cu briceagul și vânzându-i marfa la piață. Florea-soarelui și borcane de marmeladă lipicioase de la pectină.

— Trei dolari pe oră. Nu e rău, a spus Donna. Dar banii se termină repede.

Am dat din cap, ca și cum înțelegeam asemenea lucruri. Am văzut un

băiețuș de vreo patru sau cinci ani aruncându-se spre Roos și aterizând cu o bufnitură la piciorul ei. Era ars de soare, cu părul aproape alb, și părea cam mare ca să mai poarte scutec. Am presupus că era copilul lui Roos. Oare Russell era tatăl? Gândul neașteptat la sex m-a făcut să simt un val de greață în piept. Băiatul a ridicat capul, ca un câine trezit din somn, apoi s-a uitat la mine cu ochii mijiiți, plictisiți.

Donna s-a aplecat spre mine.

— Hai să-l cunoști pe Russell, a zis ea. O să-l iubești, jur.

— O să-l cunoască la petrecere, a spus Suzanne intervenind în discuție.

Nu o văzusem apropiindu-se: apariția ei m-a făcut să tresar. Mi-a dat un sac de cartofi și a luat o cutie de carton în mână.

— Mai întâi o să ducem astea la bucătărie! Pentru masă.

Donna s-a bosumflat, dar am urmat-o pe Suzanne.

— Pa, păpușă, a strigat ea fluturând degetele subțiri și râzând cu blândețe.

•

M-am luat după părul negru al lui Suzanne printr-o mulțime de străini, lăsând autobuzul în urmă ca o balenă eșuată. Pământul era denivelat, o pantă derutantă. Mai era și mirosul greu de fum. Eram flatată că Suzanne îmi ceruse ajutorul, de parcă îmi confirma că eram una de-a lor. Oamenii umblau de colo-colo cu picioarele goale sau cu cizme, cu părul decolorat de soare și bătut de vânt. Auzeam discuții febrile despre petrecerea de solstițiu. Încă nu știam, dar era un lucru rar la fermă toată munca aceea eficientă. Fetele purtau cele mai bune zdrențe cumpărate din talciocuri și duceau instrumente în brațe ca pe niște copii, în timp ce soarele reflecta oțelul de la chitare și se răspândea în diamante aprinse de lumină. Tamburinele le zdrăgăneau în mâini în lipsa unei melodii.

— Nenorociții ăștia mă mușcă toată noaptea, a zis Suzanne gonind unul dintre tăunii enervanți care bâzâiau în jurul nostru. Mă trezesc plină de sânge de atâta scărpinat.

În spatele casei, terenul era presărat cu bolovani și cu stejari umbroși, câteva mașini golite, într-o stare proastă. Îmi plăcea de Suzanne, dar nu reușeam să scap de senzația că mă chinuiam să țin pasul cu ea: eram la o vârstă când faptul că îmi plăceau anumite persoane se îmbina cu neliniștea pe care o aveam în preajma lor. Un băiat fără cămașă și cu o

curea cu cataramă mare de argint ne-a fluierat când am trecut.

— Ce-aveți acolo? Un cadou pentru solstițiu?

— Taci din gură, l-a repezit Suzanne.

Băiatul a zâmbit grosolan, am încercat și eu să-i zâmbesc. Era tânăr, cu părul lung și negru și cu o moleșeală medievală pe față care mi s-a părut romantică. Era arătos, cu întunecarea unui ticălos din filme, deși aveam să aflu că era, de fapt, din Kansas.

El era Guy. Un băiat de fermă care plecase de la Travis AFB când descoperise că era aceeași poveste de rahat ca și la taică-su acasă. Lucrase în Big Sur o vreme, apoi plecase spre nord. Făcuse parte dintr-un grup care își făcea veacul la marginea cartierului Haight, niște sataniști amatori care purtau mai multe bijuterii decât o adolescentă. Medalioane cu scarabei și pumnale platinat, lumânări roșii și muzică de orgă. Apoi, într-o seară, Guy l-a văzut pe Russell cântând la chitară într-un parc. Russell, cu hainele lui din piele de căprioară care-i aminteau lui Guy de cărțile de aventuri din adolescență, de serialele cu bărbați care jupuiiau pieile de caribou și treceau apele din Alaska la picior. Guy rămăsese de atunci cu Russell.

El avea să fie cel care a condus fetele cu mașina în vara aceea. Cel care a strâns mâinile îngrijitorului, cel care avea cureaua cu catarama aceea mare de argint care îi strângea pielea moale și lăsa un semn de o formă ciudată.

Însă în ziua aceea era doar un băiat cu un aspect neîngrijit, ca un vrăjitor, iar eu îl priveam cu un fior de încântare.

Suzanne a oprit o fată care trecea pe lângă noi:

— Spune-i lui Roos să-l ducă pe Nico înapoi la locul pentru copii. N-ar trebui să fie aici.

Fata a încuviințat din cap.

Suzanne m-a privit în timp ce mergeam și mi-a văzut nedumerirea.

— Russell nu vrea să ne atașăm prea mult de copii. Mai ales dacă sunt ai noștri.

A râs într-un fel sumbru.

— Nu sunt proprietatea noastră, știi? Nu trebuie să-i nenorocim doar pentru că vrem să avem ceva de strâns în brațe.

Am avut nevoie de un moment ca să înțeleg ideea că părinții nu aveau acest drept. Deodată mi s-a părut un adevăr absolut. Eu nu eram proprietatea mamei doar fiindcă mă născuse. Să mă trimită la internat

doar fiindcă o impresiona spiritul școlii. Poate aceasta era o metodă mai bună, chiar dacă părea stranie. Să faci parte din grupul ăsta amorf, să crezi că dragostea putea veni din orice direcție. Ca să nu fii dezamăgit dacă nu venea la tine din direcția la care sperai tu.

* * *

În bucătărie era mult mai întuneric decât afară, așa că am clipit din pricina luminii difuze. Toate camerele aveau un miros înțepător de pământ, un amestec de arome de mâncare și de trupuri. Pereții erau în mare parte goi, cu excepția fâșiilor de tapet cu margarete și a unei inimi ciudate pictate, asemănătoare cu cea de pe autobuz. Cercevele de la ferestre stăteau să cadă, iar niște tricouri erau întinse în loc de draperii. Pe undeva se auzea un radio.

Erau vreo zece fete în bucătărie, ocupate cu gătitul, toate arătând sănătoase, cu brațele zvelte și bronzate, cu părul bogat. Cu picioarele goale pe podelele aspre. Chicoteau și se jucau, ciupindu-se și lovindu-se cu linguri. Totul părea lipicios și puțin stricat. De îndată ce am pus jos sacul de cartofi, o fată a început să-i aleagă.

— Cartofii verzi sunt otrăvitori, a spus ea.

Își dezvelea dinții în timp ce căuta prin sac.

— Nu și dacă-i gătești, i-a răspuns Suzanne. Așadar, gătește-i.

.

Suzanne dormea într-o dependință mică, cu pământ pe jos, unde câte o saltea goală stătea sprijină de cei patru pereți.

— Majoritatea fetelor adorm aici, a spus ea, depinde. Și Nico uneori, deși nu vreau să-l las. Vreau să crească liber. Dar îi place de mine.

O bucată de mătase murdară era pusă peste o saltea, iar o față de pernă cu Mickey Mouse era pe pat. Suzanne mi-a întins o țigară rulată, avea capătul ud de la saliva ei. I-a căzut scrum pe coapsa goală, dar nu părea să observe. Era iarbă, dar era mai tare decât ce fumam eu și Connie, adică resturile uscate din sertarul în care Peter își ținea șosetele. Asta era uleioasă și umedă, iar fumul pe care îl scotea nu se împrăștia la fel de repede. Am așteptat să încep să mă simt diferit. Lui Connie nu i-ar fi plăcut deloc toate astea. Ar fi crezut că locul era ciudat și murdar, că Guy era înspăimântător – asta mă făcea să fiu mândră. Gândurile mi se îmblânzeau, iarba începea să iasă la suprafață.

— Chiar ai șaisprezece ani? a întrebat Suzanne.

Voiam să mențin minciuna, dar avea o privire prea inteligentă.

— Am paisprezece ani, i-am spus.

Suzanne nu părea surprinsă.

— Dacă vrei, te duc eu acasă. Nu e nevoie să rămâi.

Mi-am lins buzele – credea că nu pot face față? Poate credea că aveam s-o fac de râs.

— Nu e nevoie să fiu nicăieri, am zis.

Suzanne a deschis gura să spună ceva, apoi a ezitat.

— Serios, am spus eu în pragul disperării. E în regulă.

A urmat un moment în care Suzanne m-a privit, nesigură dacă avea să mă trimită acasă. Să mă trimită pachet înapoi la mama ca pe un chiulangiu. Pe urmă, privirea ei s-a schimbat în altceva și s-a ridicat în picioare.

— Poți să împrumuți o rochie, a zis.

* * *

Era acolo un cuier cu haine atârdate, iar altele dădeau pe afară dintr-un coș de gunoi – din material de blugi. Cămăși Paisley, fuste lungi. Tivurile se destrămau din cauza cusăturilor desfăcute. Hainele nu erau frumoase, dar cantitatea și aspectul lor neobișnuit mă stârneau. Fusesem mereu geloasă pe fetele care purtau hainele vechi ale surorilor lor, ca pe uniforma unei echipe iubite.

— Toate lucrurile astea sunt ale tale?

— Le împart cu fetele.

Suzanne părea resemnată în ceea ce mă privea: poate văzuse că disperarea mea era mai mare decât orice dorință sau abilitatea pe care ar fi avut-o ca să mă gonească. Sau poate o flata admirația mea, ochii mei mari, dornici de detalii despre ea.

— Doar Helen face scandal. Trebuie să mergem să luăm lucrurile înapoi; le ascunde sub pernă.

— Nu vrei să ai unele doar ale tale?

— De ce?

A tras un fum din joint și și-a ținut respirația. Când a vorbit, avea vocea sacadată.

— Nu e genul meu de chestie acum. Eu, eu, eu. Le iubesc pe celelalte fete, știi. Îmi place să împărțim. Și ele mă iubesc.

M-a privit prin fum. Îmi era rușine. Că mă îndoisem de Suzanne sau că mă gândisem că era ciudat să împărți. De limitele dormitorului meu cu covoare de acasă. Am. băgat mâna în buzunarele de la pantaloni. Aici

nu era vorba de prostii, ca la atelierele la care mergea mama după-amiaza.

— Înțeleg, am spus.

Și așa era, încercam să izolez în mine însămi fiorul solidarității.

Rochia pe care a ales-o Suzanne pentru mine mirosea a rahat de șoarece, am strâmbat din nas trăgând-o peste cap, dar mă bucuram să o port – rochia era a altcuiva, iar asta mă făcea să scap de presiunea propriilor judecăți.

— Bun, a zis Suzanne urmărindu-mă.

Am dat afirmației ei mai mult sens decât dădusem vreodată spuselor lui Connie. Era un fel de ciudă în atenția lui Suzanne, așa că avea de două ori mai multă valoare.

— Lasă-mă să-ți împletesc părul, a spus ea. Vino aici! O să se încâlcească dacă dansezi cu el desfăcut.

M-am așezat pe jos în fața lui Suzanne, cu picioarele ei de o parte și de alta a mea, încercând să mă simt în largul meu în apropierea și intimitatea bruscă, inocentă. Părinții mei nu erau afectuoși, așa că mă mira faptul că exista cineva care mă putea atinge, pur și simplu, în orice moment, oferindu-mi darul mâinilor sale cu atâta nonșalanță de parcă era o bucată de gumă. Era o binecuvântare imposibil de explicat. Răsuflarea ei înțepătoare pe gâtul meu când îmi aduna părul dintr-o parte. Își plimba degetele pe scalpul meu, făcând o cărare dreaptă. Chiar și coșurile pe care le văzusem pe obrazul ei păreau oarecum frumoase, fiindcă se vedea flacăra roșiatică a excesului interior.

Tăceam amândouă în timp ce-mi împletea părul. Am luat în mână o pietricică roșcată de pe jos, aliniată cu alte pietricele sub oglindă ca niște ouă dintr-o specie străină.

— Am trăit în deșert o vreme, a spus Suzanne. De acolo am luat-o.

Mi-a spus despre casa victoriană pe care o închiriaseră în San Francisco. Cum trebuiseră să plece după ce Donna dăduse foc, fără să vrea, unui dormitor. Timpul petrecut în Death Valley, unde se prăjiseră la soare atât de tare, încât nu reușiseră să doarmă zile întregi. Rămășițele unei fabrici de sare părăsite și fără acoperiș în Yucatan, unde rămăseseră șase luni, în laguna noroasă unde învățase Nico să înoate. Era dureros să-ți imaginezi ce făceam eu pe atunci: beam apă caldă, cu gust metalic, de la țâșnitoarea școlii. Mergeam cu bicicleta acasă la Connie. Mă întindeam pe scaunul dentistului, cu mâinile așezate

politicos în poală, în timp ce doctorul Lopes îmi lucra în gură, cu mânușile ude de saliva mea stupidă.

•

Noaptea era caldă, iar petrecerea a început devreme. Cred că eram cam patruzeci de oameni, roind și adunându-ne pe bucățica de pământ, cu aerul cald trecând peste șirul de mese, la lumina vălurită a lămpii cu kerosen. Petrecerea părea mult mai mare decât era de fapt. Avea o calitate stranie ce-mi distorsiona amintirile, casa se înălța în spatele nostru, așa că totul părea desprins dintr-un film. Muzica era tare, ritmul dulce mă cuprindea într-un mod încântător, oamenii dansau și se apucau unul pe altul, cu mâna prinsă de încheietură: țopăiau în cercuri, strecurându-se unii pe lângă alții. Un lanț de oameni beți care țipau, un lanț care s-a rupt când Roos s-a trântit pe jos râzând. Niște copii se furișau pe la mese ca niște câini, tânjind după agitația adulților, cu buzele crăpate și ciugulite.

— Unde-i Russell? am întrebat-o pe Suzanne.

Era drogată, ca și mine, cu părul negru despletit. Cineva îi dăduse un trandafir pe jumătate ofilit pe care încerca să și-l prindă în păr.

— O să vină, a zis ea. Nu începe cu adevărat până nu ajunge el.

Mi-a curățat puțin scrum de pe rochie, iar gestul ei m-a neliniștit.

— Uite-o pe păpușica noastră, a ciripit Donna când m-a văzut.

Avea o coroană de folie de aluminiu pe cap care-i tot cădea, își desenase cu dermatograf un model egiptean pe mâini și pe brațele pistruiate înainte de a se fi plictisit – era murdară pe degete, creionul i se întinsese pe rochie și pe obraz. Guy s-a dat într-o parte, ferindu-se de mâinile ei.

— Ea e sacrificiul nostru, i-a spus Donna bălmăjind deja cuvintele. E ofranda noastră de solstițiu.

Guy mi-a zâmbit, cu dinții pătați de vin.

•

În noaptea aceea au dat foc unei mașini în timpul sărbătorii, iar flăcările erau fierbinți și mușcau, iar eu râdeam în hohote fără niciun motiv – dealurile erau atât de întunecate pe fundalul cerului și nimeni din viața mea adevărată nu știa unde eram și că era solstițiul și cui îi păsa că nu era, de fapt, solstițiul? Mai aveam câte un gând răzleț despre mama, mă mai apucau colții îngrijorării, dar bănuia probabil că eram la Connie. Unde altundeva să fiu? Ei nici nu-i trecea prin cap că exista un

astfel de loc și chiar dacă îi trecea, chiar dacă printr-un miracol venea acolo, nu m-ar fi putut recunoaște. Rochia lui Suzanne era prea mare și-mi cădea mereu de pe umeri, însă curând nu m-am mai grăbit să ridic mânecile la loc. Îmi plăcea expunerea, felul în care mă puteam preface că nu-mi pasă și chiar începuse cu adevărat să nu-mi mai pese, chiar și atunci când mi-am dezgolit fără să vreau aproape tot sânul ridicându-mi mânecile. Un băiat uimit și euforic – cu o semilună desenată pe față – mi-a zâmbit de parcă fusesem mereu acolo printre ei.

Festinel nu a fost deloc un festin. Prăjituri choux à la creme umflate, transpirând într-un castron până când cineva le-a dat câinilor să le mănânce. Un recipient de plastic cu Cool Whip, fasole verde fiartă până devenise un amestec cenușiu, îmbogățit cu ce găsiseră prin vreun tomberon. Douăsprezece furculițe într-o oală imensă – toți luau pe rând dintr-o mâncare apoasă cu legume, cu piure de cartofi și ketchup și plicuri de supă de ceapă. Era un singur pepene, cu dungi încolăcite ca un șarpe, dar nimeni nu găsea un cuțit. În cele din urmă, Guy l-a desfăcut lovindu-l zdravăn de un colț de masă. Copiii s-au repezit ca șobolanii la bucățile împrăștiate.

Nu semăna deloc cu festinel pe care mi-l imaginasem. Diferența mă întristase puțin. Dar nu era trist decât în lumea veche, mi-am amintit, unde oamenii erau înconjurați de medicamentul amar al vieții lor. Unde banii îi transformau pe toți în sclavi, unde își încheiau toți nasturii la cămașă, sugrumând orice urmă de iubire ar fi avut în suflet.

•

Cât de des am reluat în gând momentul acela până când a căpătat sens cu adevărat: momentul când Suzanne mi-a dat un ghiont, arătându-mi că bărbatul care se îndrepta spre foc era Russell. Prima mea reacție a fost una de șoc – păruse tânăr când se apropia, însă am remarcat că era cu cel puțin zece ani mai mare decât Suzanne. Poate că era de-o seamă cu mama. Îmbrăcat în pantaloni murdari și o cămașă din piele de căprioară, deși era desculț – cât de straniu era, cum mergeau toți desculți prin buruieni și rahat de câine ca și cum nu era nimic acolo. O fată s-a pus în genunchi, atingându-i piciorul. Mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc numele fetei – creierul îmi era încetșat de la droguri – pe urmă mi-a venit, Helen, fata cu codițe din autobuz, cu vocea de copil. Helen a zâmbit, privind în sus la el, ca și cum era un ritual pe care nu-l înțelegeam.

Știam că Helen se culca cu bărbatul ăsta. La fel și Suzanne. M-am gândit puțin la asta, imaginându-mi-l peste trupul alb al lui Suzanne. Punându-i mâna pe sân. Nu știam cum să visez decât la băieți ca Peter, cu mușchii neformați sub piele, cu firele de păr care le creșteau pe obraz. Poate aveam și eu să mă culc cu Russell. Am cochetat cu ideea. Sexul era colorat de fetele din revistele tatei, totul era uscat și lucios. Era vorba despre privire. Oamenii de la fermă păreau să treacă dincolo de asta, iubindu-se fără discriminări unii pe alții, cu puritatea și optimismul copiilor.

Bărbatul a ridicat mâinile și a salutat cu voce puternică: grupul a răspuns, fremătând ca un cor grecesc. În asemenea momente, puteam să cred că Russell era deja celebru. Părea să înnoate printr-o atmosferă mai densă decât noi, ceilalți. Mergea printre cei din grup, împărțind binecuvântări: o mână pe umăr, un cuvânt șoptit în ureche. Petrecerea continua, dar acum toți erau atenți la el, cu fața întoarsă în direcția lui, de parcă urmăreau traiectoria soarelui. Când Russell a ajuns la mine și la Suzanne, s-a oprit și m-a privit în ochi.

— Ești aici, a spus el.

De parcă mă aștepta. De parcă întârziaseam.

•

Nu mai auzisem până atunci o voce ca a lui – plină și lentă, neezitantă. Degetele lui îmi apăsau spatele într-un mod nu chiar neplăcut. Nu era cu mult mai înalt decât mine, dar era vânjos și compact, presurizat. Părul îi înconjura capul ca un halo, înăsprit de ulei și praf și transformat într-o masă mocirloasă. Ochii lui nu păreau să se umezească, să rățăcească sau să privească în altă parte. Felul în care fetele vorbiseră despre el începea acum să aibă sens. Felul în care mă studia, de parcă voia să-mi privească în adâncul sufletului.

— Eva, a spus Russell când m-a prezentat Suzanne. Prima femeie.

Mă temeam să nu spun ceva nepotrivit, să dezvălui greșeala prezenței mele acolo.

— De fapt, mă numesc Evelyn.

— Numele sunt importante, nu-i așa? a spus Russell. Și nu văd niciun șarpe în tine.

Până și această mărunță aprobare m-a liniștit.

— Ce crezi despre sărbătoarea noastră de solstițiu, Evie? a zis el. De locul nostru?

În tot acest timp, mâna lui îmi scria pe spate un mesaj pe care nu-l puteam descifra. Am privit pe furiș la Suzanne, știind că se întunecase fără ca eu să observ, iar noaptea devenea tot mai adâncă. Mă simțeam amețită de la foc și de la droguri. Nu mâncasem și simțeam un gol în stomac. Îmi spunea cumva numele de multe ori? Nu-mi dădeam seama. Suzanne era întoarsă cu tot corpul spre Russell, dându-și neliniștită cu mâna prin păr.

I-am spus lui Russell că îmi plăcea acolo. Și alte remarci emoționate, fără sens, dar chiar și așa, scotea alte informații de la mine. Și n-am scăpat niciodată de sentimentul acela. Nici după aceea. Că Russell îmi citea gândurile cu lejeritatea cu care luai o carte de pe un raft.

Când am zâmbit, mi-a ridicat bărbia cu mâna.

— Ești actriță, a spus el.

Ochii lui erau ca uleiul fierbinte, așa că m-am lăsat să mă simt la fel ca Suzanne, genul acela de fată care ar face un bărbat să tresară, să-și dorească s-o atingă.

— Da, asta e. Văd. Trebuie să stai pe o stâncă și să privești marea.

I-am spus că nu sunt actriță, dar că bunica mea fusese.

— Exact, a spus el.

De îndată ce am pronunțat numele ei, Russell a devenit mai atent.

— Mi-am dat imediat seama de asta. Semenii cu ea.

Mai târziu aveam să citesc despre felul în care Russell îi căuta pe cei faimoși, pe semicelebritați și pierde-vară, oameni pe care-i putea curta și stoarce de resurse, ale căror mașini le putea împrumuta și în ale căror case putea locui. Cât de mulțumit trebuie să fi fost de sosirea mea, mai ales că nu trebuise să mă convingă! Russell a întins mâna și a tras-o pe Suzanne mai aproape. Când i-am surprins privirea, părea să bată în retragere. Nu mă gândisem, până în clipa aceea, că ar putea să aibă emoții pentru mine și Russell. O nouă senzație de putere s-a aprins în mine, o strângere rapidă a panglicii, atât de necunoscută, încât nu am recunoscut-o.

— Iar tu te vei ocupa de Evie a noastră, i-a spus Russell lui Suzanne. Nu-i așa?

Niciunul din ei nu s-a uitat la mine. Aerul dintre ei era încărcat de simboluri. Russell m-a ținut de mână o clipă, ochii lui veneau ca o avalanșă peste mine.

— Ne mai vedem, Evie, a zis el.

Apoi i-a șoptit câteva cuvinte lui Suzanne. Ea a revenit lângă mine cu un aer de asprime.

— Russell a spus că poți să rămâi pe aici dacă vrei, a zis ea.

Simțeam cât de animată era după ce-l văzuse pe Russell. În stare de alertă, cu o autoritate reînnoită, studiindu-mă în timp ce vorbea. Nu știam dacă impulsul pe care-l simțeam era teamă sau interes. Bunica îmi povestise despre cum primea roluri în filme – cât de repede era aleasă dintr-un grup. „Asta e diferența, îmi spunea ea. Toate fetele credeau că regizorul făcea alegerea. Dar în realitate eu eram cea care-i spunea regizorului, în felul meu secret, că rolul era al meu”.

Voiam și eu asta – un val fără sursă, fără glas, care să mă poarte până la Russell. Până la Suzanne, până la toți ceilalți. Voiam lumea asta fără sfârșit.

•

Noaptea începea să-și dezvăluie marginile zdrențuite. Roos era goală de la brâu în sus, cu sânii grei aprinși de căldură. Cădea în tăceri prelungite. Un câine negru se plimba prin întuneric. Suzanne se dusesse după niște iarbă. O căutam întruna, dar îmi distrăgeau atenția agitația și mulțimea, străinii care dansau și-mi zâmbeau cu o blândețe directă.

Ar fi trebuit să mă supere unele mici detalii. O fată s-a ars, i s-a umflat pielea pe mână, iar ea privea arsura cu o curiozitate leneșă. Dependința cu putoarea de rahat și desenele criptice, cu pereții tapetați cu pagini din reviste porno. Guy descria măruntaiele calde ale porcilor pe care îi tăiașe la ferma părinților săi în Kansas.

— Știau ce urmează, a spus el ascultătorilor captivați. Zâmbeau când le aduceam mâncarea și-și ieșeau din minți când scoteam cuțitul.

Își aranja catarama masivă de la curea, bolborosind ceva ce nu înțelegeam. Dar era solstițiul, mi-am spus, murmure păgâne, și orice tulburare pe care o simțeam era incapacitatea mea de a înțelege locul. Și mai erau atâtea alte lucruri de observat și de plăcut – muzica amuzantă din automat. Chitara argintie care capta lumina, înghețata topită care picura de pe degetul cuiva. Fețele fanatice și stranii ale celorlalți.

Timpul era neclar la fermă: nu erau ceasuri de perete sau de mână, iar orele și minutele păreau ceva arbitrar, zilele se scurgeau către nimic. Nu știam cât timp trecuse. Cât am așteptat-o pe Suzanne să se întoarcă înainte să aud vocea lui. Chiar la urechea mea, șoptindu-mi numele.

— Evie.

M-am întors, era acolo. Am tresărit de bucurie: Russell își amintise de mine, mă găsisese în mulțime. Poate chiar mă căutase. Mi-a luat mâna într-a lui, mângâindu-mi palma și degetele. Zâmbeam fără motiv; voiam să iubesc totul.

•

Rulota în care m-a dus era mai mare decât oricare altă cameră, patul era acoperit cu o pătură rufoasă care, după cum am observat apoi, era o haină de blană. Era singurul lucru drăguț din încăperea – pe podea erau așternute haine, cutii goale de suc și de bere care sclipeau printre mizerii. Plutea un aer ciudat în cameră, o aromă de fermentație. Bănuiesc că eram naivă în mod voit, pretinzând că nu știam ce se întâmpla. Dar o parte din mine nu știa. Sau nu voia să se gândească mai bine la amănunte: deodată îmi era greu să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Drumul zdruncinat cu autobuzul, zahărul ieftin din vin. Unde-mi lăsasem bicicleta?

Russell mă privea cu atenție. A înclinat capul când am privit în altă parte, forțându-mă să mă uit la el. Mi-a dat părul după ureche, lăsându-și degetele pe gâtul meu. Avea unghiile crescute, așa că le-am simțit marginea.

Am râs, dar nu eram neliniștită.

— O să vină și Suzanne în curând? am întrebat.

Îmi spusese lângă foc că venea și Suzanne, deși e posibil să fi fost doar ceva ce-mi doream eu.

— Suzanne e foarte bine, a zis Russell. Acum vreau să vorbim despre tine, Evie.

Gândurile mi s-au încetinit, preluând ritmul fulgilor de zăpadă. Russell vorbea lent și serios, dar mă făcea să mă simt ca și cum așteptase toată noaptea ocazia să afle ce aveam de spus. Cât de diferit era totul de dormitorul lui Connie, unde ascultam discuri dintr-o lume din care nu aveam să facem vreodată parte, cântece care nu făceau decât să ne alimenteze nefericirea statică. Peter părea epuizat și pentru mine. Peter, care era doar un băiat, care mânca la cină margarină pe pâine albă. Aici era ceva real, privirea lui Russell, iar răul flatat din mine era atât de plăcut, încât abia îl puteam ține.

— Timida Evie, a spus el. Zâmbea. Ești o fată deșteaptă. Vezi multe cu ochii aceia, nu?

Credea că sunt deșteaptă. M-am agățat de asta ca de o dovadă. Nu

eram pierdută. Auzeam petrecerea afară. O muscă bâzâia într-un colț, lovind pereții rulotei.

— Sunt la fel ca tine, a continuat Russell. Eram atât de deștept când eram tânăr, atât de deștept, încât, evident, mi-au spus că sunt prost.

A scos un hohot de râs amețit.

— Ei m-au învățat cuvântul prost. M-au învățat cuvintele astea, apoi mi-au spus că asta eram.

Când zâmbea, fața lui Russell era scăldată de o bucurie care-mi părea străină. Știam că nu mă simțisem niciodată atât de bine. Fusesem nefericită și în copilărie – am văzut deodată cât de evident era.

Pe măsură ce vorbea, mi-am strâns brațele în jurul corpului. Totul începea să capete înțeles, ceea ce spunea Russell, felul sentimental în care lucrurile aveau sens. Felul în care drogurile legau gândurile simple și banale în fraze care păreau încărcate de importanță. Creierul meu distorsionat de adolescență era disperat după cauzalități, după conspirații care umpleau fiecare cuvânt și fiecare gest. Voiam ca Russell să fie un geniu.

— Există ceva în tine, a spus el. O parte foarte tristă. Și știi ce? Asta mă întristează foarte mult. Au încercat să distrugă fata asta specială, frumoasă. Au întristat-o. Doar fiindcă așa sunt ei.

Am simțit apropierea lacrimilor.

— Dar nu te-au distrus, Evie. Pentru că iată-te aici! Evie a noastră, specială. Și poți să lași toate porcăriile acelea vechi să dispară.

Stătea cu spatele pe saltea, cu tălpile murdare ale picioarelor goale pe haina de blană, cu un calm ciudat pe față. Avea să aștepte oricât era nevoie.

Nu-mi amintesc ce am spus atunci, doar că pălăvrăgeam emoționată. Despre școală, despre Connie, despre prostiile superficiale ale unei fete tinere. Am aruncat o privire prin rulotă, plimbându-mi degetele pe materialul rochiei lui Suzanne. Analizam modelul cu crini al cuverturii împutite, îmi aduc aminte că Russell zâmbea răbdător, așteptând să-mi consum energia. Și asta am făcut. Era liniște în rulotă, se auzea doar răsuflarea mea și mișcarea lui Russell pe saltea.

— Pot să te ajut, a spus el. Dar trebuie să vrei.

M-a fixat cu privirea.

— Vrei, Evie?

Cuvintele brăzdate de dorință științifică.

— O să-ți placă, a murmurat el.

A deschis brațele.

— Vino aici!

M-am apropiat de el, așezându-mă pe saltea. Mă străduiam să completez întregul circuit al înțelegerii. Știam că asta urma, dar tot eram surprinsă. Cum și-a scos pantalonii, arătând picioarele scurte și păroase, cu penisul îngrămădit în pumn. Privirea mea ezitantă – mă privea privindu-l.

— Uită-te la mine, a zis el.

Avea vocea catifelată, deși mâna i se mișca violent.

— Evie, a zis el, Evie.

Aspectul crud al penisului, prins cu mâna: mă întrebam unde era Suzanne. M-am simțit gătită. La început am fost nedumerită că asta era tot ce-și dorea Russell. Să se mângâie. Am stat acolo, încercând să dau un sens situației. Am luat purtarea lui drept o dovadă a bunelor sale intenții. Russell încerca doar să-mi fie aproape, să-mi înlătore probleme din vechea lume.

— Ne putem face unul pe altul să ne simțim bine, a zis el. Nu trebuie să fii tristă.

Am tresărit când mi-a împins capul în poala lui. M-a umplut un val de teamă stângace. S-a priceput să nu se arate supărat când m-am dat înapoi. Privirea indulgentă pe care mi-a arătat-o, de parcă eram un cal speriat.

— Nu încerc să-ți fac rău, Evie.

Mi-a întins mâna din nou. Îmi bătea inima foarte repede.

— Vreau doar să fiu aproape de tine. Și nu vrei să mă simt bine? Eu vreau ca tu să te simți bine.

Când și-a dat drumul, a scos un geamăt umed. Umezeala sărată a spermei în gura mea, umflătura alarmantă. M-a ținut acolo, împingându-se. Cum ajunsesem acolo, în rulota aceea, în pădurile întunecate, fără nicio firimitură care să mă ducă acasă, însă Russell mi-a pus mâinile în păr, m-a cuprins cu brațele, ridicându-mă, pronunțându-mi numele cu o dorință și o siguranță care-mi păreau ciudate, dar și dulci, valoroase, de parcă eram altă Evie, mai bună. Trebuia să plâng? Nu știam. Eram plină de amănunte idioate. Un pulover roșu pe care i-l împrumutasem lui Connie și pe care nu-l mai promisem înapoi. Dacă mă căuta Suzanne sau nu. O încântare curioasă în spatele ochilor.

Russell mi-a întins o sticlă de Cola. Sucul era cald și își pierduse acidul, dar l-am băut pe tot. Îmbătător ca șampania.

•

Am considerat toată noaptea ca predestinată, cu mine în centrul unei singure drame. Dar Russell mă făcuse să trec printr-o serie de ritualuri de inițiere. Perfectate în anii în care lucrase pentru o organizație religioasă de lângă Ukiah, un centru care oferea mâncare gratuită, adăpost și locuri de muncă. Atrăgea fetele slabe și amărâte, cu diplome de studii abia obținute și părinți neglijenți, fete cu șefi îngrozitori și care visau să-și opereze nasurile. Era modul lui de a trăi. Timpul petrecut în centrul din San Francisco, o fostă stație de pompieri. Adunând adepți. Devenise deja un fel de expert în tristețea feminină – o anumită cădere a umerilor, o cădere nervoasă. O intonație slugarnică la finalul propozițiilor, cu genele îmbibate de plâns. Russell a făcut cu mine la fel ca și cu celelalte fete. La început, mici teste. O atingere pe spate, pulsul mâinii mele. Moduri mărunte de a doborî barierele. Și cât de repede se mișcase apoi, coborându-și pantalonii până la genunchi. Un gest, mă gândeam eu, care să calibreze confortul fetelor tinere care se bucurau, cel puțin, că nu era vorba de sex. Care puteau rămâne îmbrăcate complet tot timpul, ca și cum nu se întâmpla nimic neobișnuit.

Cel mai ciudat era că... și mie mi-a plăcut.

•

Pluteam prin mijlocul petrecerii într-o liniște șocată. Aerul insistent pe pielea mea, cu sudoarea alunecându-mi la subsuoară. Se întâmplase – trebuia să continui să-mi spun asta. Presupuneam că toată lumea putea să vadă. O aură evidentă de sex. Nu mai eram neliniștită, nu mai rățăceam găuită de dorința agitată, cu siguranța că exista o cameră secretă unde nu aveam acces – grija aceea fusese satisfăcută și pășeam ca într-un vis, privind la fețele din jurul meu cu un zâmbet care nu întreba nimic.

Când l-am văzut pe Guy, care bătea cu palma într-un pachet de țigări, m-am oprit fără ezitare.

— Pot să iau și eu una?

Mi-a zâmbit.

— Dacă fata vrea o țigară, o să primească o țigară.

Mi-a dus-o la buze, iar eu speram că oamenii ne privesc.

Am găsit-o, în final, pe Suzanne într-un grup de lângă foc. Când m-a

văzut, mi-a zâmbit într-un mod straniu, parcă lipsit de aer. Sunt sigură că a recunoscut schimbarea interioară pe care o vezi la fetele tinere care și-au început viața sexuală. Cred că e vorba de mândrie, de un soi de solemnitate. Voiam ca ea să știe. Vedeam că Suzanne era foarte bucuroasă dintr-un motiv anume. Nu de la alcool. Altceva, pupilele ei păreau să înghită irisul, iar o roșeață îi înconjura gâtul ca un guler victorian.

Poate că Suzanne simțea un soi de dezamăgire acum că jocul se îndeplinise și văzuse că plecasem până la urmă cu Russell. Sau poate se așteptase la asta. Mașina ardea încă mocnit, zgomotul petrecerii străpungea întunericul. Simțeam cum noaptea mă agita în interior ca o roată.

— Când o să se termine de ars mașina? am spus.

Nu-i vedeam fața, dar o simțeam, simțeam aerul blând dintre noi.

— Iisuse, nu știu, a spus ea. Dimineață?

În lumina flăcărilor, mâinile și brațele mele păreau solzoase și reptiliene, iar eu mă bucuram de această imagine distorsionată a trupului. Am auzit torsul unui motor de motocicletă pornit, strigătul răutăcios al cuiva – aruncaseră o saltea în foc, iar flăcările s-au avântat și s-au adâncit.

— Poți să dormi în camera mea dacă vrei, a spus Suzanne.

Vocea ei nu trăda nimic.

— Nu-mi pasă. Dar trebuie să fii cu adevărat aici dacă o vrei să rămâi. Înțelegi?

Suzanne mă întreba altceva. Ca în poveștile acelea în care spiridușii intrau în casă numai dacă îi invitau stăpânii. Momentul trecerii pragului, felul grijuliu în care Suzanne își construia afirmațiile – voia să o spun. Am dat din cap și am spus că înțeleg. Evident, nu înțelegeam, nu cu adevărat. Purtam o rochie care nu era a mea, mă aflam într-un loc unde nu mai fusesem și nu gândeam mai departe de atât. Posibilitatea că viața mea plutea pe marginea unei fericiri noi și permanente. M-am gândit la Connie cu o indulgență bucuroasă – era o fată dulce, nu-i așa? – chiar și mama și tata au intrat în orizontul meu generos, suferind de o maladie tragică și străină. Razele farurilor motocicletei albeau crengile copacilor și luminau fundația expusă a casei, câinele negru se ghemuia peste un premiu nevăzut. Cineva punea la nesfârșit aceeași melodie. „Hei, iubire”, se auzeau primele versuri. Cântecul s-a auzit de atâtea ori, încât

cuvintele „Hei, iubire” ajunseseră să mă obsedeze. Învârteam cuvintele fără un efort deosebit, ca zgomotul leneș al unui drops lovindu-se de dinți.

PARTEA A DOUA

M-am trezit într-un val de ceață lipit de ferestre, iar dormitorul era cufundat într-o lumină albicioasă. Am avut nevoie de un moment să-mi reamintesc amănuntele familiare și dezamăgitoare – stăteam în casa lui Dan. Biroul lui, într-un colț, noptiera lui cu sticlă deasupra. Pătura lui, cu margini din panglică de satin, cu care m-am acoperit. Mi-am amintit de Julian și de Sasha, de peretele subțire dintre noi. Nu voiam să mă gândesc la noaptea precedentă. La gemetele ei. Murmurele bolborosite, obsesive, „trage-mi-o, trage-mi-o, trage-mi-o, trage-mi-o, trage-mi-o”, repetate de atâtea ori, încât nu mai aveau sens.

M-am uitat la monotonia tavanului. Fuseseră nesăbuiți, cum sunt toți adolescenții, iar noaptea aceea nu însemna nimic mai mult. Cel mai politicos ar fi fost să rămân în camera mea până plecau la Humboldt. Să-i las să dispară fără să fie nevoiți să schimbe replicile obișnuite de dimineață.

.

De îndată ce am auzit mașina ieșind cu spatele din garaj, am coborât din pat. Casa era din nou a mea și, deși mă așteptam să simt un soi de ușurare, era și puțină tristețe. Sasha și Julian se îndreptau spre o nouă aventură. Reintrau în inerția unei lumi mai mari. Eu aveam să mă estompez în mintea lor – femeia de vârstă mijlocie dintr-o casă uitată –, doar o notă de subsol mentală care se tot micșora până când viața adevărată prelua controlul. Nu-mi dădusem seama până acum cât de singură eram. Sau era vorba de ceva mai puțin grav decât singurătatea: poate o absență a privirilor ațintite asupra mea. Cui i-ar fi păsat dacă încetam să exist? Expresiile acelea caraghioase pe care-mi amintesc că le spunea Russell – încetează să exiști, ne îndemna el, să dispară sinele. Toți dădeam din cap ca niște golden retrieveri, realitatea existenței noastre făcându-ne mândri, doritori să demontăm tot ceea ce părea permanent.

Am pus ceainicul. Am deschis fereastra să las aerul cald să circule. Am adunat foarte multe sticle goale de bere – băuseră mai mult cât am dormit eu?

După ce am dus gunoiul, mica pungă de plastic și propriile deșeuri,

m-am trezit uitându-mă la straturile țepoase de aizoaceae de pe alee. La plaja din depărtare. Ceața începuse să se ridice, așa că vedeam târâșul valurilor, stâncile de deasupra care păreau ruginite și uscate. Câțiva oameni erau la plimbare, ieșind în evidență în costumele lor sport. Majoritatea aveau câini – era singura plajă unde puteai scoate câinii din lesă. Văzusem același rottweiler de câteva ori, cu blana neagră ca abanosul, alergând greoi. Un pit bull omorâse de curând o femeie în San Francisco. Era ciudat că oamenii iubeau vietățile acestea care le puteau face rău? Sau era de înțeles – poate că iubeau animalele mai mult pentru reținerea lor, pentru felul în care binecuvântau oamenii cu o siguranță temporară.

M-am grăbit să mă întorc în casă. Nu puteam să stau la Dan la nesfârșit. O altă slujbă de asistentă avea să apară în curând. Dar cât de familiar era... să ridici pe cineva în apele totdeauna calde ale căzii de terapie. Să stai în sălile de așteptare din cabinetele doctorilor, citind articole despre efectele consumului de soia asupra tumorilor. Despre importanța de a pune curcubeie pe farfurie. Minciunile utile obișnuite, tragice în ineficiența lor. Oare credea cineva cu adevărat în ele? Ca și cum flacăra luminoasă a eforturilor tale putea să împiedice moartea să vină la tine, să facă taurul să pufnească inofensiv către muleta roșie.

•

Ceainicul șuiera, așa că la început nu am auzit-o pe Sasha intrând în bucătărie. Apariția ei din senin m-a speriat.

— Neața, a spus ea.

Un firicel de salivă i se uscaseră pe obraz. Purta pantaloni de sport tăiați scurt, cu șosete cu simboluri mici de un roz aprins care, am văzut mai târziu, erau cranii. A înghițit în sec, cu gura încleștată de somn.

— Unde-i Julian? m-a întrebat.

Am încercat să-mi ascund uimirea.

— Am auzit mașina plecând ceva mai devreme.

A mijit ochii.

— Poftim? a întrebat ea.

— Nu ți-a spus că pleacă?

Sasha mi-a remarcat mila. I s-a încordat toată fața.

— Sigur că mi-a spus, a răspuns după o clipă. Da, desigur. O să se întoarcă mâine.

Așadar, o părăsise. Mai întâi m-am enervat. Nu eram bona nimănui.

Apoi m-am simțit ușurată. Sasha era o puștoaică – nu trebuia să meargă cu el la Humboldt. Să treacă pe un ATV prin punctele de control împrejmuite cu sârmă ghimpată spre o fermă de rahat din Garberville doar ca să ia o geantă de iarbă. Chiar mă bucuram de compania ei.

— Oricum nu-mi place drumul, a spus Sasha adaptându-se din mers situației. Mi se face rău pe drumurile astea mici. Iar el conduce ca un nebun. Foarte repede.

S-a sprijinit de blat căscând.

— Obosită? am spus eu.

Mi-a spus că încercase o vreme somnul polifazic, dar că trebuise să renunțe.

— Era prea ciudat, a zis.

I se vedeau sfârcurile prin bluză.

— Somn polifazic? am spus eu strângându-mi halatul pe mine într-un acces de pudoare.

— Așa făcea Thomas Jefferson. Dormi în reprize de o oră, de vreo șase ori pe zi.

— Și în rest stai treaz?

Sasha a dat din cap.

— E grozav în primele zile. Dar mă prăbușeam, nu glumă. Mi se părea că nu o să mai am un somn normal niciodată.

Nu reușeam să o asociez pe fata pe care o auzisem cu o noapte înainte prin perete cu fata din fața mea, care vorbea despre experimente cu somnul.

— Mai e destulă apă fierbinte în ceainic dacă vrei, am spus eu, dar Sasha a clătinat din cap.

— Nu mănânc dimineața, ca balerinele.

S-a uitat pe fereastră, la marea ca un cearșaf cenușiu.

— Te duci vreodată să înoți?

— E foarte rece apa.

Văzusem rareori câte un surfer care se aventura în valuri, cu trupul înfășurat în neopren, cu gluga pe cap.

— Deci ai intrat? m-a întrebat ea.

— Nu.

Fața ei exprima compasiune. De parcă ratam o plăcere evidentă. Dar nimeni nu înota, mă gândeam eu, simțind nevoia să-mi apăr viața în casa asta împrumutată, felul în care îmi duceam zilele.

— Acolo sunt și rechini, am adăugat.

— De fapt, nu atacă oamenii, a spus Sasha ridicând din umeri.

Era frumoasă, la fel ca o tuberculoasă roasă de o căldură interioară. Am încercat să depistez vreo rămășiță pornografică după noaptea trecută, dar nu vedeam nimic. Avea fața palidă și curată ca o lună mai mică.

•

Prezența ei, chiar și pentru o zi, a adus cu sine, chiar dacă forțat, ceva normalitate. Protecția integrată a altei persoane însemna că nu puteam nutri sentimente animalice, nu puteam lăsa coji de portocală în chiuveta din bucătărie. M-am îmbrăcat imediat după micul dejun în loc să stau în halat toată ziua. Am folosit rimelul dintr-un tub aproape uscat. Acestea erau aspecte umane convingătoare, sarcini zilnice care înlăturau atacuri mai mari de panică, dar, trăind de una singură, mă cam dezobișnuisem de ele – nu mă simțeam suficient de importantă ca să merit asemenea efort.

Ultima dată locuisem cu cineva cu un an în urmă, un bărbat care predă engleza ca limba a doua la o așa-zisă universitate care-și făcea reclamă în stațiile de autobuz. Studenții erau în mare parte străini care voiau să creeze jocuri video. Era surprinzător să mă gândesc la el, la David, să-mi amintesc vremea când îmi imaginam viața lângă altcineva. Nu era iubire, ci inerția plăcută care o putea înlocui. Tăcerea încântătoare care se așternea peste amândoi în timp ce mergeam cu mașina. Felul în care-l văzusem cândva uitându-se la mine în timp ce traversam parcare, când soarele dispăruse deja și aerul sclipea într-o lumină rară.

Pe urmă a început – o femeie care a bătut la ușa apartamentului la o oră nepotrivită. O perie de păr din fildes care aparținuse bunicii mi-a dispărut din baie. Nu-i spusese niciodată lui David anumite lucruri, fiindcă orice apropiere am fi avut ar fi fost imediat coruptă, măruș era putrezit pe dinăuntru. Secretul meu era ascuns în profunzime, dar era acolo. Poate de asta se întâmplase, cu celelalte femei. Lăsasem ușa deschisă pentru asemenea secrete. Și, la urma urmei, cât de bine puteai să cunoști un alt om?

•

Îmi imaginasem că eu și Sasha aveam să petrecem ziua într-o tăcere politicoasă. Că Sasha avea să rămână ascunsă ca un șoarece. Era destul

de politicoasă, dar prezența ei a devenit în curând evidentă. Am găsit ușa de la frigider deschisă, umplând bucătăria cu un bâzâit străin. Bluza ei aruncată pe masă, o carte despre Enneagram lăsată pe un scaun. Se auzea muzică tare din camera ei prin boxele mici de la laptop. M-am mirat – asculta același cântăreț cu voce plângărească care alcătua fundalul veșnic pentru orice fată de un anumit fel încă de pe vremea când eram la colegiu. Fete care musteau deja de nostalgie, fete care aprindeau lumânări și stăteau până târziu, frământând aluat de pâine în costume Danskin și desculțe.

Eram obișnuită să descopăr rămășițe – usturimea de după a anilor '60 era peste tot în partea aceea din California. Fâșiile zdrențuite ale steagurilor pentru rugăciuni atârând în stejari, dubele veșnic parcate pe câmpuri și rămase fără cauciucuri. Bărbați în vârstă cu cămăși înflorate și femeile cu care trăiau în concubinaj. Dar acestea erau fantomele din anii '60 la care te puteai aștepta. De ce să fi fost Sasha interesată de așa ceva?

M-am bucurat când Sasha a schimbat muzica. O femeie cânta la pian ceva electro-gotic, ceva ce nu puteam recunoaște.

•

În după-amiaza aceea, am încercat să trag un pui de somn. Dar nu am reușit. Am stat acolo, uitându-mă la poza înrămată de deasupra biroului: o dună de nisip, presărată cu iarbă. Fuiorele macabre de pânză de păianjen de la colțuri. M-am foit între cearșafuri, nerăbdătoare. Eram conștientă de prezența fetei în camera de alături. Muzica de la laptop nu se oprise toată după-amiaza, iar uneori puteam distinge frânturi de sunete digitale peste cântece, bipuri și clopoței. Ce făcea... se juca pe telefon? Îi trimitea mesaje lui Julian? Brusc, m-a apucat mila față de felurile amabile în care își îngrijea singurătatea.

Am ciocănit la ușă, dar muzica era prea tare. Am încercat din nou. Nimic. Îmi era jenă de efortul depus, era cât pe ce să mă furișez înapoi în camera mea, dar Sasha a apărut în cadrul ușii. Avea încă fața amorțită de somn, părul încălzit de pe pernă – poate și ea încercase să doarmă.

— Vrei puțin ceai? am întrebat.

I-a trebuit o clipă să dea din cap, de parcă uitase cine eram.

•

Sasha a fost tăcută la masă. Își studia unghiile, oftând de o plictiseală cosmică. Mi-am amintit postura din propria adolescență – împingând

bărbia înainte, privind pe fereastra mașinii ca un prizonier acuzat pe nedrept, sperând cu disperare ca mama să spună ceva. Sasha aștepta să-i înlătur reținerile, să-i pun întrebări, simțeam cum mă privește în timp ce turnam ceaiul. Era plăcut să fiu urmărită, chiar și cu suspiciune. Am folosit ceștile bune și biscuiții de hrișcă, pe care i-am răsfirat pe farfuriuțe, deși erau puțin râncezi. Mi-am dat seama că voiam să-i fac pe plac, așezând frumos farfuria în fața ei.

Ceaiul era prea fierbinte; a urmat o tăcere în timp ce ne cuibăream în jurul ceștilor, iar fața mi s-a umezit din pricina aburului subțire care se ridica din ierburi. Când am întrebat-o de unde era, Sasha a zâmbit.

— Concord, a spus. E nasol.

— Și mergi la colegiu cu Julian?

— Julian nu e la colegiu.

Nu eram sigură că era o informație de care Dan avea habar. Am încercat să-mi amintesc ce aflasem ultima oară. Când vorbea despre fiul său, Dan o făcea cu o resemnare prefăcută, jucând rolul tatălui ignorant. Orice problemă era expusă cu oftaturi din serialele de comedie: așa sunt băieții. Julian fusese diagnosticat cu o tulburare de comportament în liceu, deși Dan o făcea să pară minoră.

— Sunteți împreună de mult timp? am întrebat.

Sasha a sorbit din ceai.

— De câteva luni, a zis ea.

S-a înseninat la față, de parcă discuția despre Julian era o sursă de energie. Probabil că-l iertase deja pentru că o lăsase în urmă. Fetele se pricepeau să coloreze golurile dezamăgitoare. M-am gândit la noaptea precedentă, la gemetele ei exagerate. Biata Sasha!

Probabil credea că orice tristețe, orice urmă de îngrijorare pentru Julian, era doar o chestiune de logistică. Tristețea la vârsta aceea avea textura plăcută a întemnițării: te bosumflai și te împotriveai barierelor părintești, ale școlii și ale vârstei, împotriva lucrurilor care te împiedicau să obții fericirea ce te aștepta. Când eram în anul al doilea la colegiu, aveam un iubit care vorbea însuflețit despre fuga în Mexic – nu mi-a dat prin cap că nu mai puteam fugi de acasă. Nici nu mi-am imaginat către ce am fi fugit, dincolo de fantoma aerului cald și a sexului mai frecvent. Acum eram mai în vârstă, iar imaginea iluzorie a sinelui viitor își pierduse confortul. Este posibil să simt mereu ceva asemănător, o depresie care nu a dispărut, ci a crescut compactă și familiară, un spațiu

ocupat de purgatoriul trist al camerelor de hotel.

— Ascultă, am spus intrând în rolul caraghios și nemeritat de părinte. Sper că Julian se poartă frumos cu tine.

— De ce nu s-ar purta frumos? a spus ea. E iubitul meu. Locuim împreună.

Puteam să-mi imaginez cu ușurință ce însemna pentru ea locuit. Un apartament închiriat de la lună la lună, care mirosea a mese congelate și a clor, cu cuvertura din copilărie a lui Julian pe saltea. Efortul feciorelnic de a pune o lumânare aromată lângă pat. Nu că eu m-aș fi descurcat mai bine.

— Poate ne mutăm undeva unde este și mașină de spălat, a spus Sasha cu o sfidare în glas în timp ce invoca traiul lor neîndestulător. Probabil în câteva luni.

— Și părinții tăi sunt de acord să locuiești cu Julian?

— Pot să fac ce vreau.

Și-a vârât mâinile în mânecile bluzei lui Julian.

— Am optsprezece ani.

Asta nu putea fi adevărat.

— Și-apoi, a zis ea, tu nu aveai vârsta mea când erai în secta aceea?

Avea un ton sec, dar simțeam o umbră de acuzație.

Înainte să apuc să spun ceva, Sasha s-a ridicat de la masă, îndreptându-se spre frigider. I-am privit mersul afectat, ușurința cu care a scos una dintre berile aduse de ei. Munții argintii care sclipeau pe etichetă. Mi-a sesizat privirea.

— Vrei și tu una? a întrebat.

Am înțeles că era un test. Puteam fi genul acela de adult care putea fi ignorat și compătimit sau puteam fi cineva cu care putea vorbi. Am dat din cap și Sasha s-a relaxat.

— Fii pe fază, a spus ea aruncându-mi sticla.

•

Noaptea s-a așternut repede, așa cum se întâmpla pe coastă, fără medierea clădirilor care să tempereze schimbarea. Soarele coborâse atât de mult, încât îl puteam privi direct, urmărindu-l cum dispărea dinaintea ochilor. Am băut fiecare câteva beri. În bucătărie s-a făcut întuneric, dar niciuna nu s-a ridicat să aprindă lumina. Totul era scăldat într-o umbră albastră, delicată și regală, mobila transformându-se în forme simplificate. Sasha m-a întrebat dacă puteam face focul în șemineu.

— E cu gaz, am spus. Și e stricat.

Multe lucruri din casă erau stricate sau uitate: ceasul din bucătărie se oprise, clanța de la un dulap îmi rămânea în mână. Mormanul strălucitor de muște pe care-l măturasem de la colțuri. Cineva trebuia să locuiască acolo permanent pentru a înlătura descompunerea. Nici prezența mea în ultimele săptămâni nu schimbaseră mare lucru.

— Dar putem încerca să facem unul în curte, am spus.

* * *

Porțiunea nisipoasă din spatele garajului era protejată de vânt, iar frunze ude se așternuseră pe pernele de pe scaunele de plastic. Cândva fusese acolo un fel de groapă pentru foc, pietrele erau împrăștiate printre relicvele arheologice fără sens ale vieții de familie: resturi de jucării uitate. O bucată dintr-un frisbee care părea mestecată. Agitația pregătirilor ne-a distras amândurora atenția, sarcinile permiteau o companie tăcută. Am găsit un teanc de ziare vechi de trei ani în garaj și o grămăjoară de lemne de la magazinul general din oraș. Sasha a reșezat pietrele în cerc.

— Niciodată n-am fost bună la asta, am spus. Trebuie să faci ceva anume, nu? O formă specială cu butucii?

— Ca o casă, a zis Sasha. Trebuie să-i faci să semene cu o colibă. A aranjat cercul cu piciorul. Noi mergeam des cu cortul în parcul Yosemite când eram mică.

Sasha a fost cea care a pornit focul: s-a așezat pe vine în nisip, suflând constant. Aprinzând cu grijă flăcările până când ardeau cum trebuie.

Ne-am așezat pe scaunele de plastic, cu suprafețele zgâriate de nisip și de vânt. Pe al meu l-am tras mai aproape de foc – voiam să-mi fie cald, să transpir. Sasha tăcea, privind saltul flăcărilor, dar simțeam agitația din mintea ei, locul depărtat în care dispăruse. Poate și-l imagina pe Julian în Garberville. Salteaua din mușchi pe care dormea, folosind un prosop în loc de pătură. Totul făcea parte din aventură. Cât de frumos trebuie să fie să fii un băiat de douăzeci de ani!

— Lucrurile acelea de care vorbea Julian, a spus Sasha dregându-și glasul ca și cum îi era jenă, deși interesul ei era vizibil. Erai, cum s-ar zice, îndrăgostită de tipul ăla sau cum?

— De Russell? am întrebat împingând în foc cu bățul. Nu mă gândeam așa la el.

Era adevărat: celelalte fete roiau în jurul lui Russell, urmărindu-i

mișcările și stările de spirit ca niște tipare meteo, dar în mintea mea rămânea, în general, distant. Ca un profesor îndrăgit a cărui viață de acasă elevii nu și-o imaginau niciodată.

— Atunci de ce stăteai cu ei? m-a întrebat ea.

Primul impuls a fost să evit subiectul. Trebuia să netezesc toate asperitățile. Să joc toată piesa de moravuri: regretul, avertismentele. Am încercat să par serioasă.

— Oamenii cădeau mereu pradă acestor lucruri pe atunci, am spus. Scientologia, oamenii Procesului. Tehnica scaunului gol. Se mai practică așa ceva?

M-am uitat la ea – aștepta să continui.

— Cred că în parte a fost ghinion. Că acela a fost grupul pe care l-am găsit.

— Dar ai rămas.

Simțeam pentru prima dată intensitatea curiozității ei.

— Era o fată acolo. A fost vorba mai mult de ea decât de Russell.

Am ezitat.

— Suzanne.

Era ciudat să-i spun numele, să-l las să trăiască în lume.

— Era mai mare, am zis. Nu cu mult, dar mi se părea că era mult.

— Suzanne Parker?

M-am uitat la Sasha peste flăcări.

— Am căutat câteva lucruri azi, a spus ea. On-line.

Cândva pierdusem câteva ore cu așa ceva. Site-urile fanilor sau cum s-or fi numit. Grupurile de străini. Site-ul dedicat operelor de artă făcute de Suzanne în închisoare. Acuarele cu lanțuri muntoase, nori pufoși, descrieri pline de greșeli de ortografie. Simțisem o împunsătură, imaginându-mi cum lucra Suzanne deosebit de concentrată, dar am închis pagina când am văzut fotografia: Suzanne în blugi și tricou alb – blugii umflați de grăsimea vârstei mijlocii, fața ei aspră și inexpressivă.

Gândul că Sasha voia să se sature de detalii macabre îmi sporea neliniștea. Se îndestula cu amănunte specifice: rapoartele de autopsie, mărturiile făcute de fete despre noaptea aceea, ca stenograma unui coșmar.

— Nu e ceva de care să fii mândru, am spus.

Îmi aminteam lucrurile obișnuite – a fost îngrozitor. Nu era strălucitor, nu era de invidiat.

— Nu scria nimic despre tine, a zis Sasha. Din câte am văzut eu.

Am simțit o zdruncinătură. Voiam să-i spun ceva valoros, că existența mea era urmărită cu destulă grijă ca să nu devină vizibilă.

— E mai bine așa, am spus. Ca să nu mă caute nebunii.

— Dar ai fost acolo?

— Am trăit acolo. Practic. Dar n-am omorât pe nimeni.

Am pufnit într-un râs sec.

— Evident.

Se ghemuia înăuntrul bluzei.

— Ai plecat de la părinți, pur și simplu?

În vocea ei se simțea admirația.

— Erau alte vremuri, am spus. Toți fugeau de colo-colo. Părinții mei erau divorțați.

— La fel și ai mei, a spus Sasha uitând să mai fie timidă. Și aveai vârsta mea?

— Eram un pic mai tânără.

— Pun pariu că erai foarte frumoasă. Adică și acum ești frumoasă, a spus ea.

O vedeam umflându-se în pene din cauza propriei generozități.

— Cum de i-ai cunoscut? a întrebat Sasha.

Am avut nevoie de o clipă să mă adun, să-mi amintesc cronologia evenimentelor. „Revenire” era cuvântul folosit mereu în articolele aniversare legate de crimă. „Revenim la oroarea din Edgewater Road”, de parcă evenimentul existase în mod singular, o cutie peste care puteai pune capac. De parcă nu fusesem oprită de sute de Suzanne fantomatice pe străzi sau pe fundalul filmelor.

Am răspuns întrebărilor ei despre cum fuseseră în viața reală oamenii aceia, care deveniseră niște totemuri ale propriilor persoane. Guy fusese mai puțin interesant pentru presă, doar un bărbat care făcea ce făceau bărbații dintotdeauna, dar fetele erau de neînchipuit. Donna era cea neatrăgătoare, lentă și dură, prezentată deseori ca un caz regretabil. Duritatea flămândă a feței ei. Helen, fosta Fata cu Focul din Tabără, bronzată, frumoasă, cu codițe, era subiectul-fetiș, criminala fotomodel. Dar pentru Suzanne a fost cel mai rău. Depravată. Malefică. Frumusețea ei șireată nu era fotogenică. Arăta sălbatică și slabă, de parcă exista numai ca să ucidă.

Vorbind despre Suzanne, am simțit o presiune în piept pe care eram

sigură că Sasha o putea vedea. Mi se părea rușinos. Să simți încântarea neajutorată, având în vedere ce se întâmplase. Îngrijitorul pe canapea, intestinele încolăcite expuse la aer. Părul mamei, îmbibat de sânge. Băiatul atât de desfigurat, încât polițiștii nu erau siguri ce sex avea. Cu siguranță, Sasha citise și lucrurile astea.

— Ai crezut vreodată că ai fi putut face ce au făcut ei? m-a întrebat.

— Sigur că nu, am spus din reflex.

De câte ori povestisem cuiva despre fermă, puțini mă întrebaseră așa ceva. Dacă aș fi putut și eu s-o fac. Dacă fusesem aproape s-o fac. Cei mai mulți presupuneau că un nivel minim de moralitate mă distanța de restul, ca și cum fetele ar fi făcut parte din altă specie.

Sasha tăcea. Tăcerea ei părea un fel de iubire.

— Cred că uneori mă întreb și eu, am spus. Pare să fie o întâmplare că n-am făcut-o.

— O întâmplare?

Focul slăbea, zvâcnind.

— Nu era mare diferență. Între mine și celelalte fete.

Era ciudat s-o spun cu voce tare. Să mă apropii chiar și vag de îngrijorarea de care credeam că scăpasem de atâta vreme. Sasha nu părea dezaprobatore sau precaută. Pur și simplu, se uita la mine, urmărindu-mă cu atenție, de parcă îmi putea prelua cuvintele ca să le ofere un cămin.

•

Ne-am dus la singurul bar din oraș unde se servea mâncare. Părea o idee bună, un țel spre care ne îndreptam. Susținere. Mișcare. Vorbisem până când focul se transformase într-un morman strălucitor de jar. Sasha a aruncat nisip cu piciorul peste mizerie, iar meticulozitatea ei de cercetaș m-a făcut să râd. Mă bucuram să fiu cu cineva, în ciuda păsurii condiționate – Julian avea să se întoarcă, Sasha avea să plece, iar eu urma să rămân singură. Chiar și așa, era frumos să fii subiectul admirației cuiva. Pentru că asta era, mai ales: Sasha părea să o respecte pe fata de paisprezece ani care fusesem, mă credea interesantă, oarecum curajoasă. Am încercat s-o corectez, dar o senzație de confort mi se răspândise în piept, o reocupare a propriului trup, ca și cum mă trezisem din obscuritatea unui somn indus de medicamente.

Am mers umăr la umăr pe drum, de-a lungul apeductului. Copacii ascuțiți erau deși și întunecoși, dar nu mi-era teamă. Noaptea căpătase

un aer straniu, festiv, iar Sasha a început, nu știu din ce motiv, să-mi spună Vee.

— Mama Vee, spunea ea.

Părea o pisicuță, blândă și drăguță, cu umărul cald izbindu-se de-al meu. Când m-am uitat la ea, am văzut că-și rodea buza de jos, cu fața întoarsă spre cer. Dar nu era nimic de văzut – stelele erau ascunse de ceață.

Erau câteva scaune la bar, nimic în rest. Amestecul obișnuit de reclame ruginite, o pereche de ochi de neon deasupra ușii. Cineva fuma în bucătărie – pâinea pentru sandvici era umedă de fum. Am rămas o vreme după ce am mâncat. Sasha părea de cincisprezece ani, dar lor nu le păsa. Barmanița, o femeie de vreo cincizeci de ani, părea bucuroasă de orice client. Părea muncită din greu, cu părul asprit de vopseaua din farmacie. Aveam aproape aceeași vârstă, dar nu aveam să mă uit în oglindă după asemănări, nu când era Sasha lângă mine. Sasha, ale cărei trăsături aveau aspectul curat și purificat al unui sfânt pe o medalie religioasă.

Sasha se învârtea cu scaunul ca un copil mic.

— Uită-te la noi.

A început să râdă.

— Petrecem de zor.

A luat o gură de bere, apoi o gură de apă, un obicei conștiincios pe care-l observasem, deși nu reușea să împiedice moleșeala vizibilă care o cuprindea încet, încet.

— Mă bucur oarecum că Julian nu e aici, a spus.

Cuvintele păreau să o încânte. Știam deja că nu era bine să o sperii, ci să-i dau spațiul necesar să ajungă în ritmul ei la ceea ce voia să spună. Sasha lovea nonșalant cu piciorul balustrada de jos a barului, aproape de mine și cu răsuflarea mirosind a bere.

— Nu mi-a spus că pleacă, a zis. La Humboldt.

M-am prefăcut mirată. Ea a râs sec.

— Nu l-am găsit dimineață și am crezut că e doar pe afară. Cam ciudat, nu? Că a plecat pur și simplu?

— Da, ciudat.

Poate prea precaut, dar nu voiam să-i iau apărarea lui Julian în mod ipocrit.

— Mi-a trimis mesaj că-i pare rău. Presupun că are impresia că am

vorbit despre asta înainte.

A luat o gură de bere. A desenat o față zâmbitoare pe barul de lemn cu degetul ud.

— Știi de ce a fost dat afară de la Irvine?

Era pe jumătate amețită, pe jumătate temătoare.

— Stai, a spus ea, nu o să-i povestești tatălui lui, nu?

Am clătinat din cap, un adult care voia să păstreze secretele unei adolescente.

— OK.

Sasha a respirat adânc.

— Avea un profesor de informatică pe care-l ura. Cred că era cam nemernic. Profesorul. Nu l-a lăsat pe Julian să-și predea referatul mai târziu, deși știa că o să pice dacă nu are notă. Așa că Julian s-a dus la el acasă și i-a făcut ceva câinelui. I-a dat să mănânce ceva care i-a făcut rău. Înălbitor sau otravă pentru șoareci, nu știu sigur ce.

Sasha mi-a surprins privirea.

— Câinele a murit. Un câine bătrân.

M-am străduit să nu mă schimb la față. Simplitatea cu care povestea, golită de orice inflexiune, făcea totul să pară mai grav.

— Cei de la școală știau că el a făcut-o, dar n-au putut dovedi, a spus Sasha. Așa că l-au suspendat pentru alte lucruri, dar nu s-a mai putut întoarce. E o tâmpenie.

S-a uitat la mine.

— Nu ești de acord?

Nu știam ce să spun.

— A spus că nu a vrut să-l omoare, doar să i se facă rău.

Sasha vorbea pe un ton nesigur, testându-și gândul.

— Nu-i așa de rău, nu?

— Nu știu, am zis. Mi se pare destul de rău.

— Dar eu locuiesc cu el, știi, a spus Sasha. Adică el plătește chiria și toate celelalte.

— Întotdeauna există locuri unde să mergi, am spus.

Biata Sasha! Bietele fete!! Lumea le îndoapă cu promisiuni de iubire. Cât de multă nevoie au și cât de puțină primesc majoritatea. Cântecel pop dulcege, rochiile descrise în cataloage în cuvinte precum „apus” și „Paris”. Apoi visurile le sunt smulse cu o forță atât de violentă; mâna care trage nasturii de la blugi, nimeni nu se uită la bărbatul care strigă la

iubita lui în autobuz. Mă gătuia durerea pentru Sasha.

Probabil mi-a simțit ezitarea.

— Mă rog, a spus ea. A fost mai de mult.

•

Uitându-mă la Sasha cum își golea berea, ștergându-se la gură ca un băiat, m-am gândit că probabil așa te simți când ești mamă. Că simți blândețea asta nesfârșită, neașteptată pentru cineva, apărută ca din senin. Când jucătorul de biliard a venit spre mine, eram pregătit să-l sperii să plece. Dar Sasha a zâmbit larg, arătându-și dinții ascuțiți.

— Bună, a zis el, după care a luat câte o bere pentru amândouă.

Sasha bea constant. Alterna între plictiseala distrată și interesul maniac, mimat sau nu, pentru ce spunea bărbatul.

— Sunteți venite din alt oraș? a întrebat el.

Avea părul aproape cărunț și lung, cu un inel cu turcoaz pe degetul mare – altă fantomă a anilor '60. Poate ne și intersectaserăm pe atunci, bânduind aceleași cărări bătătorite. Și-a tras pantalonii mai sus.

— Surori?

De-abia făcea efortul să mă includă în orizontul lui de interes, așa că aproape că am început să râd. Cu toate astea, eram conștientă că o parte a atenției ajungea și la mine. Era șocant să-mi amintesc intensitatea, chiar și la mâna a doua. Cum era să fii dorită. Poate că Sasha era atât de obișnuită, încât nici nu observa. Prinsă în tumultul propriei vieți, sigură că lucrurile se vor îmbunătăți.

— E mama mea, a spus Sasha.

Ochii îi sclipeau, voia să merg cu gluma mai departe.

Și așa am făcut. Am cuprins-o cu brațul.

— Facem o excursie mamă-fiică, am spus. Mergem pe autostrada 1. Până la Eureka.

— Aventuriere! a exclamat el lovind masa.

Am aflat că îl chema Victor, iar pe fundalul telefonului său mobil era o imagine aztecă, după cum ne-a spus el, atât de încărcată de energii, încât doar contemplând-o deveniai mai deștept. Era convins că evenimentele din lume erau orchestrate de conspirații complicate și pline de râvnă. A scos o bancnotă de un dolar ca să ne arate cum comunicau membrii Illuminati unii cu ceilalți.

— De ce și-ar expune o societate secretă planurile pe o bancnotă banală? am întrebat.

A dat din cap ca și cum anticipase întrebarea.

— Ca să dezvăluie cât de puternici sunt.

Invidiam siguranța lui Victor, sintaxa idioată a celor drepti. Credința asta – că lumea avea o ordine vizibilă și că nu trebuia decât să căutăm simboluri –, ca și cum răul era un cod ce putea fi spart. A continuat să vorbească. Avea dinții uzi de la băutură, sclipirea cenușie a unui molar mort. Avea destule conspirații despre care să ne explice în detaliu, destule informații de culise pe care să ni le împărtășească. Vorbea despre cum „să ajungi la nivel”. Despre „frecvențe ascunse” și „guverne din umbră”.

— Uau, a spus Sasha inexpressiv. Tu știai toate astea, mamă?

Îmi spunea întruna mamă, cu o voce exagerată și comică, deși mi-a trebuit ceva timp să văd cât de beată era. Să văd cât de beată eram și eu. Noaptea ne purtase pe ape necunoscute. Sclipirea reclamelor de neon, barmanița care fuma în ușă. Am privit-o stingând chiștocul, cu șlapii alunecându-i din picioare. Victor a spus că era frumos cât de bine mă înțelegeam cu Sasha.

— În ultima vreme nu văd asta prea des.

A dat gânditor din cap.

— Mame și fiice care să plece la drum împreună. Care se poartă frumos una cu cealaltă, cum faceți voi.

— Ah, e minunată, a spus Sasha. O iubesc pe mama.

Mi-a zâmbit ghiduș, apoi s-a aplecat cu fața aproape de mine. Apăsarea uscată a buzelor sale, răsuflarea sărată de la murături. Cel mai cast sărut. Încă. Victor a rămas șocat. Așa cum sperase ea să fie.

— Fir-ar să fie, a spus Victor dezgustat și stârnit în același timp.

Și-a îndreptat umerii masivi, băgându-și din nou bluza în pantaloni. Părea deodată să se teamă de noi, privind în jur după ajutor, după o confirmare, iar eu am vrut să-i explic că Sasha nu e fiica mea, dar trecusem de momentul în care să-mi pese, noaptea îmi dădea senzația neclară că mă întorsesem cumva în lume după o perioadă de absență, că începusem din nou să trăiesc pe tărâmul celor vii.

1969

6.

Tata se ocupase mereu de întreținerea piscinei – dădea cu o plasă pe suprafața apei, adunând frunzele ude într-un morman. Fiolele colorate pe care le folosea ca să testeze nivelurile de clor. Nu se întrecuse niciodată cu hărnicia, dar piscina arăta rău de când plecase. Salamandrele leneveau pe lângă filtru. Când mă împingeam peste margine, simțeam o împotrivire dură, mizeriile stârnindu-se în urma mea. Mama era la întâlnirea de grup. Uitase de promisiunea de a-mi cumpăra un costum de baie nou, așa că-l purtam pe cel vechi, portocaliu: șters ca un cantalup, cu cusăturile încrețite și căscate în jurul picioarelor. Partea de sus era prea mică, dar bogăția decolteului mă bucura.

Trecuse doar o săptămână de la petrecerea de solstițiu și mă întorsesem deja la fermă, furam deja bani pentru Suzanne, bancnotă după bancnotă. Îmi place să cred că a durat ceva mai mult timp. Că a trebuit să fiu convinsă timp de câteva luni, învinsă pas cu pas. Curtată cu grija unui îndrăgostit. Dar eram o țintă zeloasă, dornică să mă ofer.

Am stat mai departe în apă, cu algele adunându-se pe firele de păr de pe picioare ca pilitura la magnet. O carte uitată rămăsese pe scaunul de pe peluză. Frunzele din copaci erau argintii și împodobite ca niște solzi, totul era plin de căldura leneșă de iunie. Copacii din jurul casei mele arătaseră mereu așa, atât de stranii și acvatici? Sau se schimbau lucrurile deja pentru mine, iar gunoiul stupid al lumii normale se transforma în decorul bogat al unei vieți diferite?

•

Suzanne mă dusese acasă cu mașina a doua zi după petrecere, cu bicicleta înghesuită în spate. Aveam gura uscată și nefamiliarizată cu această senzație de la prea mult fumat, iar hainele îmi erau umede pe corp și miroseau a cenușă. Îmi culegeam întruna paie din păr – dovada că noaptea precedentă mă încântase, ca un pașaport ștampilat. Se întâmplase, la urma urmei, și păstram o evidență vie a informațiilor fericite: faptul că stăteam lângă Suzanne, tăcerea noastră prietenoasă.

Mândria perversă că fusesem cu Russell. Îmi plăcea să reiau în gând faptul respectiv, chiar și părțile murdare și plictisitoare. Acalmia ciudată în timp ce Russell se excita. Era un soi de putere în asprimea funcțiilor umane. Așa cum îmi explicase Russell: trupul tău te putea trece peste greutatea din trecut, dacă-l lăsați.

Suzanne fuma întruna în timp ce conducea, oferindu-mi din când în când o țigară ca într-un ritual calm. Tăcerea dintre noi nu era leneșă și lipsită de confort. Dincolo de fereastra mașinii, măslinii treceau în viteză, iar pământul era pârjolit de vară. Ape navigabile îndepărtate, scurgându-se în mare. Suzanne a tot schimbat posturile de radio, până când l-a oprit de tot.

— Avem nevoie de benzină, a anunțat ea.

Avem, am repetat în gând, avem nevoie de benzină.

Suzanne a oprit la Texaco, o benzinărie goală, cu excepția unei camionete de culoare albastru-verzui cu alb, care remorca o barcă.

— Dă-mi un card, mi-a cerut Suzanne. A dat din cap spre torpedo.

M-am grăbit să-l deschid, scoțând o mână de carduri de credit. Toate cu nume diferite.

— Cel albastru, a spus ea.

Părea să nu aibă răbdare. Când i-am dat cardul, mi-a observat nedumerirea.

— Ni le dau oamenii, a spus. Sau le luăm noi.

Dădea cu degetul pe cardul albastru.

— De exemplu, asta e al Donnei. L-a săltat de la mama ei.

— Cârdul de benzină al mamei ei?

— Ne-a salvat – am fi murit de foame, a spus Suzanne.

Mi-a aruncat o privire.

— Cum ai săltat tu hârtia aceea igienică, nu?

M-am înroșit când a adus vorba de asta. Poate știuse că am mințit, dar nu reușeam să-mi dau seama după fața ei neutră – poate că nu.

— Și-apoi, a continuat, e mai bine decât ce-ar face ei cu cardul – mai multe porcării, mai multe lucruri, mai multe pentru mine, mine, mine. Russell încearcă să ajute oamenii. Nu te judecă, nu e stilul lui. Nu-i pasă dacă ești sărac sau bogat.

Avea oarecum sens ceea ce spunea Suzanne. Încercau doar să egalizeze forțele lumii.

— E vorba de orgoliu, a spus ea mai departe, sprijinindu-se de

mașină, dar privind cu atenție cadranul pompei: niciunul dintre ei nu umplea rezervorul mai mult de un sfert. Banii înseamnă orgoliu, iar oamenii nu vor să renunțe la asta. Vor doar să se protejeze, se agață de bani ca de o pătură. Nu-și dau seama că asta îi transformă în sclavi. E o porcărie!

A pufnit în râs.

— Ceea ce e amuzant e că de îndată ce renunți la tot, de îndată ce spui „Poftim, ia-i”, atunci ajungi să ai totul.

O persoană din grup fusese arestată pentru că urcase într-un tomberon ca să scotocească prin gunoaie, iar Suzanne s-a aprins reluând povestea în timp ce intra iar cu mașina pe șosea.

— Tot mai multe magazine se prind de schemă. Ce mizerie, a zis ea. Aruncă un lucru și după aia tot îl mai vor. Asta e America!

— Ce mizerie!

Tonul cu care rostisem acele cuvinte era ciudat în gura mea.

— Ne descurcăm noi cumva. În curând.

S-a uitat în retrovizoare.

— E greu cu banii. Dar nu poți să scapi, pur și simplu. Probabil tu nu știi cum e.

Nu vorbea disprețuitor, nu chiar – vorbea de parcă spunea chiar un adevăr. Recunoștea realitatea, ridicând binevoitoare din umeri. Atunci mi-a venit ideea complet formată, de parcă mă gândisem chiar eu la asta. Și așa mi s-a părut, ca o soluție exactă, ca un bibelou care strălucește undeva la îndemână.

— Pot eu să fac rost de niște bani, am spus cu o nerăbdare care m-a făcut să mă strâmb mai târziu. Mama își lasă mereu poșeta la vedere.

Era adevărat. Mereu dădeam peste bani: în sertare, pe mese, uitați pe chiuveta din baie. Aveam o alocație, dar mama îmi dădea deseori mai mult din greșală sau arăta nonșalant cu mâna spre poșetă. „Ia cât ai nevoie”, spunea ea mereu. Niciodată nu luasem mai mult decât atât cât îmi trebuia și aduceam conștiincioasă restul de fiecare dată.

— O, nu, a spus Suzanne aruncând chiștocul țigării pe geam. Nu trebuie s-o faci. Dar ești o puștoaică simpatică, a spus ea. Drăguț din partea ta că te-ai oferit.

— Dar vreau s-o fac.

Și-a încrețit buzele, prefăcându-se nehotărâtă, făcându-mă să simt o împunsătură în stomac.

— Nu vreau să faci ceva ce nu vrei.

A râs puțin.

— Nu despre asta vorbeam.

— Dar chiar vreau, am spus. Vreau să ajut.

Suzanne a tăcut un minut, apoi a zâmbit fără să mă privească.

— Bine, a zis ea.

Nu mi-a scăpat provocarea din vocea ei.

— Vrei să ajuți. Poți să ajuți.

Însărcinarea m-a transformat într-un spion în casa mamei mele, mama mea, animalul hăituit și ignorant. Am reușit chiar să-mi cer scuze pentru cearta noastră când am dat peste ea în seara aceea în holul liniștit. Mama a ridicat puțin din umeri, dar mi-a acceptat scuzele, zâmbind într-un fel curajos. În mod normal m-ar fi deranjat zâmbetul acela șovăitor, dar eu, cea nouă, am plecat capul cu regret nespus. Imitam o fiică, purtându-mă cum ar fi făcut-o o fiică. O parte din mine era încântată din pricina lucrurilor de care ea n-avea habar, știind că mințeam de câte ori o priveam sau vorbeam cu ea. Noaptea cu Russell, ferma, spațiul secret pe care-l păstram deoparte. Putea să rămână cu pleava fostei mele vieți, cu toate resturile uscate.

— Te-ai întors foarte devreme, a spus ea. Credeam că dormi din nou la Connie.

— N-am avut chef.

Era ciudat să-mi amintesc de Connie, să mă întorc trepidând la lumea veche. Eram chiar mirată că simțeam nevoia banală de mâncare. Voiam ca lumea să se rearanjeze vizibil în jurul schimbării, ca o cusătură care marchează ruptura.

Mama s-a arătat mai blândă.

— Mă bucur pentru că voiam să petrecem puțin timp împreună. Doar noi două. A trecut ceva vreme, nu? Poate gătesc mușchi Stroganoff, a spus. Sau chiftele. Ce crezi?

Oferta ei mă făcea bănuitoare: nu cumpăra mâncare la pachet decât dacă îi lasam bilete pe care să le citească atunci când se întorcea de la grup. Și nu mai mâncasem carne de când lumea. Sal îi spunea mamei că mâncând carne mâncai frică și că înghițirea fricii te putea face să te îngrași.

— Mi-ar plăcea chiftele, am ales.

Nu voiam să observ cât de mult s-a bucurat.

* * *

Mama a deschis radioul din bucătărie, se auzeau cântecele ușoare, stupide, care-mi plăceau în copilărie. Inele cu diamant, râuri reci, meri. Dacă Suzanne sau Connie m-ar fi prins ascultând asemenea muzică, m-aș fi simțit distrusă – era veselă, banală și demodată –, dar aveam o dragoste neștiută, dușmănoasă pentru cântecele acelea, iar mama cânta părțile pe care le știa. Era îmbujorată de un entuziasm teatral, așa că a fost ușor să mă las cuprinsă de veselia ei. Postura mamei era formată de anii în care participase la spectacole ecvestre în adolescență, zâmbind de pe spatele cailor arabi negri și lucioși, cu luminile arenei care făceau strasurile de pe gulerul ei să sclipască. Era atât de misterioasă pentru mine când eram mai mică! Timiditatea pe care o simțeam privind-o cum se plimbă prin casă, târșându-și papucii. Sertarul cu bijuterii pe care o rugam mereu să mi le descrie, de unde proveneau, fiecare piesă în parte, ca o poezie.

Casa era curată, ferestrele segmentau noaptea întunecată, covoarele se simțeau ca de pluș sub tălpile goale. Era opusul fermei și mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă simt vinovată – că nu era în regulă să mă simt atât de confortabil, să vreau să mănânc mâncarea asta cu mama în bucătăria noastră curată și îngrijită. Ce făceau Suzanne și ceilalți în clipa aceea? Deodată mi-a fost greu să-mi imaginez.

— Ce mai face Connie? a întrebat ea căutând prin cartonașele cu rețete scrise de mână.

— E bine.

Probabil că așa era. Se uita la aparatul dentar al lui May Lopes.

— Știi, a spus ea, Connie poate să vină oricând pe aici. În ultima vreme ați petrecut foarte mult timp la ea acasă.

— Tatălui ei nu-i pasă.

— Mi-e dor de ea, a zis, deși mama părea mereu puțin neînțelegătoare în privința lui Connie, ca și cum era o mătușă bătrână de-abia tolerată. Ar trebui să facem un drum la Palm Springs sau ceva de genul ăsta.

Era clar că aștepta de ceva timp să vină cu oferta asta.

— Ai putea s-o inviți pe Connie dacă vrei.

— Nu știu.

Ar fi putut fi frumos. Eu și Connie împingându-ne una pe alta pe bancheta din spate încinsă de soare, bând shake-uri luate de la ferma de lângă Indio.

— Mmm, a murmurat ea. Am putea merge în săptămânile următoare. Dar, știi, draga mea – o pauză –, posibil să vină și Frank.

— Nu merg într-o excursie cu tine și cu iubitul tău.

A încercat să zâmbească, dar am văzut că nu spunea nimic. Radioul era dat prea tare.

— Dragă mea, a început ea. Cum o să putem trăi împreună...

— Poftim?

Uram felul în care vocea mea începea automat să sune răzgâiat, respingând orice autoritate.

— Nu chiar acum, cu siguranță nu.

Gura i s-a încrețit.

— Dar dacă Frank se mută la noi...

— Și eu locuiesc aici, am spus. Aveai de gând să-l lași, pur și simplu, să se mute într-o zi fără să-mi spui măcar?

— Ai paisprezece ani.

— Ce porcărie!

— Hei! Ai grijă, a spus ea încrucișându-și brațele pe piept. Nu știu de ce ești atât de nepoliticoasă, dar trebuie să încetezi cu chestia asta urgent!

Apropierea feței ei rugătoare, supărarea vizibilă au aprins un dezgust biologic în privința ei, ca atunci când simțeam mirosul de fier în baie și știam că are menstruație.

— Încerc să fac un lucru frumos, a spus ea, să o invit pe prietena ta cu noi. Poți să mă slăbești un pic?

Am râs, dar râsul meu era încărcat de suferința trădării. De asta voise să pregătească cina. Acum era și mai rău, pentru că mă lăsasem încântată atât de ușor.

— Frank e un nemernic.

S-a aprins la față, dar s-a străduit să rămână calmă.

— Ai grijă la atitudine. E viața mea, înțelegi? Încerc să fiu și eu puțin fericită, a zis, și trebuie să mă lași. Poți să mă lași să fiu fericită?

Merita viața aceea anemică, cu nesiguranțele mărunte de adolescentă.

— Bine, am spus. Bine. Mult noroc cu Frank!

A mijit ochii.

— Ce înseamnă asta?

— Las-o baltă!

Simțeam mirosul cărnii crude care ajungea la temperatura camerei, o

aromă înțepătoare de metal rece. Mi s-a strâns stomacul.

— Nu-mi mai e foame, am spus și am lăsat-o singură în bucătărie.

La radio se auzeau în continuare cântece despre prima iubire, despre dansurile pe malul râului, iar carnea era destul de dezghețată pentru ca mama să fie obligată să o gătească, deși nimeni nu avea să o mănânce.

•

După aceea, a fost ușor să mă conving că meritam banii. Russell spunea că majoritatea oamenilor erau egoiști, incapabili să iubească și asta părea să fie adevărat și despre mama și tata, care se refugiase cu Tamar într-un apartament din complexul Portofino din Palo Alto. Așa că era un schimb cinstit, dacă puneam problema astfel. Ca și cum banii pe care-i șterpeleam, bancnotă cu bancnotă, reușeau să substituie ce se pierduse. Era deprimant să te gândești că poate acel lucru nu fusese, de fapt, niciodată acolo. Că nu existase nimic – nici măcar prietenia lui Connie. Peter, care nu simțise niciodată pentru mine nimic altceva în afară de enervare față de adorația mea copilărească și evidentă.

Mama își lăsa poșeta la îndemână ca întotdeauna, așa că banii dinăuntru păreau de o valoare mai mică, de parcă erau ceva despre care nu-i păsa suficient. Cu toate astea, nu mă simțeam în largul meu să-i umblu în geantă, ca zornăiala din creierul ei. Gunoaietele erau prea personale – învelitoarea unei bomboane cu caramel, un cartonaș cu o mantră, o oglindă de buzunar. Un tub de cremă de culoarea plasturilor Band-Aid, cu care se dădea sub ochi. Am luat o hârtie de zece dolari, am împăturit-o și am ascuns-o în pantalonii scurți. Chiar dacă mă vedea, puteam să spun că mă duceam să iau mâncare – de ce m-ar fi suspectat? Fiica ei, care fusese mereu cuminte, chiar dacă era mai degrabă o dezamăgire decât un copil grozav.

Mă mir că m-am simțit atât de puțin vinovată. Dimpotrivă – era ceva justificat în felul în care adunam banii mamei, începeam să mă port în spiritul vitejesc de la fermă, sigură că puteam lua orice voiam. Faptul că aveam bancnote ascunse m-a ajutat să-i zâmbesc mamei a doua zi dimineată, să mă port ca și cum nu ne spusese lucrurile acelea cu o seară înainte. Să stau răbdătoare când, din senin, mi-a ciufulit bretonul.

— Nu-ți ascunde ochii, a spus mama trecându-și degetele prin părul meu, iar eu simțindu-i respirația fierbinte pe obraz.

Voiam s-o dau la o parte, dar n-am făcut-o.

— Poftim, a spus ea mulțumită. Uite-o pe fata mea drăguță.

•

Mă gândeam la bani în timp ce călcam apa în piscină, cu umerii deasupra apei. Exista o anumită puritate în sarcina asta, să adun hârtiile în mica mea poșetă cu fermoar. Când eram singură, îmi plăcea să-i număr, fiecare bancnotă de cinci sau de zece fiind o fericire aparte. Puneam hârtiile mai noi deasupra, ca să arate grămada mai frumos. Îmi imaginam bucuria lui Suzanne și a lui Russell când aveam să le duc banii, legănată de ceața dulce și stranie a visurilor cu ochii deschiși.

Am închis ochii în timp ce pluteam, deschizându-i numai când am auzit un zgomot dincolo de lizieră. Poate era o căprioară. M-am încordat, mișcându-mă brusc în apă. Nu credeam că putea fi un om: nu ne făceam griji pentru astfel de lucruri. Aveam s-o facem mai târziu. Oricum, era un dalmățian, o vietate care a ieșit în pas alergător din pădure și a venit la marginea piscinei. M-a privit sobru, apoi a început să latre.

Câinele arăta ciudat, cu pete și puncte, lătrând într-un fel ascuțit și alarmat, aproape omenesc. Știam că era al vecinilor din stânga, familia Dutton. Tatăl scrisese un cântec pentru un generic de film și o auzisem la petreceri pe mamă fredonându-l în batjocură, pentru un grup restrâns. Fiul lor era mai mic decât mine – de multe ori trăgea în curte cu pușca cu aer comprimat, iar câinele scheuna ca într-un refren agitat. Nu-mi aminteam numele câinelui.

— Pleacă, am spus stropindu-l într-o doară.

Nu voiam să mai ies din apă.

— Dă-i drumul!

Câinele a continuat să latre.

— Pleacă, am încercat din nou, dar câinele a lătrat și mai tare.

•

Pantalonii scurți tăiați erau umezi de la costumul de baie când am ajuns acasă la familia Dutton. Îmi pusesem sandalele cu talpă de plută, care purtau urma picioarelor mele, luasem câinele de zgardă, iar din vârfurile părului îmi curgeau picături de apă. A răspuns Teddy Dutton la ușă. Avea unsprezece sau doisprezece ani, iar picioarele îi erau pline de zgârieturi și zgânci. Cu un an în urmă își rupsesse o mână căzând dintr-un copac, iar mama a fost cea care l-a dus la spital cu mașina: a murmurat îngândurată că părinții lui îl lăsau singur prea mult timp. Nu stătusem niciodată prea mult cu Teddy, doar la petrecerile din cartier, unde toți

copiii sub optsprezece ani erau înghesuiți laolaltă și forțați să se împrietenească. Uneori îl vedeam mergând cu bicicleta pe drum cu un băiat cu ochelari: odată m-au lăsat să mângâi o pisicuță găsită de ei și pe care el o ținea sub bluză. Din ochii pisicii curgea puroi, dar Teddy se purtase blând cu ea, ca o mamă micuță. Atunci fusese ultima dată când vorbisem cu el.

— Hei, am zis eu când a deschis ușa. Câinele tău.

Teddy căsca gura la mine de parcă nu fuseserăm vecini toată viața. Am dat ochii peste cap când am văzut că tace.

— Era la noi în curte, am continuat.

Câinele a dat să scape din strânsoare.

Teddy a avut nevoie de o secundă să vorbească, dar înainte să apuce să o facă, l-am văzut aruncând o privire neajutorată la sutienul de la costumul meu, la umflătura exagerată a decolteului. A văzut că observasem și s-a fâstâcit și mai tare. S-a încruntat la câine, apucându-l de zgardă.

— Tiki rău, a spus el trăgând animalul în casă. Câine rău!

Gândul că Teddy Dutton ar fi fost oarecum emoționat din cauza mea m-a mirat. Deși nici măcar nu aveam o pereche de bikini când îl văzusem ultima oară, iar sânii mei erau mai mari acum, ceea ce mă mulțumea până și pe mine. Atenția lui mi se părea aproape amuzantă. Un străin ne-a arătat odată penisul mie și lui Connie lângă toaletele de la cinematograful – abia după o clipă am înțeles de ce omul găfâia ca un pește fără aer, când i-am văzut penisul, ieșit prin fermoar ca un braț prin mânecă. Ne privea de parcă eram niște fluturi pe care îi prindea cu acul de un carton. Connie m-a apucat de mână, ne-am întors și am fugit râzând, strângând în mână stafidele în ciocolată care începuseră să se topească. Ne-am repovestit una alteia dezgustul pe un ton strident, dar eram și mândre totodată. Ca în felul acela satisfăcut în care Patricia Bell mă întrebase cândva, după ore, dacă observasem cum se uita domnul Garrison la ea și dacă nu mi se părea ciudat.

— Are labelle ude, am spus. O să murdărească podelele.

— Ai mei nu sunt acasă. Nu contează.

Teddy rămăsese în ușă, stânjenit, de parcă aștepta ceva; oare credea că o să petrecem ceva timp împreună?

Stătea acolo, ca băieții nefericiți care au uneori erecție în fața tablei de scris fără un motiv anume – era clar că se afla sub controlul unei alte

forțe. Poate dovada sexului se vedea la mine într-un mod nou.

— Bine, am spus.

Mă temeam să nu încep să râd – Teddy părea atât de nelalocul lui.

— Ne mai vedem.

Teddy și-a dres glasul, încercând să-și facă vocea să sune mai grav.

— Îmi pare rău, a spus el. Dacă te-a deranjat Tiki.

De unde am știut că puteam să-mi bat joc de Teddy? De ce mi s-a dus imediat gândul la posibilitatea asta? Nu fusesem la fermă decât de două ori de la petrecerea de solstițiu, dar începusem deja să asimilez modurile de a vedea lumea, anumite tipare logice. Societatea era plină de oameni drepti, ne spunea Russell, oameni acaparați de interese corporatiste și docili ca niște cimpanzei drogați în laborator. Noi, cei de la fermă, funcționam la cu totul alt nivel, luptând împotriva agitației nefericite, și ce dacă trebuia să ne luăm de oamenii cinstiți ca să atingem scopuri mai mărețe, să ajungem în lumi mai grozave? Dacă te sustrăgeai vechiului contract, ne spunea Russell, dacă refuzai tacticile de rahat cu care te speriau la orele de educație civică și care includeau cărțile de rugăciuni și biroul directorului, vedeai că nu există bine și rău. Ecuatiile lui permissive reduceau aceste concepte la niște relicve goale, ca niște medalii oferite de un regim care nu se mai află la putere.

•

I-am cerut lui Teddy ceva de băut. Limonadă, m-am gândit eu, suc, orice altceva decât ce mi-a adus el, cu mâna tremurând de emoție când mi-a întins paharul.

— Vrei un șervețel? a spus el.

— Nu.

Intensitatea atenției lui părea revelatoare, așa că am pufnit în râs. Începeam să învăț cum să mă las privită. Am luat o gură mare din pahar. Paharul era plin cu votcă și foarte puțin suc de portocale. Am tușit.

— Părinții tăi te iasă să bei? am întrebat ștergându-mă la gură.

— Fac ce vreau, a zis el mândru și nesigur în același timp.

Îi sclipeau ochii; l-am privit cum se hotăra ce să spună mai departe. Era ciudat să mă uit la altcineva cum își face griji și își măsoară acțiunile în loc să fiu eu cea care se îngrijorează. Oare așa se simțea Peter în preajma mea? O răbdare limitată, o senzație de putere care te îmbăta și te tulbura puțin. Fața pistruiată a lui Teddy, roșcovană și nerăbdătoare – era doar cu doi ani mai mic decât mine, dar distanța părea definitivă.

Am luat o înghițitură mare din pahar, iar Teddy și-a dres glasul.

— Am niște droguri dacă vrei, a spus el.

* * *

Teddy m-a condus în camera lui, așteptând răbdător în timp ce aruncam o privire la noutățile băiețești. Păreau aranjate pentru a fi văzute, deși erau numai porcării: ceasul unui căpitan cu acele moarte, o fermă de furnici de mult uitată, răsucită și mucegăită. Gravura sticloasă a unei bucăți dintr-un vârf de săgeată, un borcan cu monede de un penny, verzi și murdare, ca o comoară scufundată. În mod normal, aș fi făcut o glumă cu Teddy. L-aș fi întrebat unde găsisese vârful sau i-aș fi spus că eu găsisem unul întreg, cu vârful din obsidian destul de ascuțit ca să-ți dea sângele. Dar am simțit nevoia de a menține o răceală trufașă, ca Suzanne în ziua aceea din parc. Începeam deja să înțeleg că admirația altora cerea ceva de la tine. Că trebuia să te modelezi după ea. Iarba pe care a scos-o Teddy de sub saltea era maronie și sfărâmată, de-abia putea fi fumată, deși el ținea punga de plastic cu o demnitate brutală.

Am râs.

— E ca țărâna sau ceva asemănător. Nu, mersi.

Părea jignit când a vârât punga înapoi în buzunar. Am înțeles că acela fusese asul lui din mânecă și că nu se aștepta la un eșec. De cât timp era punga acolo, stâlcită sub saltea, așteptând să fie folosită? Deodată mi-a părut rău pentru Teddy, cu gulerul tricoului său moale de murdărie. Mi-am spus că era momentul să plec. Să las paharul gol, să mulțumesc în treacăt și să mă întorc acasă. Erau alte moduri în care să fac rost de bani. Dar am rămas. Se uita la mine cum stăteam pe pat, cu un aer atent și uimit, ca și cum, dacă ar fi privit în altă parte, s-ar fi rupt vraja prezenței mele.

— Pot să-ți fac rost de niște chestii adevărate, dacă vrei, am spus. Chestii bune. Cunosc un tip.

Recunoștința lui era stânjenitoare.

— Serios?

— Sigur.

L-am văzut cum se uita când mi-am aranjat breteaua sutienului.

— Ai ceva bani la tine? am întrebat.

Avea trei dolari mototoliți în buzunar și mi i-a întins fără ezitare. Am pus bancnotele deoparte cu un aer profesionist. Chiar și suma aceea mică aflată în posesia mea zgândărea o nevoie posesivă în mine, o dorință de

a vedea cât valoram. Ecuția mă încânta. Puteai fi drăguță, puteai fi dorită, iar asta te făcea valoroasă. Am apreciat acest schimb ordonat. Poate era ceva ce simțeam deja în relațiile cu bărbații – furișarea aceea a disconfortului, a senzației că ești păcălit. Măcar în felul acesta aranjamentul era folosit cu un scop.

— Dar părinții tăi? am spus. Nu au bani pe undeva?

S-a uitat brusc la mine.

— Sunt plecați, nu? am oftat eu nerăbdătoare. Așadar, cui îi pasă?

Teddy a tușit. Și-a controlat expresia de pe chip.

— Da, a zis el. Stai să verific!

.

Câinele s-a luat după noi în timp ce-l urmam pe Teddy la etaj. Întinericul din camera părinților săi, o cameră care mi se părea și familiară – paharul cu apă stătută pe noptieră, tava lăcuită cu sticlute cu parfum –, și străină, cu pantalonii tatălui său în colț, o bancă tapițată la capătul patului. Aveam emoții și simțeam că și Teddy avea. Mi se părea ceva pervers să fiu în camera părinților lui în miezul zilei. Soarele era fierbinte dincolo de jaluzele, luminându-le cu putere.

Teddy s-a dus la dulapul din colțul opus, iar eu am mers după el. Dacă stăteam pe aproape, parcă nu mai eram un intrus. S-a întins pe vârfuri și a pipăit orbește după o cutie de carton. În timp ce căuta, eu umblam printre hainele care atârnavă de umerășele mătăsoase. Hainele mamei lui. Bluze înflorate cu fundă la gât, hainele de stofa sobre și rigide. Toate arătau ca niște costume, impersonale și nu într-un tot real, până când am simțit mâneca unei bluze de culoarea fildeşului. Mama avea o bluză la fel, ceea ce mă neliniștea, auriul familiar al I-ului. Eticheta arăta ca un reproș.

— Nu poți să te grăbești? am sâsâit la Teddy, iar el mi-a răspuns pe înfundate, cotrobăind mai departe, până când a scos, în sfârșit, niște bancnote care păreau noi.

A împins cutia înapoi pe raftul înalt, gâfâind, în timp ce număram.

— Șaizeci și cinci, am spus. Am netezit teancul, îndoindu-l ca să pară de o grosime mai substanțială.

— Nu e de ajuns?

Îmi dădeam seama după fața lui, după cât de greu respira, că dacă îi ceream mai mult ar fi găsit o cale să mi-i dea. O parte din mine aproape că își dorea asta. Să mă îndop cu puterea asta nouă, să văd cât puteam

întinde coarda. Dar Tiki a apărut în cadrul ușii, speriiindu-ne pe amândoi. Am văzut că până și limba câinelui era pătată, rozul încrețit fiind presărat cu puncte negre.

— O să fie de ajuns, am spus punând banii în buzunar.

Pantalonii mei umezi răspândeau un miros de clor.

— Și când îmi aduci chestia aia? a spus Teddy.

Am avut nevoie de o secundă să înțeleg felul semnificativ în care mă privea: drogurile pe care i le promisesem. Aproape uitasem că nu cerusem, pur și simplu, bani. Când mi-a văzut expresia, s-a corectat.

— Adică, nu-i nicio grabă. Dacă mai durează sau ceva de genul ăsta.

— Greu de spus.

Tiki îmi adulmeca pantalonii; i-am împins nasul deoparte mai brutal decât voiam, iar botul lui mi-a umezit palma. Deodată m-a cuprins dorința de-a ieși din cameră.

— Probabil destul de curând, am spus dând să ies pe ușă. O să-ți aduc după ce fac rost.

— Ah, da, a zis Teddy. Da, OK.

•

La ușa de la intrare am avut senzația stânjenitoare că eu eram gazda, iar Teddy musafirul. Clopoței de vânt de pe verandă scoteau un cântecel subțire. Soarele, copacii și dealurile blonde din depărtare păreau să promită mari libertăți, iar eu începeam deja să uit ce făcusem, copleșită de alte griji. Dreptunghiul cărnos și plăcut al bancnotelor îndoite în buzunar. Când m-am uitat la fața pistruiată a lui Teddy, m-a cuprins un val de afecțiune impulsivă, virtuoasă – era ca un frate mai mic. Felul delicat în care îngrijise pisicuța.

— Ne mai vedem, i-am spus aplecându-mă și pupându-l pe obraz.

Mă felicitam pentru drăgălășenia gestului meu, pentru blândețea lui, dar Teddy și-a mișcat șaoldurile, dându-se protectiv înapoi; când m-am îndepărtat, i-am văzut erecția împingând încăpățânată materialul blugilor.

7.

Puteam să merg cu bicicleta cea mai mare parte a drumului până acolo. Adobe Road golită de mașini, cu excepția câte unei motociclete

sau a unei remorci cu cai. Dacă trecea o mașină, se ducea de obicei spre fermă și mă lua și pe mine, cu bicicleta atârnată de un geam. Fete în pantaloni scurți și sandale de lemn, cu inele de plastic de la automatele de lângă Rexall. Băieți care-și tot pierdeau firul gândurilor, revenindu-și apoi cu un zâmbet uimit, de parcă se întorceau dintr-un un soi de excursie în spațiu. Cele mai mici înclinări ale capului cu care ne salutăm transformate în aceleași frecvențe nevăzute.

•

Nu era ca și cum nu-mi aminteam viața dusă înainte de Suzanne și ceilalți, dar viața aceea fusese limitată și așteptată, cu obiecte și oameni care ocupau orbite temperate. Tortul galben, dens și rece pe care mama îl făcea de ziua mea. Fetele de la școală mâncau prânzul pe asfalt, stând pe ghiozdanele întoarse. De când o cunoscusem pe Suzanne, viața căpătase un relief ascuțit și misterios, dezvăluind o lume dincolo de cea știută, ca un pasaj ascuns în spatele unei biblioteci. Mă surprindeam mâncând un măr și chiar înghițitura umedă din măr îmi putea provoca recunoștință. Aranjamentul frunzelor de stejar de deasupra care se condensau cu o claritate de seră, indicii pentru o ghicitoare pe care nu știam că puteam încerca s-o rezolv.

•

O urmam pe Suzanne pe lângă motocicletele mari și grele ca niște vaci care erau parcate în fața casei principale. Bărbați cu veste de blugi stăteau pe bușenii din apropiere, fumând. Aerul era înțepător din cauza lamelor din țarc, a mirosului straniu de fân, a transpirației și a balegii coapte la soare.

— Hei, iepurașilor, a strigat un bărbat.

S-a întins și burta i s-a încordat pe sub tricou ca la gravide.

Suzanne a zâmbit, dar m-a tras după ea.

— Dacă stai prea mult prin preajmă, o să sară pe tine, a zis, deși își trăgea umerii înapoi ca să-i iasă sânii în evidență.

Când am privit înapoi peste umăr, bărbatul a scos limba la mine, iute ca un șarpe.

— Dar Russell poate ajuta tot felul de oameni, a spus Suzanne. Și știi, porcii nu se iau de băieții pe motociclete. Asta e important.

— De ce?

— Pentru că, a spus ea ca și cum era evident. Copoii îl urăsc pe Russell. Urăsc pe oricine încearcă să elibereze oamenii din sistem. Dar

stau la distanță dacă sunt tipii ăștia aici.

A clătinat din cap.

— Și porcii sunt blocați, asta-i porcăria. Cu drăciile lor de pantofi negri și lucioși.

Îmi alimentam propriul acord îndreptățit: eram în aceeași ligă cu adevărul. Am urmat-o în luminișul de dincolo de casă, către zumzetul vocilor din cor, cântând ca în tabără. Aveam banii adunați strâns în buzunar și tot încercam să-i spun lui Suzanne că-i adusesem, pe urmă îmi pierdeam curajul, crezând că ofranda era prea mărunță. În cele din urmă am oprit-o, atingându-i umărul înainte de a ajunge la ceilalți.

— Pot să fac rost de mai mulți, am spus eu fâstâcindu-mă.

Voiam doar să știe că banii existau, convinsă că eu aveam să fiu cea care să-i dea lui Russell. Dar Suzanne a corectat repede ideea. Am încercat să nu mă supăr când mi i-a luat rapid din mână, numărându-i cu privirea. Am văzut că era surprinsă de sumă.

— Bună fată!

•

Soarele lovea dependențele de tinichea și destrăma fumul din aer. Cineva aprinsese un bețișor aromat care se tot stingea. Ochii lui Russell treceau peste fețele tuturor, grupul fiind așezat la picioarele lui, iar eu am roșit când mi-a surprins privirea – nu părea mirat de întoarcerea mea. Suzanne mi-a atins încet și posesiv spatele, făcând să mă cuprindă o liniște ca într-un cinematograf sau o biserică. Eram conștientă, aproape paralizată de mâna ei pe spate. Donna își făcea de lucru cu părul ei roșcovan. Împletea șuvițe în codițe strânse, dantelate, folosindu-se de unghiile roase ca să-și smulgă firele înspicate.

Russell părea mai tânăr când cânta, cu părul vâlvoi adunat la spate, cânta la chitară într-un stil comic, batjocoritor, ca un cowboy la televizor. Nu avea cea mai frumoasă voce pe care o auzisem, dar în ziua aceea – cu picioarele la soare, simțind înțepătura ierbii –, în ziua aceea, vocea lui părea să alunece peste mine, să umple aerul, așa că m-am simțit ținută de locul lui. Nu puteam să mă mișc nici dacă voiam, chiar dacă mi-aș fi putut imagina că aveam un loc unde să merg.

În pauza de după cântecul lui Russell, Suzanne s-a ridicat în picioare, cu rochia acoperită deja de praf, și s-a dus lângă el. Se schimba la față în timp ce ea îi șoptea, apoi a dat din cap. I-a strâns umărul cu mâna. Am văzut-o dându-i teancul de bani, pe care Russell l-a băgat în buzunar. A

ținut puțin degetele acolo ca și cum dădea o binecuvântare.

Ochii lui Russell sclipeau.

— Avem vești bune. Avem ceva resurse, dragilor. Fiindcă cineva s-a deschis în fața noastră, și-a deschis inima.

Am simțit o cutremurare. Dintr-odată, totul părea să merite – căutările în poșeta mamei. Liniștea din dormitorul părinților lui Teddy. Cât de curat se transformase grija în senzația că aparțineam acelui loc! Suzanne părea mulțumită când s-a grăbit să se așeze din nou lângă mine.

— Micuța Evie ne-a arătat ce inimă mare are, a spus Russell. Ne-a arătat dragostea ei, nu-i așa?

Ceilalți s-au întors să mă privească, un val de bunăvoință venea pulsând către mine.

* * *

Restul după-amiezii a trecut ca un interval somnoros în lumina soarelui. Câinii slăbănogi s-au ascuns sub casă, cu limbile scoase. Am rămas singure pe treptele verandei – Suzanne își pusese capul pe genunchii mei și-mi povestea frânturi dintr-un vis. Se oprea să ia câte o înghițitură dintr-o baghetă franțuzească lungă.

— Eram convinsă că știam limbajul semnelor, dar îmi era clar că nu era așa, că doar dădeam aiurea din mâini. Dar omul a înțeles tot ce i-am spus, ca și cum știam cu adevărat limbajul semnelor. Mai târziu s-a dovedit că se prefăcea doar că era surd, a spus ea. Așa că totul a fost fals... el, eu, tot trenul.

Râsul ei era ca un gând întârziat, ca o adăugire bruscă – cât mă bucuram la orice veste despre cum era în interiorul ei, un secret menit doar pentru mine. Nu-mi dădeam seama de când stăteam acolo, noi două, separate de ritmul vieții normale. Dar asta voiam – un timp în care să mă simt diferită și nouă, scăldată într-un sens special. De parcă eu și ea ocupam același cântec.

.

Russell ne spunea că puneam bazele unei societăți noi. Eliberată de rasism, de excludere, de ierarhii. Eram în serviciul unei iubiri mai profunde. Așa o numea, o iubire mai profundă, cu vocea bubuind din casa dărăpănată din ținuturile verzi ale Californiei, iar noi ne jucam împreună asemenea câinilor, făcând tumbe și mușcând, gâfâind din pricina insolației. De-abia dacă ajunseserăm la maturitate cei mai mulți dintre noi, aveam încă dinți noi de lapte. Mâneam orice ni se pune

dinainte. Terci de ovăz care se făcea gumos în gât. Ketchup pe pâine, carne de vită din conservă. Cartofi năclăiți de untură.

— Domnișoara 1969, îmi spunea Suzanne. Și este a noastră.

Și așa se purtau cu mine, ca și cum eram o jucărie nouă, veneau pe rând și mă luau de braț, înghesuindu-se să-mi împletească părul lung. Mă tachinau despre internatul de care vorbisem, despre bunica mea celebră, al cărui nume îl recunoșteau o parte din ei. Despre șosetele mele albe și curate. Unii erau cu Russell de câteva luni, alții chiar de câțiva ani. Și asta a fost prima grijă pe care zilele au topit-o încet în mine. Unde erau familiile lor, ale fetelor ca Suzanne? Sau a lui Helen, cea cu vocea de copil – uneori vorbea despre o casă din Eugene. Despre un tată care îi făcea clisme în fiecare lună și care-i freca pulpele după antrenamentul de tenis cu balsam mentolat, printre alte practici ciudate de igienă. Dar el unde era? Dacă vreuna dintre casele lor le dăduse ceea ce aveau nevoie, de ce ar mai fi fost acolo, zi după zi, timpul petrecut la fermă prelungindu-se la nesfârșit?

•

Suzanne dormea până târziu, de-abia se trezea la prânz. Amețită și moale, făcând mișcările pe jumătate. De parcă avea întotdeauna timp. Deja începusem să dorm în patul ei. Salteaua nu era confortabilă, dimpotrivă, era zgrunțuroasă de la nisip, dar nu mă deranja. Uneori se mișca prin somn, cuprinzându-mă cu brațul, răspândind o căldură ca de pâine caldă. Stăteam întinsă și trează, conștientă de apropierea lui Suzanne. Se întorcea în timpul nopții, dând cearșaful la o parte și arătându-și sânii goi.

Camera ei era întunecoasă ca o junglă dimineața, iar acoperișul cu smoală al dependinței se încingea de căldură. Eram deja îmbrăcată, dar știam că nu aveam să ne alăturăm celorlalți decât peste o oră. Suzanne se pregătea întotdeauna foarte încet, deși pregătirea era mai mult o chestie de timp decât de acțiune – se întorcea încet în sinea ei. Îmi plăcea să o urmăresc de pe saltea, felul dulce și gol în care își studia imaginea în oglindă, cu o privire lipsită de direcție, ca într-un portret. Trupul ei gol era umil în asemenea momente, chiar copilăresc, aplecat într-un unghi defavorabil în timp ce căuta prin sacul cu haine. Umanitatea ei mi se părea reconfortantă. Observam că avea gleznele acoperite cu fire de păr sau cu puncte negre.

Suzanne fusese dansatoare în San Francisco. Șarpele de neon care

sclipea la intrarea în club, mărul roșu care așternea o strălucire străină asupra trecătorilor. Una dintre fete îi ardea alunițele cu un creion caustic în culise.

— Unora nu le plăcea să urce pe scenă, a spus ea trăgându-și o rochie peste goliciune. Să danseze, tot tacâmul. Dar mie nu mi se părea prea rău.

Și-a verificat rochia în oglindă, cuprinzându-și sânii prin material.

— Oamenii sunt atât de pudici uneori, a zis ea.

S-a strâmbat într-un fel obscen, râzând puțin în sinea ei, lăsându-și sânii liberi. Pe urmă mi-a spus că Russell i-o trăgea uneori cu blândețe, alteori nu, că putea să-ți placă în ambele feluri.

— Nu e nimic bolnav în chestia asta, a zis ea. Oamenii se comportă atât de înțepat, de parcă e ceva rău! Ei sunt adevărații perversi. Ca unii dintre tipii care veneau să ne vadă dansând. Supărați pe noi că erau ei acolo. De parcă îi amăgeam.

Suzanne nu vorbea prea des de familia și orașul ei natal, iar eu nu o întrebam. Avea o cicatrice lucioasă pe o încheietură pe care o vedeam mângâind-o cu o mândrie tragică, iar odată s-a scăpat și a vorbit despre o stradă umedă în fața clubului Red Bluff. Pe urmă însă s-a stăpânit.

— Târfa aia, a spus ea pașnic despre mama ei.

Solidaritatea mea amețită m-a copleșit, dreptatea temătoare din tonul ei – credeam că știm amândouă ce înseamnă să fii singur, deși acum mi se pare ceva comic. Să cred că ne asemănăm atât de mult, când eu crescusem cu menajere și părinți, iar ea îmi spunea că trăise uneori în mașini, dormind pe scaunul înclinat al pasagerului cu mama ei pe locul din stânga. Dacă îmi era foame, mâncam. Dar aveam alte lucruri în comun eu și Suzanne, un altfel de foame. Uneori îmi doream atât de mult să fiu atinsă încât mă chinuia dorul. Vedeam același lucru la Suzanne, care devenea atentă ca un animal căruia îi mirosea a mâncare ori de câte ori se apropia Russell.

•

Suzanne a plecat cu Russell la San Rafael să vadă un camion. Eu am rămas în urmă – erau treburi de făcut, iar eu m-am apucat de muncă imediat, cu o râvnă născută din teamă. Nu voiam să le dau vreun motiv să-mi spună să plec. Hrăneam lamele, pliveam grădina, frecam și curățam podelele din bucătărie. Munca era un alt fel în care îți arătai dragostea, în care te ofereai pe tine însăși.

Dura ceva timp să umpli copaia lamelor, presiunea apei fiind în cel mai bun caz scăzută, dar era bine să stai la soare, țăntarii dansau în jurul pielii mele descoperite și trebuia să-i alung întruna. Pe lame nu le deranjau insectele, acestea stăteau aprige și cu pleoape grele ca niște sirene de pe ecran.

Îl vedeam pe Guy dincolo de casa mare, lucrând la un motor de autobuz și având întipărită pe chip curiozitatea domoală a unui proiect la științe pentru școală. Făcea pauze ca să fumeze și să-și îndrepte spatele. Intra din când în când în casă ca să ia o bere din rezerva lui Russell, asigurându-se că toată lumea își făcea treaba. El și Suzanne erau un fel de șefi de tabără, controlându-i pe Donna și pe ceilalți cu un cuvânt sau o privire. Operau ca niște sateliți ai lui Russell, deși respectul lui Guy era diferit față de al lui Suzanne. Cred că stătea acolo pentru că Russell era un mijloc prin care putea face rost de lucrurile pe care le voia – fete, droguri, un loc de dormit. Nu era îndrăgostit de Russell, nu se temea și nu gâfâia în prezența lui – Guy era un fel de aghiotant și toate poveștile lui despre greutate și aventuri îl aveau în continuare ca personaj principal pe el însuși.

S-a apropiat de gard, cu berea și țigara în aceeași mână, cu blugii coborâți pe șolduri. Știam că mă urmărește, așa că m-am concentrat pe furtun, umplând copaia cu apă caldă.

— Fumul îi ține la distanță, a spus Guy, iar eu m-am întors ca și cum abia atunci îi remarcam prezența. Țăntarii, a spus el întinzându-mi țigara lui.

— Da, am spus, sigur. Mersi.

Am luat țigara peste gard, având grijă să țin furtunul îndreptat spre copaie.

— Ai văzut-o pe Suzanne?

Guy presupunea deja că știam ce face ea. Mă simțeam flatată să-i cunosc traseul.

— Un tip din San Rafael își vinde camionul, am spus. S-a dus cu Russell să-l vadă.

— Hm, a zis Guy.

A întins mâna să-și ia țigara înapoi. Părea amuzat de profesionalismul meu, deși eram sigură că și el vedea admirația care-mi cuprindea fața când vorbeam de Suzanne. Pasul ușor săltat când mă grăbeam să stau lângă ea. Poate i se părea ciudat să nu fie el obiectul acelei dorințe – era

un tip arătos, era obișnuit cu atenția fetelor. Fete care-și sugeau burta când le băga mâna în blugi, fete care credeau că bijuteriile pe care le purta făceau o dovadă frumoasă a profunzimilor emoționale blocate în interior.

— Probabil sunt la clinica gratuită, a spus Guy.

S-a prefăcut că se scarpină la prohab, mișcând ușor din țigară. Încerca să mă facă să râd de Suzanne, să complotăm în vreun fel – nu am reacționat, în afară de un zâmbet sobru. S-a lăsat pe spate, pe călcâiele cizmelor de cowboy. Mă studia.

— Poți să te duci s-o ajuți pe Roos, a spus el între ultimele înghițituri de bere. E în bucătărie.

Îmi terminasem deja treburile pe ziua aceea, iar munca împreună cu Roos la bucătărie avea să fie plictisitoare, dar am dat din cap cu un aer de martir.

Roos fusese măritată cu un polițist din Corpus Christi, după cum îmi spusese Suzanne, ceea ce mi se părea normal. Plutea pe lângă granițe cu solitudinea visătoare a soțiilor bătute și chiar și atunci când mă ofeream să o ajut cu vasele îmi răspundea cu un fel de teamă. Frecam stratul gelatinos de pe oala cea mai mare pentru tocană, iar bucățile incolore de mâncare se luau pe burete. Guy mă pedepsea în felul său răutăcios, dar nu-mi păsa. Orice enervare a fost temperată de întoarcerea lui Suzanne. A intrat în bucătărie gâfâind.

— I-au dat camionul lui Russell, a zis Suzanne cu fața aprinsă, privind în jur după spectatori.

A deschis un dulap și a început să cotrobăie înăuntru.

— A fost perfect, a spus ea, pentru că voia vreo două sute de dolari. Iar Russell i-a spus foarte calm: Ar trebui să ne-o dai, pur și simplu.

A râs, încă oarecum încântată, apoi s-a așezat pe blat. A început să desfacă o pungă de alune care păreau prăfuite.

— Tipul s-a enervat rău la început că Russell i-a cerut-o așa. Pe gratis.

Roos asculta doar pe jumătate, alegând ingredientele cinei din seara aceea, dar eu am oprit robinetul, privind-o pe Suzanne cu tot corpul.

— Iar Russell a spus: Hai să vorbim un minut. Hai să-ți spun ceva despre mine.

Suzanne a scuipat o coajă înapoi în pungă.

— Am băut un ceai cu tipul, în cabana lui ciudată din bușteni. Vreo oră și ceva. Russell i-a explicat toată viziunea, i-a spus tot. Iar tipul a fost

foarte interesat de ce facem noi aici. I-a arătat lui Russell poze vechi din armată. Pe urmă a zis că putem să luăm camioneta.

M-am șters pe mâini de pantalonii scurți; bucuria ei mă făcea atât de timidă, încât a trebuit să mă întorc cu spatele. Am terminat vasele în zgomotul făcut de ea în timp ce decojea alunele, cocoțată pe blat, adunând o grămăjoară de coji umede, până când punga s-a golit și am plecat să căutăm pe altcineva căruia să-i spună povestea.

•

Fetele stăteau deseori lângă râu fiindcă era mai răcoare, briza aducând un aer mai rece, deși muștele erau insuportabile. Pietrele erau acoperite de alge, umbra era somnoroasă. Russell se întorsese din oraș cu noua camionetă, aducând ciocolate, reviste cu benzi desenate ale căror pagini ni se înmuiau în mâini. Helen și-a mâncat imediat ciocolata și ne privea cuprinsă de invidie. Deși era și ea dintr-o familie bogată, nu eram apropiate. Mi se părea plictisitoare în afară de momentele în care era aproape de Russell, când răzgâiala ei căpăta o direcție clară. Se alinta sub atingerea lui ca o pisică, se purta mai tânără decât eram eu, blocată într-un fel care mai târziu mi s-a părut patologic.

— Iisuse! Nu te mai holba la mine, a zis Suzanne îndepărtându-și ciocolata de Helen. Ai mâncat-o deja pe a ta.

Stătea pe mal lângă mine, cu degetele înfipite în țărână. A tresărit când i-a bâzâit un țânțar la ureche.

— Doar o gură, s-a tânguit Helen. Doar din colț.

Roos a ridicat ochii din bucățile de batist pe care le ținea în poală. Repara o cămașă de lucru pentru Guy, făcând mici cusături cu o precizie absentă.

— Poți să iei puțin de la mine, dacă faci liniște, a spus Donna.

S-a dus spre Helen, cu o ciocolată acoperită de alune.

Helen a mușcat. Când a chicotit, avea dinții mânjiți de ciocolată.

— Yoga cu dulciuri, a pronunțat ea. Totul putea fi yoga: spălatul vaselor, îngrijitul lamelor. Pregătitul mâncării pentru Russell. Trebuia să devii euforic din cauza asta, să te adaptezi la ceea ce te învățau ritmurile.

Să descompui șinele, să te oferi universului ca un fir de praf.

•

În toate cărțile scria că bărbații le-au forțat pe fete s-o facă. Nu era adevărat, nu tot timpul. Suzanne manevra aparatul foto Swinger ca pe o

armă. Îi îmboldea pe bărbați să lase pantalonii jos. Să-și expună penisul, moale și gol în cuibul întunecat de păr. Bărbații zâmbeau timid în poze, palizi din pricina blițului vinovat, numai păr și ochi umezi de animal. Apoi Suzanne spunea: „Nu am film în aparat”, deși furase o rolă de la magazin. Băieții se prefăceau că o cred. Așa se întâmpla cu multe lucruri.

Mă țineam după Suzanne, după mulți dintre ei. Suzanne mă lăsa să-i desenez sori și luni pe spatele gol cu uleiul de bronzat în timp ce Russell cânta un acord leneș la chitară, un fragment timid în sus și-n jos. Helen ofta ca o puștoaică amorezată ce era, Roos venea lângă noi cu un zâmbet stins, un adolescent pe care nu-l știam ne privea cu o uimire recunoscătoare și nimeni nu avea nevoie să vorbească – tăcerea era împletită cu atât de multe lucruri.

•

M-am pregătit în sinea mea pentru avansurile lui Russell, dar asta nu s-a întâmplat decât după o vreme. Russell a dat misterios din cap spre mine, ca să știu că trebuia să-l urmez.

Spălam ferestrele cu Suzanne în casa mare – pe podea erau numai bucăți de ziare și mirosea a oțet, radioul era pornit; până și treburile în casă ofereau încântarea chiulului. Suzanne cânta și îmi vorbea cu o nonșalanță fericită, potrivită. Arăta diferit atunci când munceam împreună, de parcă uita cine era și se lăsa în voia fetei din ea. E ciudat când îmi amintesc că avea doar nouăsprezece ani. Când Russell a dat din cap spre mine, m-am uitat din instinct la ea. Ca să-i cer voie sau iertare, oricare din două. Lejeritatea de pe fața ei se transformase într-o mască țepoasă. Freca fereastra strâmbă cu o nouă concentrare. A ridicat din umeri în semn de la revedere când am plecat, ca și cum nu o deranja, deși îi simțeam privirea ațintită în spate.

De câte ori Russell dădea așa din cap spre mine, mi se strângea inima în ciuda bizareriei. Așteptam cu nerăbdare întâlnirile noastre, bucuroasă să-mi cimentez locul printre ei, de parcă făcând ceea ce făcea Suzanne era un fel de-a fi cu ea. Russell nu mi-o trăgea niciodată – întotdeauna erau alte lucruri, degetele lui se mișcau în mine cu o distanță tehnică pe care o atribuiam purității lui. Avea ținte înalte, îmi spuneam, nepângărite de griji primitive.

— Uită-te la tine, spunea el când simțea din partea mea rușine sau ezitare.

Mă îndruma spre oglinda încetoșată din rulotă.

— Uită-te la trupul tău. Nu e trupul unui străin, spunea el monoton.

Când deveneam timidă, oferind o scuză, mă apuca de umeri și mă îndrepta spre oglindă din nou.

— Ești tu, spunea. E Evie. Nimic altceva decât frumusețe.

Cuvintele aveau efect asupra mea, chiar dacă numai temporar. Intram într-o transă când îmi vedeam imaginea reflectată – sânii ridicați, abdomenul neted, picioarele presărate cu înțepături de țânțari. Nu era nimic de descoperit, niciun puzzle complicat – doar faptul evident al momentului, singurul loc unde exista dragostea.

Pe urmă îmi dădea un prosop să mă șterg, ceea ce mi se părea un gest de o deosebită bunătate.

Când mă întorceam lângă ea, exista mereu o perioadă scurtă în care Suzanne se purta rece cu mine. Chiar și mișcărilor ei erau rigide, înfrânate, avea o plictiseală în ochi precum cineva care adormea la volan. Am învățat repede cum s-o complimentez, cum să-i fiu alături până când uita să mai fie distantă și catadicsea să-mi dea din țigara ei. Mai târziu m-am gândit că lui Suzanne i-a fost dor de mine când am plecat, felul formal în care se purta fiind doar o deghizare stângace. Deși e greu de spus... poate e doar o explicație iluzorie.

•

Celelalte aspecte de la fermă îmi apar și-mi dispar din gând. Câinele negru al lui Guy pe care-l strigau pe mai multe nume. Rătăcitorii care treceau în vara aceea pe acolo, rămânând câte o zi sau două înainte de a pleca. Rezidenți ai unui vis fără minte, care apăreau la orice oră din zi cu rucsacuri țesute, în mașinile părinților lor. Nu vedeam nimic familiar în felul rapid în care Russell îi convingea să renunțe la lucrurile lor și îi puneă într-o poziție dificilă în așa fel încât generozitatea lor devenea un teatru forțat. Cedau mașinile, carnetele de cecuri, odată a fost și o verighetă de aur, cu ușurarea uimită și epuizată a unuia care se îneacă și se lasă în voia ultimului val. Îmi distrăgeau atenția poveștile lor îndurerate, atât cele chinuitoare, cât și cele banale. Se plâneau de tați malefici și mame crude, o asemănare în poveștile lor care ne făcea pe toți să ne simțim ca niște victime ale aceleiași conspirații.

•

Era una dintre puținele zile în care a plouat în vara aceea, majoritatea stăteam înăuntru, iar vechiul salon mirosea a umed și cenușiu, ca aerul

de afară. Păturile acopereau podeaua. Auzeam un meci de baseball la radioul din bucătărie, picăturile de ploaie cădeau într-o găleată de plastic printr-o spărtură. Roos îi făcea masaj la mâini lui Suzanne, cu degetele alunecoase de la loțiune, iar eu citeam o revistă veche de câțiva ani. Horoscopul meu din martie 1967. Eram toți pleoștiți și iritați; nu eram obișnuiți să ni se impună limite, să fim blocați într-un loc.

Copiii se descurcau mai bine înăuntru. Treceau doar în viteză prin câmpul nostru vizual, mergând mai departe spre misiunile lor personale. S-a auzit bufnitura unui scaun căzut în cealaltă cameră, dar nu s-a dus nimeni să verifice. În afară de Nico, nu știam al cui era fiecare copil – toți aveau încheieturi subțiri, ca și cum prindeau rădăcini, și erau murdari la gură de lapte praf. Îl văzusem pe Nico de câteva ori cu Roos, îl ținusem în brațe și-i verificasem greutatea plăcută și asudată. Îi pieptănam părul cu degetele, îi descurcam colierul cu colți de rechin. Toate sarcinile astea conștiente și maternale, sarcini care-mi făceau plăcere mai mult mie decât lui, mă lăsau să-mi imaginez că numai eu aveam puterea de a-l liniști. Nico nu coopera la asemenea momente de blândețe, rupea vraja brutal, de parcă îmi simțea sentimentele pozitive și nu-i plăceau. Se trăgea de penisul micuț în fața mea. Îmi cerea suc cu o tânguire ascuțită. Odată m-a lovit atât de tare că m-am învinețit. Îl priveam ghemuindu-se și făcându-și nevoile pe cimentul de lângă piscină, iar noi curățăm fecalele uneori cu furtunul, alteori nu.

Helen a coborât de la etaj cu un tricou cu Snoopy și șosete prea mari, cu călcâiele roșii adunate la glezne.

— Vrea cineva să se joace Zarul Mincinosului?

— Nu, a anunțat Suzanne.

Se presupunea că era valabil pentru toți.

Helen s-a prăbușit într-un fotoliu golaș, rămas fără perne. S-a uitat în tavan.

— Tot mai curge, a spus ea.

Toți o ignorau.

— Poate cineva să ruleze un joint? a zis ea. Vă rog?

Când nu i-a răspuns nimeni, a venit lângă Roos și Suzanne pe podea.

— Vă rog, vă rog, vă rog? a spus băgându-se cu capul în umărul lui Roos și așezându-i-se în poală ca un câine.

— Ah, fă-l odată, a spus Suzanne.

Helen a sărit în picioare să aducă o cutie din imitație de fildeș în care

păstrau rezervele, iar Suzanne a dat ochii peste cap spre mine. I-am zâmbit. M-am gândit că nu era atât de rău să stai înăuntru. Toți adunați în aceeași cameră ca niște supraviețuitori la Crucea Roșie, cu apa fierbând pe aragaz pentru ceai. Roos lucra lângă fereastră, unde lumina era ca de alabastru prin perdeaua rufoasă din dantelă.

Liniștea a fost întreruptă de vaietul brusc al lui Nico, care a dat buzna în cameră alergând după o fetiță cu o bormașină – fetița avea în mână colierul lui Nico, acela cu dinți de rechin, iar cei doi au început să se certe și să țipe. Lacrimi, zgârieturi.

— Hei, a zis Suzanne fără să ridice privirea, iar copiii au tăcut, deși se uitau în continuare urât unul la altul.

Gâfâiau ca niște bețivi. Totul părea în regulă, cearta potolită rapid, până când Nico a zgâriat fetița pe față cu unghiile lui prea lungi, iar țipetele s-au întetit. Copila și-a dus ambele palme la obraz, tânguindu-se și arătându-și dinții de lapte. Sustinea o notă înaltă, plină de nefericire.

Roos s-a ridicat cu greu în picioare.

— Puiule, a spus ea întinzând brațele, puiule, trebuie să te porți frumos.

A făcut câțiva pași spre Nico, care începuse și el să țipe, trântindu-se brutal pe scutec.

— Ridică-te, a spus Roos, haide, puiule, încercând să-l țină de umeri, dar acesta se lăsase moale și nu voia să se miște.

Fetița scâncea văzând comportamentul lui Nico, cum se trăgea din calea mamei lui, începând să se dea cu capul de podea.

— Puiule, a spus Roos mai tare, nu, nu, nu, dar el a continuat, cu ochii mijiți și întunecați de plăcere.

Doamne!

Helen râdea, un râs straniu care persista. Nu știam ce să fac. Îmi amintesc panica neajutorată pe care o simțeam uneori când stăteam cu copiii, îmi dădea seama că nu-mi aparținea mie copilul și nu puteam ajunge la el; până și Roos părea paralizată de aceeași frică. De parcă o aștepta pe mama adevărată a lui Nico să vină acasă și să repare tot. Nico începea să se înroșească de la efort, dându-se cu capul de podea. A țipat până a auzit pașii pe verandă – era Russell – și am văzut fețele tuturor prinzând viață.

— Ce-i asta? a spus Russell.

Purta o cămașă veche de-a lui Mitch, cu trandafiri mari însângerați

brodați pe platcă. Era desculț și ud din cap până în picioare de ploaie.

— Întreab-o pe Roos, a ciripit Helen. E copilul ei.

Roos a mormăit ceva, cuvintele ei devenind sălbatice la final, dar Russell nu a răspuns la nivelul ei. Avea o voce calmă, părea să deseneze un cerc în jurul copilului care plângea și a mamei neliniștite.

— Relaxează-te, a spus el.

Nu se lăsa cuprins de supărarea nimănui, iar agitația din cameră a fost alungată de privirea lui. Chiar și Nico părea temător în prezența lui, criza acestuia căpătând un aspect lipsit de vlagă, de parcă era o dublură a lui însuși.

— Micuțule, a spus Russell, vino aici și vorbește cu mine!

Nico s-a încruntat la mama lui, dar avea ochii învinși și părea neputincios în fața lui Russell. A împins afară buza de jos, cântărind posibilitățile.

Russell rămăsese în picioare în cadrul ușii, fără să se aplece nerăbdător ca unii adulți în preajma copiilor, iar Nico abia dacă mai scâncea. A mai aruncat o privire de la mama lui la Russell, apoi a zbughit-o spre Russell și l-a lăsat să-l ia în brațe.

— Ia uite-l pe micuț, a spus Russell cu mânuțele lui Nico strânse în jurul gâtului și-mi amintesc cât de ciudat era să-i văd fața lui Russell schimbându-se în timp ce vorbea cu băiatul.

Trăsăturile îi erau nestatornice, era când agitat, când ridicol, ca nebunul curții, deși vocea îi rămânea calmă. Putea să facă asta. Să se schimbe ca să se potrivească fiecărui om, ca apa care ia forma vasului în care este turnată. Putea să fie toate lucrurile astea deodată: Cel care îndoia degetele în mine. Cel care primea totul pe gratis. Cel care uneori i-o trăgea brutal lui Suzanne, alteori blând. Cel care-i șoptea cu blândețe băiatului, mângâindu-i urechea cu vocea.

Nu auzeam ce spunea Russell, dar Nico și-a înghițit plânsul. Avea fața împăcată și udă: părea bucuros să fie în brațele cuiva.

.

Verișoara de unsprezece ani a lui Helen, Caroline, a fugit de acasă și a stat acolo o vreme. Locuia în Haight, dar avusese loc o acțiune a poliției: făcuse autostopul până la fermă cu un portofel din piele de vacă și o blană de vulpe jerpelită, pe care o mângâia cu o afecțiune timidă, de parcă nu voia să vadă cineva cât de mult o iubea.

Ferma nu era la mare distanță de San Francisco, dar nu mergeam

foarte des acolo. Mă dusesem o singură dată cu Suzanne să luăm o jumătate de kilogram de iarbă de la o casă căreia ea îi spunea în glumă Ambasada Rusă. Cred că erau niște prieteni de-ai lui Guy, vechea trupă satanistă. Ușa de la intrare era vopsită în negru ca de smoală – ea a văzut că ezit și m-a luat de braț.

— Sinistră, nu? Așa mi s-a părut și mie la început.

Când m-a tras mai aproape, am simțit lovitura șoldurilor ei. Momentele acestea de blândețe erau mereu uimitoare pentru mine.

După aceea, am mers împreună la Hippie Hill. Era mohorât și plouat, pustiu, cu excepția câtorva toxicomani împiedicați și încă vii. Am încercat din răspuțuri să simt o vibrație în aer, dar nu era nimic – m-am simțit ușurată când Suzanne a râs, oprind orice căutare a unei semnificații.

— Iisuse, a zis ea, locul ăsta e o dărpănătură!

Am ajuns apoi înapoi în parc, ceața picura cu zgomot de pe frunzele de eucalipt.

Îmi petreceam aproape fiecare zi la fermă, cu excepția scurtelor opriri acasă ca să-mi schimb hainele sau să las un bilet pentru mama pe masa din bucătărie. Bilete pe care le semnam cu „fiica ta iubitoare”. Alimentam afecțiunea exagerată creată de absența mea.

Știam că începeam să arăt altfel, săptămânile la fermă transformându-mă într-un om neglijent. Părul mi se deschidea de la soare și se ardea la vârfuri, mirosind vag a fum chiar și după ce-l spălam cu șampon. Majoritatea hainelor mele ajunseseră în posesia celor de la fermă, transformându-se în articole pe care de-abia le mai recunoșteam ca fiind ale mele: Helen se prostea în fosta mea cămașă foarte dragă, acum ruptă și pătată cu suc de piersici. Mă îmbrăcam ca Suzanne, în cârpăceli șleampete culese din movilele comune, haine al căror aspect rufos anunța ostilitatea față de lume. Mă dusesem odată cu Suzanne la Home Market, Suzanne purta sutienul de la un costum de baie și pantaloni tăiați scurt și-i priveam pe ceilalți clienți încruntându-se și aprinzându-se de indignare, cu priviri piezișe care se transformau în priviri directe. Hohotiserăm nebunește fără să ne putem abține, ca și cum aveam un secret sălbatic, ceea ce era adevărat. Femeia care părea gata să plângă, plină de dezgust, apucându-și fiica de braț: nu știa că ura ei nu făcea decât să ne dea și mai multă putere. Mă pregăteam de posibilele întâlniri cu mama cu abluțiuni pașnice: făceam duș, stând sub apa fierbinte până

mi se înroșea pielea, cu părul alunecos din pricina balsamului, îmi puneam un tricou simplu și pantaloni scurți de bumbac, ceea ce aș fi purtat când eram mai mică, încercând să par curată, asexuată, ca să o liniștesc pe mama. Deși poate nu era nevoie să mă străduiesc atât de mult – nu mă privea cu suficientă atenție ca să merite efortul. Atunci când luam totuși cina împreună, totul se petrecea în liniște, iar ea făcea mofturi la mâncare ca un copil alintat. Inventa motive să discute despre Frank, un fel de buletine meteo insipide din propria viață. Aș fi putut fi oricine. Într-o seară, nu m-am mai deranjat să mă schimb, apărând la masă într-o bluză din voal cu umerii goi și prinsă la ceafă, care îmi dezvăluia abdomenul. Nu a spus nimic, împingând lingura în orez cu un aer distrat până când a părut deodată să-și amintească de prezența mea. Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Ai slăbit atât de mult a spus ea apucându-mă de încheietură și lăsând-o să cadă, măsurând-o cu gelozie.

Am ridicat din umeri, iar ea nu a mai adus vorba de asta.

•

Când l-am întâlnit, în sfârșit, în persoană, Mitch Lewis arăta mai gras decât mă așteptam să fie o celebritate. Umflat de parcă avea unt pe sub piele. Avea fața acoperită de perciuni și părul auriu. A adus bere din plante pentru fete și șase pungi cu portocale. Negrese învechite cu glazură de ciocolată nemțească, în ambalaje individuale și încrețite ca niște bonete pentru pelerini. Bomboane de nuga în învelitori de un roz aprins. Bănuiam că erau resturile din coșurile cu cadouri. Un cartuș de țigări.

— Știe că-mi plac astea, a zis Suzanne strângând țigările la piept. Și-a amintit.

Toate vorbeau despre Mitch cu tonul acela posesiv, de parcă era mai degrabă o idee decât un om adevărat. Se pregătiseră și se gătiseră pentru vizita lui Mitch cu o nerăbdare feciorelnică.

— Din cada lui se vede oceanul, a spus Suzanne. Mitch a pus becuri acolo și apa strălucește.

— Are penisul foarte mare, a adăugat Donna. Și are o culoare purpurie.

Donna se spăla la subraț în chiuvetă, iar Suzanne a dat ochii peste cap.

— Baia unei târfe, a murmurat ea, dar și ea își pusese o altă rochie.

Chiar și Russell și-a pieptănat părul pe spate cu apă, ceea ce-i dădea un aer ferchezuit, urban.

Russell m-a prezentat lui Mitch, spunând „Mica noastră actriță”, așezându-mi mâna pe spate.

Mitch mă analiza cu un zâmbet arogant, curios. Bărbații o făceau foarte ușor, estimarea aceea imediată a valorii. Și cum păreau să vrea ca și tu să fii de acord cu judecata lor.

— Eu sunt Mitch, a spus el.

Ca și cum nu știam deja. Pielea lui avea un aspect proaspăt, fără pori, în felul specific al mâncăcioșilor bogați.

— Îmbrățișează-l pe Mitch, a spus Russell.

M-a împins spre el.

— Mitch vrea o îmbrățișare, la fel ca noi toți. I-ar prinde bine puțină iubire.

Mitch părea să aștepte, deschizând un cadou pe care-l scuturase puțin și-l identificase. De obicei, m-ar fi chinuit timiditatea. Conștientă de trupul meu, de vreo greșală pe care o puteam face. Dar deja mă simțeam altfel. Eram una de-a lor, iar asta însemna că puteam să-i zâmbesc lui Mitch, să pășesc spre el și să-l las să se lipească de mine.

După-amiaza lungă ce a urmat: Mitch și Russell au cântat pe rând la chitară. Helen stătea în poala lui Mitch purtând sutienul de la costumul de baie. Chicotea întruna, ascunzându-și codițele lângă gâtul lui. Mitch era un muzician mult mai bun decât Russell, dar am încercat să nu observ. M-am drogat cu o concentrare nouă și agitată, trecând dincolo de punctul neliniștii până într-o stare trunchiată. Zâmbeam aproape involuntar și au început să mă doară obrazii. Suzanne stătea cu picioarele încrucișate pe pământ, lângă mine, mângâindu-mi degetele. Avem fețele concentrate și primitive ca niște lalele.

•

Era o zi leneșă pe care o ofeream visului comun, cu o aversiune violentă față de viața reală; deși totul era legat de comuniune, de acordare, după cum ne spuneam în sinea noastră. Mitch adusese niște LSD de la un laborator din Stanford. Donna l-a amestecat cu suc de portocale în pahare de carton și l-am băut la micul dejun, de aceea copacii păreau că freamătă de energie, cu umbre umede, violet. Mai târziu mi s-a părut curios cât de ușor mă abandonam anumitor lucruri.

Dacă erau droguri prin preajmă, luam și eu. Trăiai în momentul respectiv – când se întâmplau toate. Vorbeam ore întregi despre moment. Apărea în conversații: felul în care se mișca lumina, motivul pentru care cineva era tăcut, demontând toate straturile semnificației unei priviri. Părea ceva important, dorința noastră de a descrie forma fiecărei secunde care trecea, de a scoate la iveală tot ce era ascuns și de a-l desface bucată cu bucată.

Eu și Suzanne lucram la niște brățări copilărești pe care fetele le tot schimbau între ele, adunându-le pe brațe ca niște eleve de gimnaziu. Exersam împletitura în V. Dungile ca la bomboane. Făceam una pentru Suzanne, lată și groasă, un zigzag roșu ca macul pe un câmp de ață de culoarea piersicii. Îmi plăcea adunarea calmă a nodurilor, felul în care culorile îmi vibrau fericite sub degete. M-am ridicat o dată să-i aduc lui Suzanne un pahar cu apă, un gest aproape casnic. Voiam să răspund unei nevoi, să-i aduc apa la gură. Suzanne mi-a zâmbit în timp ce bea, înghițind atât de repede, încât îi vedeam gâtul mișcându-se.

Verișoara lui Helen, Caroline, se afla acolo în ziua aceea. Părea să știe mult mai multe decât știam eu la unsprezece ani. Brățările ei zdrăgăneau cu un sunet de metal ieftin. Bluza ei plușată era de un galben pal, ca un suc de lămâie, lăsându-i abdomenul micuț la vedere; avea genunchii zgâriați și cenușii ca ai unui băiat.

— Supertare, a spus ea când Guy a înclinat un pahar cu suc spre buzele ei și, ca o jucărie cu arc, a continuat să repete expresia atunci când drogul și-a făcut simțită prezența.

Și eu începusem să simt primele semne, gura mi se umpluse de salivă. Mă gândeam la râurile învolburate pe care le văzusem în copilărie, apa de ploaie rece ca gheața care trecea în goană peste stânci.

Îl auzeam pe Guy vorbind aiureli pe verandă. Una dintre poveștile lui fără sens, drogul transformându-i fanfaronada în ecou. Părul său lung era adunat într-un nod negru la baza gâtului.

— Tipul ăsta bătea în ușă, strigând că a venit să ia ce-i al lui, iar eu am zis: eh, la naiba, mare scofală, sunt Elvis Presley, povestea el pe un ton monoton, iar Roos dădea aprobator din cap.

Norii pluteau pe deasupra albastrului reliefat de neon.

— Ia uitați-vă la Annie Orfana, a zis Suzanne uitându-se la Caroline.

La început, Caroline exagera, clătinându-se, făcând-o pe drogata, însă drogul a acaparat-o în scurt timp, iar ea a căpătat o privire sălbatică și i

s-a făcut puțin frică. Era destul de slabă ca să-i văd zvâcnetul glandei din gât. Suzanne o urmărea iar eu așteptam să spună ceva, dar nu a spus nimic. Nici Helen, presupusa verișoară a lui Caroline, nu a spus nimic. Era amețită de soare, cataleptică, întinsă pe o bucată dintr-un covor vechi și cu mâna peste ochi. Râdea în direcția nimănui. În cele din urmă, m-am dus la Caroline și am pus mâna pe umărul ei micuț.

— Ce faci? am întrebat.

Nu s-a uitat la mine până nu i-am spus pe nume. Am întrebat-o de unde vine; a închis ochii strâns. Nu era cea mai potrivită întrebare – sigur că nu, să reamintești de toate porcăriile din exterior, mai ales că amintirile urâte erau probabil amplificate deja. Nu știam cum s-o trag înapoi din mlaștină.

— Vrei asta? am spus eu arătându-i brățara.

S-a uitat la ea.

— Trebuie doar s-o termin, am spus, dar e pentru tine.

Caroline a zâmbit.

— O să-ți stea foarte frumos, am continuat. Se potrivește cu bluza.

Electricitatea din ochii ei s-a liniștit. A îndepărtat bluza de corp ca s-o analizeze și s-a calmat.

— Eu am făcut-o, a spus ea dând cu degetul pe conturul brodat al semnului păcii și am remarcat câte ore trebuia să fi petrecut lucrând la asta, împrumutând probabil trusa de cusut a mamei ei.

Părea ușor: să fiu bună cu ea, să-i pun brățara terminată pe încheietură, să ard capătul cu un chibrit ca să fie nevoită să o taie ca s-o scoată. N-am observat-o pe Suzanne uitându-se la noi, cu propria brățară uitată în poală.

— Frumos, am spus ridicând încheietura lui Caroline. Nimic altceva decât frumusețe.

De parcă eram un locuitor al acelei lumi, cineva care să le arate altora calea. Asemenea grandoare amestecată cu sentimentele mele de bunătate; începeam să umplu spațiile goale din mine cu certitudinile simțite la fermă. Abundența grozavă a cuvintelor lui Russell – nu mai există ego, oprește-ți mintea. Ia-te, în schimb, după vântul cosmic. Credințele noastre erau blânde și digerabile ca prăjiturile și chiflele dulci pe care le șterpeleam de la o brutărie din Sausalito, îndopându-ne cu amidonul ușor.

În zilele următoare, Caroline a umblat după mine ca un câine de pripas. Stătea în ușa camerei lui Suzanne, întrebând dacă voiam o țigară luată de la motocicliști. Suzanne s-a ridicat și a apucat-o de cot, ducându-i mâna la spate și trăgând-o tare.

— Ți le-au dat, pur și simplu? a spus Suzanne cu viclenie. Pe gratis?

Caroline s-a uitat la mine.

— Țigările?

Suzanne a râs, fără să mai spună ceva. Eram nedumerită în clipele acelea, dar am transpus totul în noi dovezi: Suzanne era tăioasă cu alți oameni pentru că nu o înțelegeau așa cum o făceam eu.

Nu am spus-o cu voce tare față de mine însămi, nici nu m-am gândit prea mult la asta. Încotro mergeau lucrurile cu Suzanne. Disconfortul pe care-l simțeam când dispărea cu Russell. Cum nu știam ce să fac fără ea și le căutam pe Roos și Donna ca un copil rătăcit. Atunci când se întorcea mirosind a transpirație uscată și se ștergea repede cu o cârpă între picioare, de parcă nu-i păsa că o priveam.

M-am ridicat când am văzut cât de neliniștită dădea Caroline cu degetul peste brățara de la mine.

— O să iau o țigară, am spus zâmbindu-i lui Caroline.

Suzanne m-a luat de braț.

— Dar mergem să hrănim lamele, a spus ea. Nu vrei să moară de foame, nu? Să slăbească?

Am ezitat, iar Suzanne a întins mâna și a început să se joace cu șuvițele mele de păr. Mereu făcea asta: îmi culegea scaieți de pe cămașă, iar odată și-a înfipt o unghie între dinții mei din față ca să desprindă o bucată de mâncare. Încălca barierele ca să-mi dea de știre că nu existau.

Dorința lui Caroline de a fi invitată era atât de vizibilă, încât aproape mi s-a făcut rușine. Dar asta nu m-a oprit să o urmez afară pe Suzanne, ridicând din umeri a scuză către Caroline. O simțeam uitându-se cum plecam. Atenția ascunsă a unui copil, înțelegerea aceea fără cuvinte. Am văzut că dezamăgirea era deja ceva familiar pentru Caroline.

.

Verificam ce mai avea mama prin frigider, borcanele de sticlă mânjite cu bucăți uscate din interior. Mirosul legumelor crucifere stricându-se în pungile de plastic. Ca de obicei, nu era nimic de mâncare. Lucruri mici care-mi aminteau de ce preferam să fiu în altă parte. Când am auzit-o pe mama intrând pe ușa din față, zgomotul bijuteriilor ei greoaie, am

încercat să mă furișez fără să ne intersectăm.

— Evie, a strigat ea intrând în bucătărie. Stai puțin!

Rămăsesem fără suflu după drumul cu bicicleta și îmi reveneam după ce mă drogasem. Am încercat să clipesc în mod obișnuit, să arăt o față inexpresivă care să nu dezvăluie nimic.

— Ești tot mai bronzată, a spus ea ridicându-mi brațul, iar eu am dat din umeri.

A dat încet cu mâna pe părul meu de pe braț, înainte și înapoi, pe urmă s-a oprit. Era un moment stânjenitor între noi. Atunci mi-a picat fisa: își dăduse, în sfârșit, seama că banii începuseră să dispară. Gândul că s-ar putea mânia nu mă speria. Gestul fusese atât de absurd, încât adopta siguranța irealului. Aproape că începusem să cred că nu trăisem niciodată cu adevărat aici, atât de puternică era senzația de disociere când mă furișam prin casă, trimisă de Suzanne. Scormonitul în sertarul mamei cu lenjerie, căutările prin mătasurile de culoarea ceaiului și dantele până când am dat peste un teanc de bancnote legate cu un elastic de păr.

Mama s-a încruntat la mine.

— Ascultă, a spus ea. Sal te-a văzut pe Adobe Road în dimineața asta. Singură.

Am încercat să nu mă schimb la față, dar mă simțeam ușurată – era doar una dintre observațiile bovine ale lui Sal. Îi tot spusese mamei că mergeam acasă la Connie. Iar în unele nopți dormeam încă acasă, încercând să păstrez un echilibru.

— Sal spune că sunt niște oameni foarte ciudați acolo, a spus mama. Un fel de mistic sau ceva de genul ăsta, dar pare... apoi s-a strâmbat.

Desigur, l-ar fi iubit pe Russell dacă locuia într-o vilă din Marin, dacă avea gardenii plutind în piscină și le taxa pe femeile bogate cu cincizeci de dolari pentru o astrogramă. Cât de transparentă mi se părea atunci, păzindu-se mereu împotriva cuiva inferior, deși deschidea ușa casei oricui îi zâmbea. Lui Frank și cămășilor lui cu nasturi lucioși.

— Nu l-am întâlnit niciodată, am spus eu cu vocea seacă.

Pentru ca mama să știe că mințeam. Faptul că era o minciună plutea acolo, iar eu așteptam să vină cu un răspuns.

— Voiam doar să te avertizez, a spus ea. Ca să știi că tipul e cam ciudat. Mă aștept ca tu și Connie să aveți grijă una de alta, înțelegeți?

Vedeam cât de mult își dorea să evite o ceartă, cât de mult se străduia

să găsească un punct comun. Mă avertizase, deci își făcuse datoria. Am lăsat-o să simtă că era adevărat – am dat din cap și s-a liniștit. Mama își lăsase părul lung. Purta o bluză nouă, cu bretele tricotate, iar pielea de pe umeri era dezgolită, dezvăluind o urmă de la costumul de baie – habar nu aveam unde și când se ducea mama să înoate. Cât de repede deveniserăm străine una pentru cealaltă, ca niște colege de cameră emoționate care se întâlneau pe holuri.

— Bine, a zis.

Am văzut-o, pentru o clipă, pe mama, așa cum era ea odată, cu o dragoste temătoare pe față, dar imaginea asta a dispărut când brățările ei au făcut zgomot, căzându-i în jos pe brațe.

— Ai orez și miso^[3] în frigider, a spus ea, iar eu am scos un sunet ca și cum era posibil să mănânc, deși știam amândouă că nu aveam s-o fac.

8.

Casa lui Mitch pare înghesuită și sinistră, ca și cum îi era destinată soarta tragică, așa rezultă din pozele făcute de polițiști. Bârnelor groase și pline de așchii de pe tavan, șemineul de piatră, numeroasele etaje și coridoare, ca în litografiile Escher pe care Mitch le colecționa dintr-o galerie din Sausalito. Îmi aduc aminte că prima dată când am văzut-o era goală ca o biserică de pe coastă. Avea foarte puțină mobilă, ferestre mari în formă de zigzag. Podele cu mozaic, trepte late și joase. De la ușa de la intrare se vedea deja golul întunecos întinzându-se dincolo de casă, malul negru și stâncos. Bărcile locuite se ciocneau încet una de alta, ca niște cuburi de gheață.

Mitch ne-a turnat de băut în timp ce Suzanne deschidea frigiderul. Fredona un cântecel în timp ce analiza rafturile. Scotea sunete de plăcere sau de dezaprobare, ridicând folia de aluminiu de pe un castron ca să miroasă ceva. În astfel de momente, mă minunam de ea. Cât de curajos se purta în lumea asta, în casa altcuiva, iar eu priveam imaginea noastră reflectată în ferestrele întunecate, părul care ne flutura pe umeri. Iată-mă aici, în bucătăria unei celebrități. Omul a cărui muzică o ascultasem la radio. Golul dincolo de ușă, sclipind ca pielea lăcuită. Și cât mă bucuram că mă aflam acolo cu Suzanne, care părea să facă toate aceste lucruri să prindă viață.

Mitch avea o întâlnire cu Russell ceva mai devreme în după-amiaza aceea – știu asta pentru că am observat că era ciudat că Mitch întârziase. Trecuse ora două și noi încă îl așteptam. Eu tăceam, la fel și ceilalți, iar liniștea dintre noi creștea. O muscă mă ciupea de gleznă. Nu voiam s-o alung, conștientă că Russell era doar la câțiva metri de mine, așezat pe un scaun, cu ochii închiși. Îl auzeam fredonând în surdină. Russell hotărâse că ar fi cel mai bine ca Mitch să-l găsească stând acolo, cu fetele în jurul lui, cu Guy alături, trubadurul și publicul lui. Era gata să cânte, cu chitara așezată pe genunchi. Mișca din picioarele desculțe.

Se simțea ceva în felul în care Russell dădea cu degetele pe chitară, apăsând în tăcere coardele – era neliniștit într-un fel pe care încă nu știam cum să-l descifrez. Russell nu a ridicat ochii când Helen a început să-i șoptească ceva Donnei, ceva ce abia se auzea. Ceva despre Mitch probabil sau vreo prostie spusă de Guy, dar când Helen a continuat să vorbească, Russell s-a ridicat în picioare. A lăsat întâi chitara sprijinită de scaun, oprindu-se să se asigure că stătea bine, apoi s-a dus direct la Helen și a plesnit-o peste față.

Ea a țipat fără să vrea, un sunet ca un gălgâit. Durerea din ochii ei mari s-a transformat repede în scuză, clipind repede ca să nu plângă.

Era prima dată când îl vedeam pe Russell reacționând așa, furia lui fiind îndreptată către una dintre noi. Nu putea s-o fi lovit – strălucirea stupidă a soarelui făcea lucrul ăsta imposibil, ora aceea a după-amiezii. Ideea era prea absurdă. Am privit în jur, căutând o confirmare a rupturii înspăimântătoare, dar toți se uitau hotărât în altă parte sau își așternuseră pe față o mască dezaprobată, de parcă Helen și-o făcuse cu mâna ei. Guy se scărpină după ureche, oftând. Chiar și Suzanne părea plictisită, de parcă era ceva banal, ca o strângere de mână. Acidul pe care-l simțeam în gât, șocul meu subit și disperat păreau un fel de eșec.

În curând, Russell îi mângâia părul lui Helen, strângându-i codițele desfăcute. Îi șoptea ceva la ureche, făcând-o să zâmbească și să dea ușor din cap, ca o păpușă cu ochi de căprioară.

.

Când a venit, în sfârșit, la fermă, după o oră, aducea cu el provizii de care aveam mare nevoie: o cutie cu conserve de fasole, niște smochine uscate și ciocolată tartinabilă. Pere Pacham tari ca piatra, învelite fiecare în hârtie subțire și roz. I-a lăsat pe copii să se urce pe picioarele lui, deși de obicei îi gonea.

— Salut, Russell, a spus Mitch.

Avea fața acoperită de sudoare.

— Nu ne-am văzut de mult, frățioare, a spus Russell.

A continuat să zâmbească, deși nu s-a ridicat de pe scaun.

— Cum e să trăiești visul american?

— Merge bine, omule, a spus el. Îmi pare rău c-am întârziat.

— N-am mai auzit vești de la tine de ceva vreme, a spus Russell. Îmi frângi inima, Mitch.

— Am fost ocupat, a zis Mitch. Am multe pe cap.

— Întotdeauna ai multe pe cap, a spus Russell.

S-a uitat în treacăt la noi, iar pe Guy l-a privit în ochi.

— Nu crezi? Se pare că se petrec multe și asta e viața. Cred că se oprește numai când mori.

Mitch a râs, ca și cum totul era în regulă. Împărțea țigările pe care le adusese, mâncarea, ca un Moș Crăciun care asuda din greu. În cărți avea să se scrie despre ziua asta ca fiind cea în care lucrurile se schimbaseră între Russell și Mitch, deși atunci nu mi-am dat seama. N-am dat niciun sens tensiunii dintre ei, furia lui Russell fiind mascată de un calm aparent și indulgent. Mitch venise să-i dea vești proaste lui Russell, că nu avea să existe până la urmă un contract cu casa de discuri: toate țigările, toată mâncarea, totul era un premiu de consolare. Russell îl pisa de săptămâni întregi pe Mitch în legătură cu contractul. Insista și insista, obosindu-l pe acesta, îl puneă pe Guy să-i trimită mesaje codate lui Mitch, care puteau oscila între a fi inofensive și amenințătoare. Russell încerca să obțină ceea ce credea că merita.

Am fumat puțină iarbă. Donna a făcut sandviciuri cu unt de arahide. Eu stăteam la umbra unui stejar. Nico fugea de colo-colo cu un alt copil, amândoi cu bărbiile murdare de resturile de la micul dejun. A început să bată cu un băț într-un sac de gunoi, vărsând conținutul – nimeni nu a băgat de seamă în afară de mine. Câinele lui Guy era pe pajiște, lamele se foiau agitate. Mă uitam pe furiș la Helen, care părea curios de bucuroasă, ca și cum interacțiunea cu Russell împlinise un tipar confortabil.

Palma ar fi trebuit să fie mai îngrijorătoare. Voiam ca Russell să fie blând, așadar era blând. Voiam să fiu aproape de Suzanne, așadar credeam lucrurile care mă lăsau să stau acolo. Mi-am spus că erau lucruri pe care nu le înțelegeam. Reciclăm cuvintele pe care le auzisem

înainte de la Russell, le transformam în explicații. Uneori trebuia să ne pedepsească pentru a ne arăta iubirea lui. Nu voise s-o facă, dar trebuia să ne facă să înaintăm, pentru binele întregului grup. Și pe el îl duruse.

Nico și celălalt copil abandonaseră grămada de gunoi, ghemuindu-se în praf, cu scutecele grele atârânănd. Vorbeau unul cu celălalt cu voci grave, asiatice, cu inflexiuni serioase, raționale, ca o conversație între doi înțelepți. Izbucneau brusc în hohote de râs isterice.

•

Ziua era pe sfârșite. Beam vinul prost care se vindea în bidoane de patru litri în oraș, cu sedimentele pătându-ne limba, iar căldura era amețitoare. Mitch se ridicase în picioare, gata să plece acasă.

— Ce-ar fi să te duci cu Mitch? a sugerat Russell.

Mi-a strâns mâna ca într-un cod necunoscut.

Schimbase o privire cu Mitch? Sau poate doar îmi imaginez că fusem martoră la interacțiunea aceea. Întâmplările de peste zi erau cufundate în confuzie, așa că venise cumva înserarea, iar eu și Suzanne îl duceam pe Mitch înapoi acasă, zdruncinându-ne pe drumurile lăturalnice din Marin în mașina lui.

Mitch stătea pe bancheta din spate, Suzanne conducea. Eu eram în față. Îl tot vedeam pe Mitch în oglindă, pierdut într-o ceață fără țință. Apoi și-a venit în fire, uitându-se uimit la noi. Nu înțelegeam prea bine de ce fuseserăm alese să-l ducem pe Mitch acasă. Informațiile se transmiteau în mod selectiv, așa că nu știam decât că reușeam astfel să fiu cu Suzanne. Toate ferestrele miroseau a pământ de vară și a sclipirea secretă a altor alei, a altor vieți, pe drumul îngust din umbra Muntelui Tam. Buclele furtunurilor de grădină, magnoliile frumoase. Suzanne mergea uneori pe contrasens și țipam cu o groază fericită și confuză, deși strigătele mele erau monotone: nu credeam că s-ar putea întâmpla vreodată ceva rău, nu cu adevărat.

•

Mitch și-a pus o pijama albă, un suvenir după o călătorie de trei săptămâni în Varanasi. Ne-a dat fiecareia câte un pahar – am simțit aroma medicinală de gin și încă ceva cu gust puțin amar. L-am băut repede. Eram drogată la nivel aproape patologic și înghițeam întruna, simțindu-mi nasul înfundat. Râdeam în sinea mea. Mi se părea atât de ciudat să fiu în casa lui Mitch Lewis. Printre altarele aglomerate și mobila care părea nouă.

— Airplane a stat aici câteva luni, a spus el.

Clipea moleșit.

— Cu unul dintre câinii aceia, a continuat uitându-se prin casă. Aceia albi și mari. Cum se numesc? Newfoundland? A distrus peluza.

Nu părea să-i pese că-l ignoram. Era pe altă lume, plutea în tăcere. Deodată, s-a ridicat în picioare și a pus un disc. A dat atât de tare, încât m-am speriat, dar Suzanne râdea, îndemnându-l să dea și mai tare. Era muzica lui, ceea ce mă stânjenea. Cureaua grea îi apăsa cămașa lungă, vaporosă ca o rochie.

— Sunteți fete distractive, a spus el nedeslușit.

O privea pe Suzanne care începuse să danseze. Cu picioarele ei murdare pe covorul alb. Găsise pui în frigider și rupsese o bucată cu degetele, mestecând-o în timp ce-și mișca șoldurile.

— Pui Kona, a spus Mitch. De la Trader Vic's.

Banalitatea observației – eu și Suzanne am schimbat o privire.

— Ce-i? a zis Mitch.

Când am continuat să râdem, a râs și el.

— Ce amuzant, a repetat el peste muzică.

Spunea întruna cât de mult îi plăcea piesa aceea unui actor pe care-l cunoștea.

— Chiar a înțeles-o, spunea el. Nu înceta să o asculte. Un tip pe aceeași lungime de undă.

Era ceva nou pentru mine, faptul că te puteai purta cu cineva celebru ca și cum nu era special, că puteai vedea felurile în care era dezamăgitor și obișnuit, că observai cum mirosea bucătăria a gunoi care nu fusese aruncat. Pătratele fantomatice de pe perete unde fuseseră agățate cândva fotografii, discurile de aur sprijinite de o scândură, încă învelite în plastic. Suzanne se purta de parcă doar noi două contam și acesta era joculețul pe care-l jucam cu Mitch. El era fundalul unei povești mai mari, povestea noastră, ne era milă de el, dar eram și recunoscătoare pentru cum se sacrifică pentru amuzamentul nostru.

Mitch avea puțină cocaină și a fost aproape dureros să-l văd scuturând-o cu grijă pe o carte despre meditația transcendențială, privindu-și mâinile cu o atenție ciudată, ca și cum erau niște părți separate din el. A făcut trei liniuțe, apoi le-a privit. S-a tot foit până când una a devenit vizibil mai mare decât celelalte și a tras-o repede pe nas, respirând din greu.

— Ah, a zis el lăsându-se pe spate, cu gâtul roșu și țepos de la firele aurii de păr.

I-a întins cartea lui Suzanne, care s-a apropiat dansând, a tras o liniuță pe nas, iar pe ultima am luat-o eu.

Cocaina m-a făcut să vreau să dansez, așa că am dansat. Suzanne m-a apucat de mâini, zâmbindu-mi. Era un moment ciudat: dansam pentru Mitch, dar eu mă simțeam devorată de ochii ei, de felul în care mă îndemna. Mă privea cum mă mișcam plină de plăcere.

Mitch încerca să vorbească, să ne spună ceva despre prietena lui. Cât de singur era de când plecase la Marrakesh, zicând ceva de genul că avea nevoie de mai mult spațiu.

— Prostii, repeta el. Ah, prostii!

Îi făceam pe plac: eu mă luam după Suzanne, care încuviința când vorbea el, dar dădea ochii peste cap în direcția mea sau îl îndemna cu voce tare să ne spună mai departe. În noaptea aceea vorbea despre Linda, deși numele ei nu însemna nimic pentru mine. De-abia îl ascultam: luasem o cutie mică de lemn în care zornăiau niște biluțe de argint și o înclinam, încercând să fac bilele să intre în găurile pictate ca niște guri de dragon.

Linda avea să fie fosta lui iubită la momentul crimelor, avea doar douăzeci și șase de ani, deși pe atunci vârsta aceea mi se părea vagă, ca un ciocănit într-o ușă îndepărtată. Fiul ei, Christopher, avea cinci ani, dar fusese deja în zece țări, luat pe sus în călătoriile mamei lui ca o punguță în care-și ducea bijuteriile cu scarabei. Cizmele de cowboy din piele de struț pe care și le îndesa cu reviste răsucite ca să-și mențină forma. Linda era frumoasă, deși sunt sigur că fața ei ar fi devenit obscenă sau ieftină. Dormea în pat cu băiatul ei cu părul auriu, ca un ursuleț.

.

Eram atât de amortită de sentimentul că lumea se înfășurase în jurul meu și al lui Suzanne, încât Mitch era doar un aspect comic – nici măcar nu mă gândeam la alte posibilități. Mă dusesem la baie, folosisem săpunul negru și ciudat al lui Mitch și trăsesem cu ochiul în dulăpior, plin de sticlute de Dilaudid. Sclipirea emailată a căzii, mirosul de înălbitor din aer m-au făcut să înțeleg că avea o menajeră.

Tocmai terminasem de urinat când cineva a deschis ușa fără să bată. M-am speriat, încercând din reflex să mă acopăr. Am văzut cum bărbatul

a furișat o privire către picioarele mele dezgolite înainte de a se retrage pe hol.

— Scuze, l-am auzit spunând de cealaltă parte a ușii.

Un lăntșor cu păsărele se legăna ușor din locul unde stătea atârnat lângă chiuvetă.

— Îmi cer mii de scuze, a spus el. Îl căutam pe Mitch. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Am simțit că ezită dincolo de ușă, apoi a ciocănit ușor înainte de a pleca. Mi-am tras pantalonii scurți. Adrenalina care alerga prin mine a slăbit, dar nu a dispărut. Probabil era doar un prieten de-al lui Mitch. Eram agitată de la cocaină, dar nu mi-era teamă. Ceea ce avea sens: nimeni nu s-a gândit decât mai târziu că străinii ar putea fi altceva decât prieteni. Dragostea noastră unii pentru ceilalți era nelimitată, întregul univers era o casă comună extinsă.

•

Câteva luni după aceea, aveam să-mi dau seama că trebuia să fi fost Scotty Weschler. Îngrijitorul care locuia în casa din spate, o cabină mică din scânduri albe, cu o plită și o aerotermă. Cel care curăța filtrele de la jacuzzi, uda peluza și verifica dacă Mitch nu luase o supradoză noaptea. Scotty fusese cadet la o academie militară în Pennsylvania înainte de a abandona și a se muta în Vest. Nu renunțase niciodată la idealismul lui de cadet: îi scria mamei sale scrisori despre copaci, despre Oceanul Pacific, folosind cuvinte precum „maiestuos” și „grandoare”.

El avea să fie primul. Cel care a încercat să riposteze, să fugă.

Aș vrea să scot mai multe din scurta noastră întâlnire. Să cred că, atunci când a deschis ușa, am avut o presimțire în legătură cu ceea ce urma. Dar nu văzusem nimic decât o imagine trecătoare a unui străin și nu m-am gândit mai deloc la asta. Nici măcar n-am întrebat-o pe Suzanne cine era bărbatul acela.

•

Nu era nimeni în living când m-am întors. Muzica bubuia, o țigară scotea fum în scrumieră. Ușa de sticlă care ducea către golf era deschisă. M-a mirat apariția bruscă a apei când am ieșit pe verandă, zidul de lumini neclare: San Francisco prin ceață.

Nu era nimeni pe mal. Apoi am auzit un ecou distorsionat pe deasupra apei. Și iată că erau acolo amândoi, jucându-se în valuri, apa făcând spumă în jurul picioarelor. Mitch dădea din mâini în pijamaua lui

albă, care acum semăna cu niște cearșafuri îmbibate cu apă, Suzanne în rochia pe care o numea Br'er Rabbit. Mi-a tresăltat inima – voiam să mă duc lângă ei. Dar ceva m-a ținut în loc. Am rămas în picioare pe scările care duceau la nisip, mirosind a lemn înmuiat de mare. Știam ce urmează? Am privit-o pe Suzanne lăsând rochia deoparte, scoțând-o cu dificultatea unui om băut, apoi el a sărit pe ea. A coborât capul și i-a lins sânul gol. Amândoi se clătinau în apă. I-am privit mai mult decât ar fi trebuit. Eram amețită și pierdută când m-am întors și am intrat în casă.

•

Am dat muzica mai încet. Am închis ușa frigiderului pe care Suzanne o lăsase deschisă. Oasele de pui ciugulite. Pui Kona, cum insistase Mitch: imaginea m-a îngreșat puțin. Carnea puțin prea roz emana un fior rece. Mi-a dat prin gând că așa aveam să fiu mereu, cea care închidea frigiderul. Cea care privea de pe trepte ca o fantomă în timp ce Suzanne îl lăsa pe Mitch să facă orice voia. Gelozia a început să se agite în mine. Un chin straniu când îmi imaginam degetele lui înăuntrul ei, faptul că ea avea gust de apă sărată. Și confuzie – cât de repede se schimbaseră lucrurile și eram din nou rămasă pe dinafară.

Plăcerea chimică din mintea mea se disipase deja, așa că nu mai recunoșteam decât lipsa acesteia. Nu eram obosită, dar nu voiam să stau pe canapea, să-i aștept să se întoarcă. Am găsit o cameră neîncuiată care semăna cu un dormitor pentru oaspeți: nu erau haine în dulap, un pat cu cearșafurile puțin deranjate. Aveau mirosul altcuiva, iar pe noptieră era un singur cercel de aur. M-am gândit la casa mea, la greutatea și textura păturilor mele – apoi am simțit o dorință subită de a dormi acasă la Connie. Încolăcită la spatele ei, conform aranjamentului nostru familiar, ritualic, pe cearșafurile ei imprimate cu curcubeie grăsuțe ca în desenele animate.

M-am întins pe pat, ascultându-i pe Suzanne și Mitch în cealaltă cameră. De parcă eram iubitul prostănac al lui Suzanne, același zgomot al mâniei îndreptățite. Nu era îndreptată spre ea, nu chiar – îl uram pe Mitch cu o înverșunare care mă ținea trează. Voiam să știe că, mai devreme, Suzanne răsesse de el, să știe câtă milă simțeam pentru el. Cât de neputincioasă era furia mea, o forță care nu avea unde să se oprească, atât de bine cunoscută îmi era: senzațiile mă sugrumau pe dinăuntru, ca niște copii dezvoltați doar pe jumătate, supărați și arțăgoși.

•

Mai târziu am fost aproape sigură că acesta era dormitorul unde dormeau Linda și băiețelul ei. Deși știu că mai erau și alte camere, alte posibilități. Linda și Mitch erau despărțiți la momentul crimei, dar erau încă prieteni, iar Mitch i-a trimis o girafa mare de pluș cu o săptămână înainte de ziua lui Christopher. Linda stătea acasă la Mitch pentru că apartamentul ei din Sunset era plin de mucegai – plănuia să rămână la el două nopți. Apoi, ea și Christopher aveau să se mute în Woodside cu iubitul ei, un bărbat care deținea un lanț de restaurante cu fructe de mare.

După ce au avut loc crimele, l-am văzut la o emisiune: cu fața roșie, apăsându-și o batistă pe ochi. Mă întrebam dacă își făcea manichiura. I-a spus gazdei show-ului că plănuia să o ceară de soție pe Linda. Deși cine știe dacă era adevărat.

* * *

Pe la trei dimineața, am auzit o bătaie în ușă. Era Suzanne, care a dat buzna fără să mai aștepte un răspuns. Era goală și mirosea puternic a apă de mare și a fum de țigară.

— Bună, a spus trăgând de pături.

Eram pe jumătate adormită, amorțită de uniformitatea tavanului întunecat, iar ea era ca o creatură dintr-un vis, năvălind în cameră și mirosind în felul acela. Cearșafurile s-au umezit când s-a urcat lângă mine. Credeam că venise pentru mine. Să fie cu mine, ca un fel de scuză. Dar cât de repede mi-a dispărut gândul când am remarcat graba ei, privirea neclară din pricina drogului – știam că era pentru el.

— Haide, a zis Suzanne râzând.

Figura ei arăta proaspătă în lumina albastră și bizară.

— E frumos, a spus ea, o să vezi. E blând.

Ca și cum nu puteam spera la mai mult. M-am tras în spate, apucând păturile.

— Mitch e un nemernic, am spus.

Îmi era limpede că ne aflam în casa unui străin. Camera de oaspeți goală, prea mare, cu mirosurile neplăcute ale altor corpuri.

— Evie, a spus ea. Nu fi așa!

Apropierea ei, privirea ei în întuneric. Cât de ușor și-a apăsât gura pe a mea, apoi și-a strecurat limba printre buze. Plimbând vârful de-a lungul dinților mei, zâmbind cu gura lipită de a mea, spunând ceva ce nu auzeam.

Simțeam gustul cocainei în gura ei, aroma sălcie a mării. Am dat s-o sărut din nou, dar ea s-a tras într-o parte, zâmbindu-mi ca și cum era un joc, ca și cum făcusem ceva comic și ireal. Se juca ușor cu părul meu.

Mă bucuram să răstălmăcesc sensurile, să interpretez greșit simbolurile de bunăvoie. Să fac ceea ce-mi cerea Suzanne părea cel mai bun cadou pe care i-l puteam oferi, un fel de a-i debloca propriile sentimente pentru mine. Și ea era prinsă în capcană în felul ei, la fel ca mine, dar n-am văzut asta niciodată, trecând repede în direcția în care mă împingea. Ca jucăria de lemn, zdrăngănind bila de argint pe care o înclinasem și o îndrumasem către găurile pictate, încercând să câștig.

•

Camera lui Mitch era mare, iar podeaua cu gresie era rece. Patul era ridicat pe o platformă, sculptat cu siluete din Bali. A rânjit când m-a văzut în spatele lui Suzanne, arătând o scurtă sclipire a dinților, apoi a deschis brațele spre noi și i-am văzut pieptul acoperit de păr. Suzanne s-a dus direct la el, însă eu am rămas la marginea patului, cu mâinile împreunate în poală. Mitch s-a sprijinit în coate.

— Nu, a spus el bătând cu palma pe saltea. Aici! Vino aici!

M-am apropiat și m-am întins lângă el. Simțeam nerăbdarea lui Suzanne, felul în care se lipea de el ca un câine.

— Pe tine nu te vreau încă, i-a spus Mitch.

Nu vedeam fața lui Suzanne, dar puteam să-mi imaginez că era jignită.

— Poți să-i dai jos? Mitch a pus mâna pe chiloții mei.

Îmi era rușine: erau copilărești și mari, elasticul era slăbit. I-am lăsat în jos pe coapse, apoi până la genunchi.

— O, Doamne, a spus Mitch ridicându-se. Poți să desfaci puțin picioarele?

Așa am făcut. S-a așezat în genunchi peste mine. Îi simțeam fața aproape de sexul meu de copil. Botul lui părea ud și fierbinte ca al unui animal.

— Nu te ating, a spus Mitch și știam că minte. Iisuse, a spus el răsufând.

I-a făcut semn lui Suzanne să se apropie. Murmura încet, așezându-ne ca pe păpuși. Făcând remarci în șoaptă pentru nimeni. Suzanne s-a uitat la mine ca o străină în camera aceea străină, ca și cum partea aceea din ea pe care o recunoșteam dispăruse.

El mi-a supt limba în gura lui. Am reușit să stau nemișcată în mare parte în timp ce Mitch mă săruta, acceptându-i limba curioasă de la o distanță goală, degetele lui în mine erau ceva ciudat și fără sens. Mitch s-a ridicat și s-a împins în mine, gemând puțin când a simțit rezistență. Și-a scuipat în palmă și m-a atins, apoi a încercat din nou și cât de brusc a fost, felul în care a intrat printre picioarele mele, și cum îmi spuneam în sinea mea, mirată și neîncrezătoare, că se întâmpla cu adevărat, pe urmă am simțit mâna lui Suzanne furișându-se și apucând-o pe a mea.

Poate că Mitch a tras-o pe Suzanne spre mine, dar n-am văzut. Când Suzanne m-a sărutat din nou, m-am lăsat convinsă că o făcea pentru mine, că era felul nostru de a fi împreună. Că Mitch nu era decât zgomotul de fundal, o scuză necesară care lăsa cale liberă gurii ei dornice, degetelor ei încolăcite. Simțeam mirosul meu și al ei. Un sunet adânc în gâtul ei, care credeam că era pentru mine, ca și cum plăcerea ei se auzea într-o tonalitate pe care Mitch nu o putea auzi. Suzanne mi-a pus mâna pe sânul ei, tremurând când i-am atins sfârcul. A închis ochii, ca și cum făcusem ceva bun.

Mitch s-a rostogolit de pe mine ca să privească. Mângâia capul ud al penisului, salteaua se înclina sub greutatea lui.

Am continuat s-o sărut pe Suzanne, era atât de diferit de sărutul unui bărbat. Strivirea forțată care lua forma unui sărut, nu articularea asta. M-am prefăcut că Mitch nu era acolo, deși îi simțeam privirea, cu gura căscată asemenea unui portbagaj de mașină. Am ezitat când Suzanne a încercat să-mi desfacă picioarele, dar mi-a zâmbit, așa că am lăsat-o. La început, limba ei a fost nesigură, apoi și-a folosit și degetele și-mi era rușine cât de udă eram, de sunetele pe care le făceam. Mintea mi se încețoșa din cauza unei plăceri atât de străine încât nu știam cum s-o numesc.

Mitch s-a culcat cu amândouă după aceea, de parcă putea corecta preferința noastră evidentă una pentru cealaltă. Transpira din abundență, cu ochii strânși de la efort. Patul se deplasa de la perete.

Când m-am trezit dimineață și am văzut chiloții mei mânjiți pe podeaua lui Mitch, s-a adunat în mine o jenă atât de neputincioasă, încât aproape am plâns.

* * *

Mitch ne-a condus înapoi la fermă. Eu tăceam, privind pe geam. Casele pe lângă care treceam păreau adormite de mult, mașinile elegante

cu prelatele lor de culoarea plastilinei. Suzanne stătea în faţă. Se întorcea şi-mi zâmbea din când în când. Îmi dădeam seama că era o scuză, dar îmi păstram faţa împietrită şi inima strânsă. Era o jale pe care nu o simţeam pe de-a-ntregul.

Cred că adunam sentimentele urâte de parcă puteam împiedica durerea cu bravada mea, cu felul nepăsător în care mă gândeam în sinea mea la Suzanne. Făcusem sex: şi ce dacă? Nu era mare lucru, o altă funcţie a corpului uman. Ca mâncatul, ceva obişnuit şi accesibil tuturor. Toate îndemnurile pioase şi colorate de a aştepta, de a fi un cadou pentru viitorul soţ: era o uşurare în simplitatea actului în sine. O priveam pe Suzanne de pe locul din spate, o vedeam râzând de ceva ce spusese Mitch şi coborând geamul. Părul i se ridica de la curenţ.

•

Mitch a oprit la fermă.

— Ne mai vedem, fetelor, a spus el ridicând palma roz.

De parcă ne dusesse la o îngheţată, o ieşire nevinovată şi ne aducea în înapoi, în casa părintească.

Suzanne plecase imediat să-l caute pe Russell, fugind de lângă mine fără o vorbă. Mai târziu mi-am dat seama că se dusesse să-i dea raportul lui Russell. Să-i spună cum arătase Mitch, dacă îl făcusem suficient de fericit ca să se răzgândească. În clipa aceea, n-am remarcat decât abandonarea.

Am încercat să-mi găsesc ocupaţie, să curăţ usturoi la bucătărie cu Donna. Stâlceam căţei între lama întoarsă a cuţitului şi blat, aşa cum îmi arătase. Donna învârtea butonul radioului dintr-un capăt în celălalt, obţinând diverse feluri de pocnituri şi sunete chinuite de-ale lui Herb Alpert. În final a renunţat şi s-a întors să frământa un fel de aluat negru.

— Roos mi-a pus vaselină în păr, a zis Donna.

A scuturat capul şi părul de-abia i s-a mişcat. O să fie foarte moale când îl spăl.

N-am răspuns. Donna a văzut că eram cu gândul aiurea şi m-a fixat cu privirea.

— Ți-a arătat fântâna din curtea din spate? a spus ea. A luat-o de la Roma. Sunt vibraţii puternice acasă la Mitch, a continuat ea, toţi ionii aceia din cauza oceanului.

M-am înroşit, încercând să mă concentrez în timp ce curăţam usturoiul de coajă. Bâzâitul radioului mi s-a părut deodată urâcios,

poluant, crainicul vorbea prea repede. Am înțeles că toți fuseseră acolo, în casa ciudată pe care Mitch o avea pe malul mării. Urmasem doar un tipar, fusesem definită, etichetată, ca o fată care oferea o valoare cunoscută. Era ceva aproape reconfortant în asta, claritatea scopului, deși mă făcea de râs. Nu înțelegeam că puteai spera la mai mult.

Nu văzusem fântâna. Nu am spus nu.

Donna avea ochii strălucitori.

— Știi, a spus ea, părinții lui Suzanne sunt foarte bogați. Afaceri cu propan sau ceva de genul. N-a fost niciodată pe străzi.

Frământa aluatul pe blat în timp ce vorbea.

— Și nici în spital n-a ajuns. Niciuna dintre tâmpeniile pe care le spune nu e adevărată. S-a zgâriat singură cu o agrafă de birou, una care avea un vârf ascuțit.

Mi se făcea rău de la putoarea resturilor de mâncare care se înmuiau în chiuvetă. Am ridicat din umeri ca și cum nu mă interesa prea mult.

Donna a vorbit mai departe.

— Nu mă crezi, a spus ea. Dar e adevărat. Eram în Mendocino. Stăteam la un fermier care cultiva mere. A luat prea mult LSD, a început să se zgârie cu agrafa aia până când am oprit-o noi. Dar nu i-a curs sânge.

Pentru că nu i-am răspuns, Donna a trântit aluatul într-un castron. Îl lovea cu pumnul.

— Crezi ce vrei, a spus ea.

.

Suzanne a venit mai târziu în dormitorul ei, în timp ce mă schimbam. M-am aplecat în mod protector peste pieptul gol: Suzanne a observat și părea gata să mă ia în râs, dar s-a oprit. I-am văzut cicatricele de pe încheietură, dar nu i-am pus nicio întrebare dificilă – Donna era doar geloasă. Nu contau Donna și părul ei țeapăn de vaselină, murdar și puturos ca un șobolan.

— Aseară a fost tare, a zis Suzanne.

M-am tras la o parte când a încercat să mă cuprindă cu brațul.

— Ei, hai, ți-a plăcut și ție, a spus ea. Am văzut.

M-am strâmbat, ea a râs. Mi-am căutat de lucru aranjând cearșafurile, ca și cum patul putea fi mai mult decât un cuib rece și umed.

— Of, e în regulă, a spus Suzanne. Am ceva care o să te înveselească.

Credeam că o să-și ceară scuze. Pe urmă mi-am dat seama: avea să mă

sărute din nou. Camera întunecoasă a rămas fără aer. Aproape am simțit cum se întâmplă, o înclinare imperceptibilă, dar Suzanne și-a aruncat doar geanta pe pat, iar franjurile s-au încolăcit pe saltea.

— Haide, a spus ea. Uită-te înăuntru!

Suzanne a pufnit când m-a văzut încăpățânată și a deschis-o singură. Nu înțelegeam ce era înăuntru, strălucirea aceea metalică ciudată. Colțurile ascuțite.

— Scoate-l, a spus Suzanne nerăbdătoare.

Era un disc de aur înrămat în sticlă, mult mai greu decât mă așteptam. M-a înghiontit.

— I-am făcut-o, nu?

Privirea ei răbdătoare – asta trebuia să fie o explicație? M-am uitat la numele gravat pe o placă micuță: Mitch Lewis. Albumul „Sun King”.

Suzanne a început să râdă.

— Doamne, ar trebui să vezi ce față ai, a spus ea. Nu știi că sunt de partea ta?

Discul sclipea plictisitor în camera întunecată, dar nici scânteierea frumoasă, egipteană, nu reușea să mă stârnească – era doar un artefact dintr-o casă străină, nimic valoros. Greutatea îmi obosea deja brațele.

9.

Zgomotul de pe verandă m-a făcut să tresar, hohotele de râs ale mamei, pașii grei ai lui Frank. Eram în living, întinsă în fotoliul bunicului și citeam o revistă *McCall* a mamei. Imaginile cu șunci lucioase ca niște sexe, presărate cu ananas. Lauren Hutton pe o stâncă, îmbrăcată cu sutienele ei din Bali. Mama și Frank au intrat cu zgomot în sufragerie, dar au tăcut când m-au văzut. Frank purta cizmele de cowboy, iar mama își înghițea ultimele cuvinte.

— Draga mea!

Avea ochii sticloși, corpul i se legăna suficient cât să-mi dau seama că era băută și încerca să ascundă asta, deși gâtul ei roz – expus într-o cămașă de pânză – ar fi dat-o oricum de gol.

— Bună, am spus.

— Ce faci acasă, draga mea?

Mama s-a apropiat să mă ia în brațe și am lăsat-o, în ciuda mirosului

metalic de alcool și a aromei parfumului ei.

— Connie e bolnavă?

— Nu.

Am ridicat din umeri. M-am întors la revistă. Pe pagina următoare: o fată cu tunică gălbuie, în genunchi lângă o cutie albă. O reclamă la Moon Drops.

— De obicei vii și pleci atât de repede, a spus ea.

— Pur și simplu, am avut chef să stau acasă, am zis. Nu e și casa mea? Mama a zâmbit, netezindu-mi părul.

— Ce fată frumoasă, nu-i așa? Sigur că e casa ta. Nu-i așa că-i frumoasă? a spus ea întorcându-se spre Frank. Ce fată frumoasă, a repetat ea ca pentru sine.

Frank a zâmbit, dar părea neliniștit. Uram informațiile astea nedorite, faptul că începusem să observ fiecare mică schimbare a controlului și a puterii, loviturile și împunsăturile. De ce nu erau relațiile reciproce, de ce interesul oamenilor nu creștea în același ritm? Am închis revista cu o mișcare bruscă.

— Noapte bună, am spus.

Nu voiam să-mi imaginez ce avea să se întâmple mai târziu, mâinile lui Frank pe materialul bluzei. Mama destul de lucidă să stingă luminile, dornică de întunericul iertător.

•

Acestea erau fanteziile care mă stăpâneau: că plecând o vreme de la fermă, o puteam provoca pe Suzanne să apară deodată, să-mi ceară să mă întorc cu ea. Cu singurătatea mă puteam îndopa, așa cum făceam cu sărățelele pe care le mâneam, bucurându-mă de înțepătura iodului în gură. Când mă uitam la *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?*, simțeam o nouă enervare față de Samantha. Nasul ei încrezut, felul în care își păcălea soțul. Disperarea iubirii lui protesti care-l transforma într-o glumă. M-am oprit într-o seară să analizez fotografia de studio a bunicii, cea atârnată în hol și în care avea părul cârlionțat. Era frumoasă și sănătoasă. Doar ochii îi erau somnoroși, ca și cum abia se trezise dintr-un vis înflorat. Descoperirea era clară – nu semănăm deloc.

Am fumat puțină iarbă la fereastră, apoi m-am mângâiat singură până am obosit, citind o revistă cu benzi desenate sau o revistă, nu conta ce anume. Era doar forma trupurilor, creierul meu se dezlănțuia asupra lor. Puteam să văd o reclamă la Dodge Charger, la o fată zâmbitoare cu o

pălărie albă de cowboy pe care o proiectam în poziții obscene. Cu fața calmă și umflată, sugând și lingând, cu bărbia udă de salivă. Trebuia să înțeleg noaptea petrecută cu Mitch, să cad la pace cu tot ce se întâmplase, dar nu aveam decât o furie țeapănă și formală. Discul acela stupid de aur. Încercam din greu să descopăr un nou înțeles, ca și cum îmi scăpase un semn important, o privire semnificativă pe care mi-o aruncase Suzanne pe la spatele lui Mitch. Fața lui ca de țap, de pe care picura transpirație peste mine, așa că trebuia să întorc capul.

•

A doua zi dimineată, m-am bucurat să găsesc bucătăria goală cât mama făcea duș. Am pus zahăr în cafea, apoi m-am așezat la masă cu un pachet cu sărățele. Îmi plăcea să sfărâm una în gură, apoi să ud firimiturile crocante cu cafea. Eram atât de absorbită de ritual, încât apariția subită a lui Frank m-a speriat. L-am văzut uitându-se la resturile de sărățele, stârnind în mine o jenă vagă. Era cât pe ce să o șterg, dar a vorbit înainte să reușesc.

— Ai planuri mari pentru azi? m-a întrebat.

Încerca să fie prietenos. Am strâns pachetul și m-am șters pe mâini de firimituri, devenind brusc mofturoasă.

— Nu știu, am spus.

Cât de repede a dispărut aparența de răbdare!

— O să stai să lânchezești în casă? a întrebat.

Am ridicat din umeri; exact asta aveam de gând să fac.

I-a tresărit un mușchi pe față.

— Măcar ieși pe afară, a zis el. Stai în camera aia de parcă te-a încuiat cineva acolo.

Frank nu purta cizmele, doar șosetele lui foarte albe. Mi-am înghițit râsul disprețuitor; era ridicol să vezi un bărbat în toată firea în șosete. A observat că-mi zvâcneau buzele și că mă fâstâceam.

— Totul e nostim pentru tine, nu? a spus el. Faci orice vrei. Crezi că mama ta nu observă ce se întâmplă?

M-am încordat, dar n-am ridicat ochii. Putea vorbi despre mai multe lucruri: despre fermă, despre ce făcusem cu Russell. Mitch. Felurile în care mă gândeam la Suzanne.

— Deunăzi s-a zăpăcit de tot, a continuat Frank. Îi lipsesc niște bani. I-au dispărut din poșetă.

Știam că mă îmbujorasem, dar am tăcut. Mijeam ochii spre masă.

— Mai las-o în pace, a spus Frank. Hm? E o femeie de treabă.

— Nu fur.

Aveam vocea pițigăiată și falsă.

— Să spunem că-i împrumuți. Eu nu o să spun. Înțeleg. Dar ar trebui să încetezi. Te iubește mult, știi?

Nu se mai auzea zgomot de la duș, ceea ce însemna că mama avea să apară în curând. Am încercat să-mi dau seama dacă Frank avea într-adevăr să păstreze secretul – am înțeles că se străduia să fie de treabă, să nu-mi facă probleme. Dar nu voiam să fiu nerecunoscătoare. Îl vedeam încercând să o facă pe tatăl cu mine.

— Petrecerea din oraș continuă, a zis Frank. Și azi, și mâine. Poate ajungi și tu acolo să te distrezi puțin. Sunt sigur că mama ta s-ar bucura. Să ai o ocupație.

Când a intrat mama, ștergându-și părul cu prosopul, m-am luminat imediat, arătând ca și cum îl ascultam pe Frank.

— Nu ești de acord, Jeanie? a spus Frank uitându-se la mama.

— Cu ce anume? a răspuns ea.

— N-ar trebui să meargă și Evie la carnaval? a spus Frank. La centenarul acela. Să aibă o ocupație?

Mama s-a agățat de ideea asta ca și cum era genială.

— Nu știu dacă e chiar centenarul, a spus ea.

— Ei bine, petrecerea orașului, a intervenit Frank, centenar, ce-o fi...

— Dar e o idee bună, a spus ea. O să te distrezi de minune!

Simțeam că Frank mă privește.

— Da, am spus, sigur.

— Mă bucur să vă văd discutând, a adăugat mama timidă.

M-am strâmbat, strângând cana și biscuiții, dar mama nu a observat: se aplecase deja să-l sărute pe Frank. Halatul i s-a desfăcut și am văzut un triunghi de piele umbrită, bronzată, pe pieptul ei, așa că a trebuit să mă uit în altă parte.

Orașul sărbătorea o sută zece ani de fapt, nu o sută, numărul ciudat reprezentând motivul acelei sărbătorii banale. Părea ceva exagerat de generos să-i spui carnaval, deși majoritatea celor din oraș erau acolo. Fusesse o întâlnire în parc și o piesă despre fondarea orașului în amfiteatrul liceului, iar membrii consiliului elevilor transpiraseră în costumele de la cercul de teatru. Blocaseră traficul pe șosea, așa că m-am trezit înghesuită în mulțime, împingând și agățându-mă de promisiunea

distracției. Soți cu fețe înțepate de simțul datoriei, flancați de copii și neveste care aveau nevoie de animale de pluș. Cui îi trebuia limonadă acră și ștearsă, hot dog și porumb copt? Toate dovezile că te distrai. Râul era deja plin de gunoaie, iar pungile goale de popcorn pluteau la vale împreună cu evantaiele de hârtie și cutiile de bere.

Mama era impresionată de abilitatea miraculoasă a lui Frank de mă face să ies din casă. Exact cum o voia Frank. Ca să-și poată imaginea felul ordonat în care se putea transforma în tată. Mă distrăm exact atât cât se aștepta de la mine. Am mâncat o înghețată până mi s-a înmuiat cornetul și mi s-a scurs siropul pe mâini. Am aruncat restul, dar mâinile mi-au rămas mânjite chiar și după ce m-am șters de pantalonii scurți.

Mă plimbam prin mulțime, intrând și ieșind din umbră. Am văzut copii pe care-i cunoșteam, dar care făceau parte din peisajul de fundal de la școală, niciunul cu care îmi petrecusem timpul. Cu toate astea, le spuneam numele și prenumele în gând, fără să mă pot abține. Norm Morovich. Jim Schumacher. Copii de la ferme în mare parte, ale căror cizme miroseau a ceva putrezit. Răspunsurile lor blânde la ore, vorbind numai când erau întrebați, marginile murdare de praf ale pălăriilor de cowboy lăsate pe bancă. Erau politicoși și virtuoși, purtând amprenta vacilor cu lapte, a câmpurilor de trifoi și a surorilor mai mici. Nu semănau deloc cu cei de la fermă, căroră le-ar fi fost milă de băieții care încă respectau autoritatea taților lor și care își ștergeau cizmele înainte de a intra în bucătăria mamelor. Mă întrebam ce făcea Suzanne – probabil înota în pârau, stătea cu Donna și Helen sau poate chiar cu Mitch, un gând care m-a făcut să-mi mușc buza, trăgând de o bucățică uscată de piele.

•

Trebuia să mai stau puțin la carnaval, pe urmă mă puteam întoarce acasă, iar Frank și mama aveau să fie mulțumiți de activitatea mea socială. Am încercat să traversez parcul, dar era arhiplin – începuse parada, vedeam platformele grele, acoperite cu hârtie creponată, cu modelele primăriei. Funcționari de la bancă și fete în costume de indian care făceau cu mâna de pe carele alegorice, în zgomotul puternic și insuportabil al fanfarei. M-am strecurat afară din mulțime, refugiindu-mă la periferie. Mergeam doar pe străzile lăturalnice, liniștite. Sunetul fanfarei creștea, parada o lua spre East Washington. Râsul pe care îl auzeam, spectaculos și cu direcție, era ținut spre mine.

Connie, Connie și May, cu o geantă împletită agățată de încheietură. Vedeam o cutie de suc de portocale și alte cumpărături înăuntru, conturul costumului de baie pe sub bluza lui Connie. Toată ziua lor simplă încifrată astfel – plictiseala căldurii, sucul de portocale care își pierde acidul. Costumele de baie se uscau pe verandă.

Prima mea senzație a fost de ușurare, ca atunci când intri pe propria alee. Apoi a venit neliniștea, punerea cap la cap a faptelor. Connie era supărată pe mine. Nu mai eram prietene. Am văzut-o trecând peste uimirea inițială. Ochii mari ai lui May era mijiți, nerăbdători să urmărească spectacolul. Aparatul dentar i se îngroșa în gură. Connie și May au schimbat câteva cuvinte în șoaptă, apoi Connie a venit mai aproape.

— Hei, a spus ea precaută. Ce mai faci?

Mă așteptasem la furie, batjocură, dar Connie se purta normal, părea chiar puțin bucuroasă să mă vadă. Nu mai vorbisem de aproape o lună. Am cercetat fața lui May în căutarea unui indiciu, dar aceasta era lipsită de expresie.

— Nimic special, am spus.

Ar fi trebuit să mă întărească ultimele săptămâni, iar existența fermei să minimalizeze dramele noastre obișnuite, și totuși cât de repede se întorceau vechile noastre sentimente de loialitate, instinctul de animal în haită. Voiam să mă placă.

— Nici noi, a spus Connie.

Am simțit o recunoștință subită față de Frank – era bine că venisem, era bine să fii în preajma oamenilor precum Connie, care nu erau complicați și derutanți ca Suzanne, ci doar prieteni pe care-i cunoșteam dincolo de discuțiile zilnice. Cum ne uitam amândouă la televizor până când ne lua durerea de cap și ne storceam punctele negre una alteia în lumina brutală de la baie.

— Penibil, nu? am spus eu arătând către paradă. O sută zece ani.

— Sunt niște oameni ciudați pe aici.

May a pufnit pe nas și m-am întrebat dacă nu cumva mă includea și pe mine în categoria asta.

— Lângă râu. Au fost oribili.

— Da, a spus Connie cu blândețe. Și piesa a fost stupidă. Rochia lui Susan Thayer era aproape transparentă. Toți i-au văzut chiloții.

S-au uitat una la alta. Eram invidioasă pe amintirea lor comună, pe

faptul că stătuseră împreună în public, plictisite și neliniștite în plin soare.

— Cred că mergem să înotăm, a spus Connie.

Afirmația părea oarecum amuzantă pentru amândouă și am râs și eu, nesigură. Ca și cum înțelegeam gluma.

— Hm...

Connie părea să-i confirme ceva lui May în tăcere.

— Vrei să vii cu noi?

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea să se termine cu bine. Că se întâmpla prea ușor, că dezertarea mea nu avea să fie tolerată.

— Să înot?

May a pășit spre noi, încuviințând.

— Da, la Club Meadow. Ne poate duce mama cu mașina. Vrei să vii?

Gândul că aș fi putut merge cu ele era un anacronism atât de ridicol de parcă se desfășura un univers paralel în care eu și Connie eram încă prietene, iar May Lopes ne invita la Club Meadow să înotăm. Puteai să bei milkshake acolo și să mănânci sandviciuri cu franjuri dantelate de brânză arsă. Gusturi simple, mâncare pentru copii, totul plătit doar cu semnătura părinților. Mi-am permis să mă simt flatată, amintindu-mi de familiaritatea ușoară pe care o aveam cu Connie. Casa ei îmi era atât de cunoscută, încât nici nu mă gândeam unde să pun fiecare castron în dulap, fiecare pahar de plastic, cu marginile zgâriate de mașina de spălat vase. Cât de frumos părea, cât de puțin complicat, marșul incontestabil al prieteniei noastre!

Atunci, May a venit spre mine, aruncându-mi în față cutia cu suc de portocale: sucul m-a nimerit dintr-o parte, așa că nu m-a scăldat, doar m-a stropit. O, m-am gândit eu, simțind cum mi se strânge stomacul. O, desigur. Parcarea s-a înclinat. Sucul era calduț și am simțit mirosul de chimicale, picăturile insipide pe asfalt. May a aruncat cutia aproape goală. S-a rostogolit puțin și s-a oprit. May avea fața lucioasă ca o monedă și părea speriată de propria îndrăzneală. Connie era și mai nesigură, cu fața ca un bec care clipește, și devenise atentă când May a zdruncinat punga ca pe un clopoțel de avertizare.

Lichidul abia m-a atins. Ar fi putut fi mai rău, să fiu udă de-a dreptul în loc de o încercare slabă, dar cumva tânjeam după udarea completă. Voiam ca evenimentul să fie grav și nemilos, așa cum părea și umilirea mea.

— Să ai o vară distractivă, a spus May luând-o de braț pe Connie.

Pe urmă s-au îndepărtat, cu pungile legănându-se și călcând apăsat cu sandalele pe trotuar. Connie mi-a aruncat o privire, dar am văzut-o pe May trăgând-o cu putere. Scâncetul muzicii surf de peste drum, dintr-o mașină cu geamul coborât – mi s-a părut că-l văd pe prietenul lui Peter, Henry, la volan, dar poate era doar imaginația mea. Proiectam o rețea conspirativă mai mare asupra umilinței mele copilărești, ca și cum era o îmbunătățire.

Mi-am păstrat un calm nebunesc pe față, temându-mă că m-ar putea privi cineva, căutând semne de slăbiciune. Deși sunt sigură că era evident – o duritate în trăsăturile mele, o insistență rănită că eram în regulă, totul era în regulă, era doar o neînțelegere, o ceartă adolescentină între fete. Ha ha ha, râsul care se auzea pe coloana sonoră de la *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?* și care făcea să dispară groaza de pe fața de marțipan a lui Darrin.

Trecuseră doar două zile fără Suzanne, dar alunecasem deja cu atâta ușurință în curgerea plictisitoare a vieții de adolescentă – cu dramele idioate cu Connie și May. Mâinile reci ale mamei, apărute deodată pe gâtul meu, de parcă încerca să mă sperie ca s-o iubesc. Acest carnaval îngrozitor și acest oraș oribil. Furia mea față de Suzanne era greu de accesat, ca un pulover vechi pus deoparte și de existența căruia abia ți-ai amintit. Mă puteam gândi la cum a plesnit-o Russell pe Helen și asta a apărut doar ca o eroare în spatele anumitor gânduri, amintirea unei oboseli. Însă existau mereu moduri de a da sens lucrurilor.

A doua zi m-am întors la fermă.

•

Am găsit-o pe Suzanne pe salteaua ei, concentrându-se pe o carte. Nu citea niciodată și era ciudat să o văd nemișcată și atentă. Coperta era pe jumătate ruptă și avea o pentagramă futuristă pictată deasupra, cu un scris alb și mare.

— Despre ce e? am întrebat-o din ușă.

Suzanne a ridicat ochii speriată.

— Timp, a spus ea. Spațiu.

Văzând-o, mi-am amintit de unele momente petrecute acasă la Mitch, dar acestea erau neclare, ca o reflexie secundară. Suzanne nu a spus nimic despre absența mea. Despre Mitch. Doar a oftat și a aruncat cartea într-o parte. S-a întins pe pat, studiindu-și unghiile. Își ciupea pielea de

pe braț.

— Căzută, a declarat ea așteptând să protestez.

Așa cum știa că aveam să fac.

* * *

În noaptea aceea am dormit greu, foindu-mă pe saltea. Mă întorsesem la ea. Eram atât de concentrată să prind fiecare indiciu de pe chipul ei, încât mi s-a făcut rău, dar eram și fericită.

— Mă bucur că m-am întors, am șoptit, întunericul mă lăsa să spun asemenea vorbe.

Suzanne a râs puțin, pe jumătate adormită.

— Dar poți să te întorci oricând acasă.

— Poate n-o să mă întorc niciodată.

— Evie cea liberă.

— Vorbesc serios. Nu vreau să mai plec.

— Așa spun toți copiii când se termină tabăra de vară.

Îi vedeam albul ochilor. Înainte să mai spun ceva, a oftat din greu.

— Îmi e prea cald, a spus. A dat cearșaful la o parte și s-a întors cu spatele.

10.

Ceasul ticăia cu zgomot în casa Dutton. Merele din coșul împletit arătau cerate și vechi. Vedeam fotografiile de pe poliță: fețele familiare ale lui Teddy și ale părinților săi. Sora lui era căsătorită cu un vânzător de la IBM. Am tot așteptat să se deschidă ușa de la intrare, să ne vadă înăuntru. Soarele a luminat o stea din hârtie agățată la fereastră și steaua s-a prins. Doamna Dutton se căznise probabil să o lipească în speranța că o să arate casa mai frumos.

Donna a dispărut în altă cameră, apoi a reapărut. Am auzit cum deschidea sertarele și umbla prin lucruri.

În ziua aceea am văzut casa Dutton ca și cum era prima dată. Am observat covoarele din living. Că balansoarul avea o pernă cusută care părea făcută manual. Antena înclinată a televizorului, mirosul de potpuriu vechi plutind în aer. Totul purta amprenta absenței familiei: felul în care ziarele stăteau pe masa joasă, sticluta cu aspirină fără capac din bucătărie. Nimic nu avea sens fără agitația dată de prezența

membrilor familiei Dutton, ca hieroglifele neclare din pozele 3D înainte ca ochelarii să le focalizeze.

Donna se tot străduia să mute un obiect din loc. Un pahar albastru pentru flori mutat zece centimetri la stânga. Un pantof aflat departe de perechea sa. Suzanne nu a pus mâna pe nimic la început. Urmărea totul din priviri, asimilând tot ce vedea – pozele înrămate, cowboy-ul de ceramică. Acesta le făcuse pe Donna și Suzanne să chicotească nebunește, iar pe mine să zâmbesc, deși nu înțelegeam gluma; aveam doar o senzație stranie în stomac, asprimea luminii găunoase a soarelui.

•

Plecaserăm toate trei să scormonim prin gunoaie mai devreme în după-amiaza aceea, într-o mașină împrumutată, un Trans Am, probabil a lui Mitch. Suzanne a pornit radioul, KFRC, KO Bayley pe canalul 610. Amândouă păreau pline de energie și la fel eram și eu. Mă bucuram să fiu din nou cu ele. Suzanne a oprit în fața unui magazin Safeway cu perete de sticlă în față, un magazin pe care îl știam, cu acoperiș verde. Aici făcea mama cumpărături uneori.

— E momentul să înfulecăm, a anunțat Donna și s-a pus pe râs.

Apoi s-a ridicat peste marginea tomberonului, lacomă ca un animal, înnodându-și fusta în jurul șoldurilor ca să poată săpa mai adânc. Se simțea bine, bucuroasă să scormonească în gunoi, să lipăie în umezeală.

Pe drumul înapoi la fermă, Suzanne a făcut un anunț.

— E timpul să facem o călătorie scurtă, a spus ea recrutând-o în gura mare pe Donna.

Îmi plăcea să știu că se gândea la mine, că încerca să mă împace. După povestea cu Mitch, am remarcat la ea un nou soi de disperare. Eram mai conștientă de atențiile ei, de felul în care mă privea.

— Unde? am întrebat.

— O să vezi, a spus Suzanne uitându-se la Donna. E ca medicamentul nostru, ca un leac pentru ce te doare.

— Uuu, a zis Donna aplecându-se în față.

Părea să înțeleagă imediat despre ce vorbea Suzanne.

— Da, da, da.

— Ne trebuie o casă, a spus Suzanne. ăsta e primul lucru. O casă goală.

S-a uitat la mine.

— Mama ta e plecată, nu-i așa?

Nu știam ce voiau să facă. Dar am simțit o umbră de panică și, chiar atunci, am avut ideea de a-mi cruța propria casă. M-am foit pe scaun.

— E acasă toată ziua.

Suzanne a scos un sunet dezamăgit. Dar mă gândeam deja la altă casă care putea fi goală. Și le-am oferit-o cu ușurință.

Am îndrumat-o pe Suzanne, privind drumurile care-mi deveniseră tot mai cunoscute. Când Suzanne a oprit mașina și Donna a coborât, murdărind de noroi primele două cifre de pe numărul de înmatriculare, m-am îngrijorat doar puțin. Mi-am adunat curajul obișnuit, simțind că trec dincolo de limite, și am încercat să mă las în voia nesiguranței. Eram prizoniera trupului meu într-un fel necunoscut. Probabil era conștiința faptului că aveam să fac orice voia Suzanne. Era un gând ciudat – că era doar o senzație banală de-a fi purtată de râul limpede al lucrurilor ce urmau să se întâmple. Că putea fi atât de ușor.

Suzanne conducea neatent, trecând de indicatoarele de oprire și luându-și privirea de la șosea perioade lungi, captivă într-un vis personal cu ochii deschiși. A intrat pe strada mea. Porțile erau ca niște mărgele familiare, înșirate una după alta.

— Acolo, am spus, iar Suzanne a încetinit.

La ferestrele casei Dutton erau draperii, aleea cu lespezi trasând o linie către ușa de la intrare. Nu era nicio mașină parcată, doar o pată de ulei pe asfalt. Bicicleta lui Teddy nu era în curte – și el era plecat. Casa părea pustie.

.

Suzanne a parcat mașina ceva mai departe pe stradă, aproape dispărând din vedere, în timp ce Donna a luat-o direct spre curtea laterală. M-am luat după Suzanne, dar mergeam ceva mai în spate, târându-mi sandalele prin praf.

Suzanne s-a întors spre mine.

— Vii sau ce faci?

Am râs, dar sunt sigură că a văzut ce efort am depus.

— Chiar nu înțeleg ce facem.

A înclinat capul și a zâmbit.

— De ce te interesează?

Îmi era frică și nu puteam spune de ce. M-am luat singură în râs pentru că mi-am lăsat gândurile să se ducă repede către ce era mai rău. Orice intenționau să facă – să fure, probabil. Nu știam.

— Grăbește-te, a spus Suzanne.

Îmi dădeam seama că începea să se enerveze, deși încă zâmbea.

— Nu putem sta, pur și simplu, aici.

Umbrele după-amiezii începeau să coboare printre copaci. Donna a reapărut de după poarta laterală de lemn.

— Ușa din spate e deschisă, a spus ea.

Am simțit un zvâcnit în stomac – acum nu mai puteam opri ce avea să se întâmple. Atunci a apărut Tiki, alergând spre noi, lătrând panicat. Lătratul îi zdruncina tot corpul, iar umerii săi ciolănoși se scuturau.

— La dracu', a mormăit Suzanne.

Donna s-a dat și ea în spate.

Câinele ar fi putut fi o scuză suficientă, presupun, iar noi ne-am fi putut întoarce la mașină și apoi la fermă. O parte din mine își dorea asta. Dar o altă parte, voia să se lase în voia inerției bolnave pe care o simțeam în piept. Și familia Dutton părea formată din infractori, la fel ca May și Connie și părinții mei. Toți erau captivii propriului egoism, ai prostiei lor.

— Stai, am spus. Mă cunoaște.

M-am ghemuit și am întins mâna. Am rămas cu ochii la câine. Tiki s-a apropiat, adulmecându-mi palma.

— Bravo, Tiki, am spus eu mângâindu-l, scărpinându-l sub fălci, așa că lătratul a încetat și am intrat în casă.

•

Nu-mi venea să cred că nu se întâmplase nimic. Că nu veneau mașini de poliție după noi cu sirenele pornite. Chiar și după ce am intrat atât de ușor în casa familiei Dutton, trecând de niște bariere invizibile. Și de ce făcusem asta? Izbisem grilajul neatins al unei case fără niciun motiv? Doar ca să dovedim că o puteam face? Calmul măștii lui Suzanne când atingea obiectele din casă mă nedumerea, detașarea ei stranie, în timp ce eu mă aprindeam de un fior ciudat, de nedescifrat. Donna analiza o comoară din casă, un bibelou din ceramică lăptoasă. M-am uitat mai de aproape și am văzut că era silueta unei olandeze. Cât de bizare păreau mărunțișurile din viața oamenilor când erau scoase din context! Până și lucrurile valoroase păreau niște gunoaie.

Șovăiala pe care o simțeam m-a făcut să mă gândesc la vremea când eram mai mică, iar eu și tata stăteam aplecați pe malul lacului Clear. Îmbrăcat în costumul de baie, tata privea cu ochii mijiți din pricina

luminii puternice și avea pielea albă pe coapse. Cum îmi arăta o lipitoare în apă, tremurând și plină de sânge. Era mulțumit, împingând-o cu un băț ca s-o facă să se miște, dar mie îmi era frică. Lipitoarea albăstruie stârnea o agitație în mine pe care o simțeam din nou aici, în casa familiei Dutton, întâlnind ochii lui Suzanne în partea opusă a livingului.

— Îți place? a spus Suzanne.

Zâmbea ușor.

— E tare, nu?

Donna a apărut sub arcadă. Avea antebrațele lipicioase de suc lipicios și ținea în mână o felie de pepene de un roz spongios ca un organ.

— Salutări, a spus ea mestecând.

Era o scurgere aproape nestăpânită care emana din ea ca un miros urât, rochia ei avea tivul zdrențuit de mult ce călcase pe el: cât de nelalocul ei părea alături de picioarele lustruite ale canapelei, de draperiile curate. Picături de suc cădeau pe jos.

— Mai e în chiuvetă, a spus ea. E foarte bun.

Donna a scos din gură un sâmbure negru cu o mișcare delicată, apoi l-a aruncat într-un colț al camerei.

.

Nu am stat acolo decât vreo jumătate de oră, deși mi s-a părut mult mai mult. Am pornit și am închis televizorul. Am frunzărit corespondența de pe masă. Am urmat-o pe Suzanne la etaj, întrebându-mă unde era Teddy acum, unde erau părinții lui. Oare Teddy mai aștepta și acum să-i aduc drogurile? Tiki se plimba pe hol. Mi-am dat seama deodată că îi știam pe oamenii aceștia de-o viață întreagă. Sub fotografiile agățate pe perete distingeam marginea tapetului care începea să se desprindă, florile mici și roz. Murdăria lăsată de degete.

Aveam să mă gândesc deseori la casa aceea. Mi-am spus că totul era inocent: o distracție inofensivă. Eram neglijentă, voiam să recâștig afecțiunea lui Suzanne, să simt că eram din nou împreună împotriva lumii. Făceam o mică ruptură în viața familiei Dutton, doar ca să se vadă pe ei înșiși diferit, măcar o clipă. Ca să observe o oarecare anomalie, să încerce să-și amintească unde mutaseră pantofii sau când puseseră ceasul în sertar. Mi-am spus că nu putea fi decât un lucru bun, perspectiva forțată. Le făceam o favoare.

.

Donna era în dormitorul părinților, cu un neglijeu lung de mătase tras

peste rochie.

— O să am nevoie de Rolls la ora șapte, a spus ea fluturând materialul vaporos de culoarea șampaniei.

Suzanne a pufnit pe nas. Am văzut o sticlă de parfum pe noptieră și tuburile aurii cu ruj ca niște cartușe pe covor. Suzanne cotrobăia deja în sertare, vârând mâna între dresurile de culoarea piciorului, creând grămăjoare obscene. Sutienele erau grele și păreau medicinale, țepene din pricina sârmelor. Am ridicat un ruj și i-am scos capacul, adulmecând mirosul de talc al batonului roșu-portocaliu.

— O, da, a spus Donna văzându-mă.

A luat și ea un ruj și a adunat buzele ca într-o caricatură, prefăcându-se că se machiază.

— Ar trebui să lăsăm un mic mesaj, a spus ea.

A început să se uite în jur.

— Pe pereți, a spus Suzanne.

Ideea o încânta, era limpede.

Am vrut să protestez: mi se părea ceva aproape violent să lăsăm un semn. Doamna Dutton trebuia să frece peretele ca să-l curețe, deși probabil avea să rămână mereu o urmă acolo unde freca. Dar am tăcut.

— Un desen? a spus Donna.

— Inima, a propus Suzanne apropiindu-se. O desenez eu.

Atunci am văzut o imagine înfiorătoare a lui Suzanne.

Disperarea care se întrevedea, senzația bruscă a spațiului întunecat care se căsca în ea. Nu m-am gândit de ce era în stare spațiul acela, doar la dublarea dorinței mele de a fi aproape.

Suzanne a luat rujul de la Donna, dar nu atinsese încă vârful de peretele de culoarea fildeșului când am auzit un zgomot pe alee.

— La naiba, a zis Suzanne.

Donna a ridicat sprâncenele, oarecum curioasă: Ce avea să se întâmple mai departe?

S-a deschis ușa din față. Am simțit gustul sălcii al propriei guri, avertismentul acru al fricii. Și Suzanne părea speriată, dar teama ei era distantă și amuzată, ca și cum era un joc de-a sardinele și ne ascundeam până ne găseau ceilalți. Am știut că era doamna Dutton când i-am auzit tocurile înalte.

— Teddy? a strigat ea. Ești acasă?

Fetele parcaseră ceva mai departe. Totuși, sunt sigură că doamna Dutton observase mașina necunoscută. Poate credea că era un prieten al lui Teddy, vreun prieten din cartier mai în vârstă. Donna chicotea, cu mâna apăsată pe gură. Avea ochii bulbucați de bucurie. Suzanne i-a făcut semne exagerate să tacă. Îmi simțeam pulsul zgomotos în urechi. Tiki se agita în camerele de la parter și am auzit-o pe doamna Dutton gângurind spre el și oftaturile profunde cu care răspundea câinele.

— Alo? a strigat ea.

Liniștea care a urmat părea vizibil greoaie. Avea să urce în curând la etaj și atunci ce făceam?

— Haide, a șoptit Suzanne. Hai să ne furișăm prin spate.

Donna râdea pe înfundate.

— La naiba, a zis ea, la naiba!

Suzanne a pus rujul pe birou, dar Donna a rămas cu neglijoul, trăgându-i bretelele.

— Ia-o înainte, i-a spus ea lui Suzanne.

Nu aveam cum să ieșim fără să trecem de doamna Dutton în bucătărie.

Probabil se întreba ce era cu mizeria roz lăsată de pepenele din chiuveță, ce era cu petele lipicioase de pe podea. Poate tocmai începea să simtă anomalia din aer, fiorul străinilor din casă. O mână dusă cu emoție la gât, o dorință bruscă de a-l avea pe soțul ei alături.

Suzanne a pornit în jos pe scări, eu și Donna ne-am furișat după ea. Zgomotul pașilor noștri în timp ce treceam pe lângă doamna Dutton, fugind cât ne țineau picioarele prin bucătărie. Donna și Suzanne râdeau în hohote, doamna Dutton țipa înspăimântată. Tiki a alergat lătrând după noi, zgâriind podeaua cu ghearele. Doamna Dutton s-a dat înapoi, înfricoșată.

— Hei, opriți-vă, a strigat ea, dar vocea îi tremura.

S-a lovit de un scaun și și-a pierdut echilibrul, aterizând cu o bufnitură pe gresie. M-am uitat în urmă în timp ce treceam în fugă de ea – doamna Dutton trântită pe jos. M-a recunoscut și s-a schimbat la față.

— Te văd, a strigat ea de pe podea, străduindu-se să se ridice, gâfâind. Te văd, Evie Boyd.

PARTEA A TREIA

Julian s-a întors de la Humboldt cu un prieten care voia să ajungă în LA. Îl chema Zav. Aducea puțin cu numele Rastafarian, după cum îl pronunța, deși Zav era alb ca laptele și cu părul roșcovan prins la spate cu un elastic de păr pentru fete. Era mult mai mare decât Julian, dar se îmbrăca la fel ca un adolescent: aceiași pantaloni cargo prea lungi, un tricou rărit de atâta purtat. Mergea prin casa lui Dan cu ochii mijiți, analizând-o, apucând un bibelou în formă de taur, sculptat în os sau fildeș, apoi punându-l la loc. S-a uitat la o poză cu Julian în brațele mamei lui pe plajă, apoi a pus rama pe poliță, râzând în sinea lui.

— E în regulă dacă stă aici la noapte, nu? a întrebat Julian.

Ca și cum eram mămica tuturor.

— E casa ta.

Zav s-a apropiat să dea mâna cu mine.

— Mersi, a zis el scuturându-mi mâna, e foarte frumos din partea ta.

•

Sasha și Zav păreau să se cunoască și în curând au început toți trei să vorbească despre un bar întunecos aproape de Humboldt, al cărui proprietar era un producător cărunt. Julian o ținea pe Sasha aproape cu aerul adult al bărbatului care se întorcea din mină. Îmi era greu să mi-l imaginez chinuind un câine sau făcând rău cuiva, iar Sasha era vizibil încântată să fie lângă el. Avusese un aer tainic de fetișcană toată ziua, fără să facă vreo aluzie la discuția avută cu o noapte înainte. Zav a spus ceva și a făcut-o să râdă, un râs drăguț, potolit. Își acoperea gura pe jumătate, ca și cum nu voia să-și expună dinții.

Plănuisem să merg în oraș pentru cină, să-i las singuri, dar Julian m-a văzut când ieșeam pe ușă.

— Hei, hei, hei, a spus el.

S-au întors toți să se uite la mine.

— Mă duc puțin în oraș, am spus.

— Ar trebui să mănânci cu noi, a zis Julian.

Sasha a dat din cap, lipindu-se de el. Acordându-mi atenția redusă a unui om aflat pe orbita celui iubit.

— Avem o grămadă de mâncare, a spus ea.

Am enumerat zâmbind scuzele obișnuite, dar în cele din urmă mi-am scos jacheta. Mă obișnuiam deja cu atenția.

* * *

Se opriseră să cumpere de mâncare pe drumul înapoi de la Humboldt: o pizza înghețată uriașă, o bucată de carne de vită tocată într-o tavă de polistiren.

— Un festin, a spus Zav. Avem proteine, calciu.

A scos o sticlă de medicamente din buzunar.

— Legumele.

A început să ruleze un joint pe masă, un procedeu care implica mai multe hârtii și o grămadă de agitație pentru produsul final. Zav și-a analizat opera de la distanță, apoi a mai scos puțin din sticlă, iar camera s-a umplut de putoarea buruienii umede.

Julian pregătea carnea de vită pe aragaz, făcând-o să-și piardă luciul. Înfiea bucățelele crude cu un cuțit pentru unt, mirosind și verificând. Găt看 în stil studentesc. Sasha a pus pizza în cuptor după ce a îndepărtat învelitoarea de plastic. A pus șervețele în dreptul fiecărui scaun, o amintire a treburilor în casă, a așezării mesei pentru cină. Zav bea bere și se uita la Sasha cu o mulțumire amuzantă. Încă nu aprinsese jointul, deși îl răsuca între degete cu o plăcere vizibilă.

Am ascultat în timp ce el și Julian vorbeau despre droguri cu intensitatea unor profesioniști, schimbând păreri ca niște brokeri. Crescute în seră versus crescute la soare. Comparau nivelurile de THC^[4] din diversele tulpini. Nu semăna deloc cu pasiunea pentru droguri din tinerețea mea, când iarba creștea alături de roșii și se transporta în borcane. Puteai culege semințele și le plantai singur dacă aveai chef. Le dădeai la schimb pentru benzină ca să ajungi în oraș. Era ciudat să auzi că drogurile erau reduse la niște numere, o marfă cunoscută în loc de un portal mistic. Poate că metoda lui Zav și a lui Julian era mult mai bună, eliminând idealismul amețit.

— La dracu', a spus Julian.

Bucătăria mirosea a cenușă și a ars.

— La naiba, la naiba, la naiba!

A deschis cuptorul și a scos pizza cu mâinile goale, înjurând când a aruncat-o pe blat. Era neagră și fumega.

— Fir-ar a spus Zav, și era din aia bună! Scumpă!

Sasha era înnebunită. A dat fuga să consulte cutia de pizza.

— Preîncălziți la două sute de grade, a mormăit ea. Așa am făcut. Nu înțeleg.

— La ce oră ai pus-o în cuptor? a întrebat Zav.

Sasha s-a uitat la ceas.

— Ceasul nu merge, proasto, a apostrofat-o Julian.

A apucat cutia și a aruncat-o la gunoi. Sasha părea gata să plângă.

— Mă rog, a spus el dezgustat.

A apucat stratul ars de brânză, apoi și-a frecat degetele ca să le curețe. M-am gândit la câinele profesorului. Bietul animal, șchiopătând în cerc. Sistemul vascular cuprins de otravă. Toate celelalte lucruri pe care Sasha probabil nu mi le spusese.

— Pot să pregătesc altceva, am spus. Mai sunt niște paste în dulap.

Am încercat să surprind privirea ei. Voiam să-i transmit un amestec de avertisment și simpatie. Dar nu puteam ajunge la ea, jignită de eșec. În bucătărie s-a făcut liniște. Zav rula jointul între degete, așteptând să vadă ce avea să se întâmple.

— Cred că e multă carne de vită, a spus Julian în final, uitând de furie. Nu-i mare lucru.

A frecat-o pe spate pe Sasha cam dur, după părerea mea, deși mișcarea părea s-o liniștească, aducând-o înapoi. Când a sărutat-o, ea a închis ochii.

•

Am băut o sticlă de vin de-al lui Dan la cină, iar sedimentele se adunau între dinții lui Julian. După aceea, bere. Alcoolul alunga grăsimea din răsuflarea noastră. Nu știam cât era ceasul. Ferestrele erau întunecate, vântul pătrundea printre streșini. Sasha aduna bucățele din eticheta sticlei de vin într-o grămăjoară ordonată. Îi simțeam privirea îndreptată spre mine din când în când, în timp ce mâna lui Julian îi masa ceafa. El și Zav au continuat discuția la cină, iar eu și Sasha ne-am retras într-o tăcere cunoscută din adolescență: efortul de a pătrunde în alianța dintre Zav și Julian nu merita răsplata. Era mai simplu să-i privesc, să o privesc pe Sasha, care se purta ca și cum îi era de ajuns să fie acolo.

— Pentru că ești de treabă, spunea Zav. Ești un tip de treabă, Julian, și de asta nu te pun să-mi plătești în avans. Știi că așa trebuie să fac cu McGinley, cu Sam, cu toți retardatii ăia.

Erau beți toți trei, probabil și eu eram, tavanul era îngălbenit de

fumul învechit. Împărțisem un joint zdravăn, iar Zav căpătase o privire plină de sexualitate. Avea ochii întredeschiși, mulțumiți. Sasha părea și mai retrasă, deși își desfăcuse fermoarul puloverului, arătându-și pieptul alb și întretăiat de vinișoare albastre. Machiajul era mai strident decât înainte: nici nu mi-am dat seama că se machiase mai tare.

Când am terminat de mâncat, m-am ridicat în picioare.

— Trebuie să mă ocup de câte ceva, am spus.

Au făcut niște eforturi slabe să mă convingă să rămân, dar i-am refuzat. Am închis ușa dormitorului, deși mai auzeam câteva frânturi de conversație.

— Te respect, îi spunea Zav lui Julian, întotdeauna te-am respectat, omule, de când îmi spunea Scarlet: trebuie să-l cunoști pe tipul ăsta.

Juca o admirație extravagantă, tendința drogatului de a face un rezumat optimist.

Zav răspundea reluând pasele exersate. Auzeam tăcerea Sashei.

•

Când am trecut prin bucătărie mai târziu, nimic nu se schimbase. Sasha asculta încă discuția de parcă avea să dea test într-o zi din ea. Amețeala lui Zav și a lui Julian se transformase într-o stare chinuită, asudau la rădăcina părului.

— Vorbim prea tare? a întrebat Julian.

Iar apăsarea politetea aceea ciudată, cât de ușor revenea!

— Nicidecum, am spus. Iau doar puțină apă.

— Stai cu noi, a spus Zav, analizându-mă. Vorbește!

— E-n regulă.

— Hai, Evie, a spus Julian.

Intimitatea stranie a numelui meu în gura lui m-a luat prin surprindere.

Masa era acoperită de cercuri făcute de sticlele de bere, de resturile de la cină. Am început să strâng vasele.

— Nu trebuie să faci asta, a spus Julian dându-se la o parte ca să ajung la farfuria lui.

— Tu ai gătit, am spus.

Sasha mi-a mulțumit când am adăugat farfuria ei la stivă. Telefonul lui Zav s-a luminat, tremurând pe masă. Îl suna cineva: o fotografie neclară a unei femei în chiloți a apărut pe ecran.

— E Lexi? a întrebat Julian.

Zav a dat din cap, ignorând apelul.

Cei doi au schimbat o privire: nu am vrut să observ. Zav a râgâit. Au început amândoi să râdă. Simțeam mirosului vag al cărnii mestecate.

— Benny se ocupă acum cu tâmpenii pe calculator, știai? a întrebat Zav.

Julian a lovit cu pumnul în masă.

— Imposibil!

Am dus vasele la chiuvetă, adunând șervețelele mototolite de pe blat. Strângeam firimiturile în palmă.

— E gras ca un porc, a spus Zav, e superamuzant.

— Benny e tipul de la liceul tău? a întrebat Sasha.

Julian a dat din cap. Am lăsat chiuveta să se umple cu apă. L-am văzut pe Julian mișcându-se, oglindind poziția Sashei și unindu-și genunchii cu ai ei. A sărutat-o pe tâmplă.

— Voi doi sunteți prea de tot, a spus Zav.

Vorbea pe un ton ușor înțepător. Am scufundat vasele în apă. Un strat subțire de grăsime s-a format la suprafață.

— Pur și simplu, nu înțeleg, a continuat Zav vorbind cu Sasha, de ce stai cu Julian. Ești prea sexy pentru el.

Sasha a chicotit, deși, când m-am uitat la ea, am văzut-o străduindu-se să se gândească la un răspuns.

— Adică, ea e o păpușă, i-a spus Zav lui Julian, n-am dreptate?

Julian a zâmbit, un zâmbet care mi s-a părut specific unui copil singur la părinți, al cuiva care credea că avea să obțină mereu ceea ce voia. Probabil așa fusese mereu. Cei trei păreau într-o scenă dintr-un film pe care eram prea în vârstă să-l văd.

— Dar eu și Sasha ne cunoaștem, nu-i așa? i-a zâmbit Zav. Îmi place de Sasha.

Sasha și-a păstrat zâmbetul simplu, aranjând cu degetele grămăjoara de hârtiute din eticheta ruptă.

— Nu-i plac sânii ei, a spus Julian apăsându-i ceafa, dar eu îi spun că-s foarte faini.

— Sasha! s-a prefăcut Zav supărat. Ai sâni grozavi!

M-am înroșit, grăbindu-mă să termin vasele.

— Da, a spus Julian cu mâna tot pe gâtul ei. Zav ți-ar spune dacă n-ar fi așa.

— Eu spun mereu adevărul, a zis Zav.

— Așa e, a spus Julian. E adevărat.

— Arată-mi, a spus Zav.

— Sunt prea mici, a zis Sasha.

Strângea gura ca și cum râdea de ea însăși, apoi s-a foit pe scaun.

— N-o să se lase niciodată, așa că asta e bine, a spus Julian.

Îi gâdila umărul.

— Arată-i lui Zav!

Sasha s-a îmbujorat.

— Hai, iubito, a spus Julian cu o asprime în glas care m-a făcut să mă uit la ei. Am surprins privirea ei – mi-am spus că privirea ei era rugătoare.

— Haideți, băieți, am spus eu.

Amândoi s-au întors mirați și amuzați. Deși cred că urmăreau permanent unde eram. Prezența mea făcea parte din joc.

— Ce e? a spus Julian mimând inocența.

— Potoliți-vă, i-am spus.

— O, e-n regulă, a zis Sasha.

A râs puțin, privindu-l pe Julian.

— Ce facem, mai exact? a întrebat Julian. De ce ar trebui să ne „potolim”?

El și Zav au pufnit pe nas – cât de repede reveneau sentimentele vechi, bâjbâitul interior umilitor. Am încrucișat brațele, uitându-mă la Sasha.

— O necăjiți.

— Sasha e în regulă, a spus Julian.

I-a dat un fir de păr după ureche – ea a zâmbit slab, chinuit.

— Și-apoi, a continuat el, ești cumva în postura de a ne ține morală?

Am simțit un fior în inimă.

— N-ai omorât cumva pe cineva? a spus Julian.

Zav a tras aer în piept, apoi a început să râdă neliniștit. Vocea mea suna gâtuită.

— Sigur că nu.

— Dar știai că asta voiau să facă, a zis Julian.

Zâmbea, bucuros că mă înhățase.

— Erai acolo cu Russell Hadrick și restul.

— Hadrick? a întrebat Zav. Îți bați joc de mine?

Am încercat să-mi stăpânesc isteria din glas.

— De-abia dacă eram prin preajmă.

Julian a ridicat din umeri.

— Nu așa am auzit.

— Doar nu crezi așa ceva!

Dar nu vedeam nicio scăpare pe fețele lor.

— Sasha a spus că așa i-ai zis, a continuat Julian. Ca și cum ai fi putut și tu s-o faci.

Am respirat adânc. Trădarea jalnică: Sasha îi relatase lui Julian tot ce-i povestisem.

— Așadar, arată-ne, a spus Zav întorcându-se la Sasha.

Deja devenisem din nou invizibilă.

— Arată-ne celebrii tăi sâni.

— Nu ești obligată, i-am spus eu.

Sasha s-a uitat spre mine.

— Nu-i mare chestie, a spus ea, cu vocea încărcată de dispreț evident, înfumurat.

Și-a tras decolteul de la piept și s-a uitat gânditoare în jos.

— Vezi? a spus Julian zâmbindu-mi dur. Ascult-o pe Sasha!

•

Mă dusesem la un recital al lui Julian când eu și Dan eram încă apropiați. Cred că Julian avea vreo nouă ani. Cânta bine la violoncel din câte îmi aminteam, cu brațele micuțe făcându-și treaba de adult cu tristețe. Avea nările murdare de muci, ținând instrumentul într-un echilibru delicat. Nu părea posibil ca băiatul care scosese asemenea sunete de dor și frumusețe să fie același aproape adult care o privea acum pe Sasha cu o strălucire rece în ochi.

Fata și-a tras bluza în jos, cu fața îmbujorată, dar mai ales visătoare. Smucitura nerăbdătoare, profesionistă când decolteul i s-a agățat în sutien. Apoi ambii sâni palizi erau dezveliți, pielea însemnată de dunga lăsată de sutien. Zav a exclamat aprobator. A întins degetul mare spre sfârcul roz în timp ce Julian privea.

Prezența mea acolo nu mai avea niciun rost.

1969

11.

M-au prins; sigur că m-au prins.

Doamna Dutton, pe podeaua din bucătărie, strigându-mi numele ca pe un răspuns corect. Iar eu am ezitat doar o clipă – o reacție șocată, bovină, la auzul numelui meu, știind că trebuia să o ajut pe doamna Dutton care căzuse –, dar Donna și Suzanne erau departe și până mi-am dat seama de asta, aproape dispăruseră. Suzanne s-a întors doar cât să o vadă pe doamna Dutton apucându-mă de braț cu mâna tremurând.

•

Declarațiile chinuite și uimite ale mamei: eram un eșec. Eram un caz patologic. Purta aparența crizei ca pe o haină nouă și măgulitoare, șuvoiul furiei sale jucate pentru un juriu invizibil. Voia să știe cine intrase în casa Dutton cu mine.

— Judy a văzut două fete cu tine, a spus ea. Poate trei. Cine erau?

— Nimeni.

Țineam la tăcerea mea rigidă ca un pețitor plin de sentimente onorabile. Înainte ca ea și Donna să dispară, am încercat să-i transmit un mesaj lui Suzanne: aveam să-mi asum responsabilitatea. Nu trebuia să se îngrijoreze. Am înțeles de ce mă lăsaseră în urmă.

— Eram doar eu, am spus.

Furia o făcea să vorbească din ce în ce mai greu.

— Nu poți să stai în casa asta și să torni minciuni.

Vedeam cât de tare o zăpăcea situația asta nouă. Fiica ei nu fusese niciodată o problemă, întotdeauna se conformase fără să opună rezistență, fusese ordonată și independentă ca peștii care își curăță singuri acvariul. De ce s-ar fi deranjat să se aștepte la altceva sau chiar să se pregătească pentru această posibilitate?

— Toată vara mi-ai spus că te duci la Connie, a spus mama.

Aproape țipa.

— Ai spus-o de atâtea ori. Mi-ai spus-o verde-n față. Și ghici ce? L-am sunat pe Arthur. Zice că n-ai mai trecut pe acolo de luni de zile. Aproape

două luni.

Mama arăta în clipa aceea ca un animal, cu fața stranie de furie, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Ești o mincinoasă! Ai mințit despre asta. Minți și acum!

Strângea pumnii cu putere. Îi tot ridica, pe urmă îi lăsa să cadă în lături.

— Mă întâlneam cu niște prieteni, m-am răstit. Am și alți prieteni în afară de Connie.

— Alți prieteni. Sigur. Te duceai să ți-o tragi cu vreun iubit, Dumnezeu știe ce făceai. Mincinoasă mică ce ești!

De-abia se uita la mine, cuvintele ieșeau febril și compulsiv, asemenea obscenităților rostite de un pervers.

— Poate ar trebui să te duc la centrul de detenție pentru minori. Asta vrei? E clar că nu te mai pot controla. O să-i las să te ia. Să văd dacă te pot aduce pe calea cea dreaptă.

Am plecat, dar chiar și în hol, chiar și după ce am închis ușa, auzeam încă văicărelile pline de amărăciune ale mamei.

•

L-a chemat pe Frank pentru întăriri: m-am uitat de pe pat cum mi-a scos ușa de la dormitor din balamale. A lucrat atent și în liniște, deși i-a luat ceva vreme, apoi a scos ușa de parcă era din sticlă, nu din lemn ieftin, scobit pe dinăuntru. A sprijinit-o încet de perete. Apoi a rămas puțin în cadrul ușii, acum gol. Zdrăngănea șuruburile în mână ca pe niște zaruri.

— Îmi pare rău de asta, a zis el, de parcă era doar un angajat, îngrijitorul care îndeplinea porunca mamei.

Nu voiam să observ adevărata blândețe din ochii lui, felul în care mi-a golit inima de ura aprinsă pe care o simțeam pentru el. Mi-l imaginam în Mexic pentru prima dată, ușor ars de soare, cu părul platinat pe mâini. Sorbind suc de lămâie în timp ce supraveghea mina de aur – îmi imaginam o peșteră cu interiorul pardosit cu excrescențe de piatră și aur.

Mă tot așteptam ca Frank să-i spună mamei de banii furați. Să pună și mai multe lemne pe foc. Dar n-a făcut-o. Poate văzuse că era deja destul de supărată. Frank a rămas tăcut la masă în timp ce mama vorbea cu tata la telefon, iar eu ascultam din hol. Lamentările ei ascuțite, toate întrebările înghesuite într-un registru panicat. Ce fel de om dă o spargere în casa vecinilor? O familie pe care o știam de-o viață?

— Fără niciun motiv, a adăugat ea tăios.

O pauză.

— Crezi că n-am întrebat-o? Crezi că n-am încercat?

Tăcere.

— Da, sigur, pun pariu. Vrei să încerci?

Așa că m-au trimis la Palo Alto.

•

Am stat două săptămâni în apartamentul tatei. Aflate peste drum de un restaurant Denny, Apartamentele Portofino erau la fel de compacte și goale pe cât era casa mamei de întinsă și de densă. Tata și Tamar se mutaseră în cel mai mare apartament și peste tot se vedeau naturi moarte de maturitate pe care era limpede că ea le aranjase: un bol mare cu fructe de ceară pe blat, căruciorul de bar cu sticlele nedesfăcute cu băutură. Covorul pe care se vedeau urmele aspiratorului.

Suzanne avea să mă uite, îmi spuneam, ferma avea să continue fără mine, iar eu rămâneam fără nimic. Senzația de persecuție creștea și se hrănea cu grijile astea. Suzanne era ca iubita unui soldat rămasă acasă, transformată de distanță în ceva delicat și perfect. Dar poate o parte din mine se simțea ușurată. Să stau departe o perioadă. Casa Dutton mă speriasse, masca goală pe care o văzusem pe fața lui Suzanne. Erau mici frânturi, mici momente de schimbare și disconfort, dar, chiar și așa, erau acolo.

La ce mă așteptasem locuind cu tata și Tamar? Că tata avea să încerce să afle motivul comportamentului meu? Că avea să mă pedepsească, să se comporte ca un tată? Părea să creadă că pedeapsa era o prerogativă părintească la care renunțase și se purta cu mine cu o politețe pe care o aveai față de un părinte îmbătrânit.

Când m-a văzut, a tresărit – trecuseră peste două luni. Și-a amintit apoi că ar trebui să mă îmbrățișeze și a făcut un pas săltat spre mine. Am remarcat o umflătură nouă la urechi, iar cămașa de cowboy nu o mai văzusem. Știam că și eu arătam altfel. Aveam părul mai lung și neîngrijit la vârfuri, ca Suzanne. Rochia mea de la fermă era atât de uzată, încât puteam să bag degetul prin material. Tata a dat să mă ajute cu bagajul, dar îl pusesem deja pe bancheta din spate înainte să ajungă la mine.

— Mersi totuși, am spus încercând să zâmbesc.

Desfăcuse mâinile larg și, când mi-a zâmbit, a făcut-o cu o scuză neputincioasă a unui străin care avea nevoie să-i repete instrucțiunile.

Creierul meu era pentru el un truc magic misterios de care putea doar să se minuneze. Nu se deranjase niciodată să descopere compartimentul secret. Când ne-am urcat în mașină, simțeam că se pregătea să invoce vorbele părintești.

— Nu e nevoie să te încui în cameră, nu? a spus el.

A râs scurt.

— Nu spargi casa nimănui?

Când am dat din cap, s-a relaxat vizibil. Ca și cum scăpase de o grijă.

— E un moment bun să vii în vizită, a continuat, de parcă era ceva ce făceam voluntar. Acum că ne-am instalat. Tamar are mare grijă de mobilă și de restul.

A pornit motorul, trecând deja peste orice amintire a problemelor pe care le aveam.

— S-a dus tocmai la bazarul din Half Moon Bay ca să cumpere căruciorul de bar.

A fost un moment scurt în care am vrut să întind mâna peste banchetă, să trag o linie de la mine la cel care era tatăl meu, dar momentul a trecut.

— Poți să alegi tu postul de radio, a spus el mai timid ca un băiat la bal.

.

În primele câteva zile, toți trei eram foarte agitați. Mă trezeam devreme ca să fac patul în camera de oaspeți, încercând să așez perfect pernele decorative. Viața mea se limita la poșeta cu șnur și sacul cu haine, o existență pe care încercam s-o păstrez cât mai ordonată și mai invizibilă posibil. M-am gândit că era ca în tabără, ca o mică aventură independentă. În prima seară, tata a venit acasă cu o cutie de înghețată cu ciocolată, din care s-a înfruptat cu cantități eroice. Eu și Tamar ciuguleam din porția noastră, dar tata a mâncat demonstrativ încă un castron. Privea mereu în sus, ca și cum îi puteam confirma propria plăcere. Femeile și înghețata lui.

Tamar a fost o surpriză. Tamar în pantalonii scurți și bluza de la un colegiu de care nu mai auzisem. Care își epila picioarele cu ceară în baie, cu un aparat complicat care umplea apartamentul de un miros umed de camfor. Unguentele și uleiurile ei de păr, unghiile ale căror suprafețe selenare le studia, căutând semne de deficiențe nutriționale.

La început părea nemulțumită de prezența mea. Îmbrățișarea

stânjenită, de parcă accepta fără voie sarcina de a fi noua mea mamă. Și eu eram dezamăgită. Era doar o fată, nu femeia exotică pe care mi-o imaginasem cândva – tot ce credeam că era special la ea era, de fapt, o dovadă a ceea ce Russell ar fi numit o călătorie în lumea celor cinstiți. Tamar făcea ceea ce se aștepta de la ea. Lucra pentru tata, purta micul ei costum. Tânjea să fie soția cuiva.

Dar formalismul ei s-a topit repede, vâlul maturității era temporar, ca un costum. M-a lăsat să umblu în gentuța matlasată în care își păstra fardurile, printre sticlulele ei sordide cu parfum, privind cu mândria unui colecționar adevărat. Mi-a băgat pe gât o bluză de-a ei, cu mâneci bufante și nasturi perlă.

— Nu mai e stilul meu.

A ridicat din umeri, agățând un fir desprins.

— Dar o să arate bine pe tine, știu sigur. Stil elisabetan.

Și chiar îmi stătea bine. Tamar știa lucrurile astea. Știa câte calorii sunt în aproape toate felurile de mâncare, numere pe care le recita pe un ton sarcastic, ca și cum râdea de propriile cunoștințe. A gătit vindaloo vegetarian. Oale cu linte acoperită de sos galben care împrăștia o strălucire neobișnuită. Prafurile antiacide pe care tata le înghițea ca pe bomboane. Tamar a întins obrazul ca să o pupe tata, dar l-a împins la o parte când a încercat s-o ia de mână.

— Ești transpirat, a spus ea.

Când a văzut tata că observasem, a râs ușor, dar a părut rușinat.

Tata era amuzat de cărdășia noastră. Uneori însă începeam să râdem de el. Odată, eu și Tamar vorbeam despre Spanky and Our Gang, iar el s-a băgat în discuție. Semănau cu Little Rascals, spunea el. Eu și Tamar am schimbat o privire.

— E o trupă, a spus ea. Știi tu, muzica aceea rock'n'roll care le place puștilor.

Figura confuză, orfană, a tatei ne-a stârnit iar râsul.

•

Aveau un pick-up elegant despre care Tamar spunea deseori că voia să-l mute în alt colț al camerei din diverse motive acustice și estetice. Pomenea mereu de planul de a pune podele de stejar, muluri și chiar alte prosoape de vase, deși planificarea în sine părea satisfăcătoare. Muzica pe care o asculta era mai elegantă decât gălăgia de la fermă. Jane Birkin și soțul ei bătrân, Serge, care arăta ca un broscoi.

— E frumoasă, am spus eu privind coperta discului.

Și chiar era, bronzată și cu o față delicată, cu dinți de iepure. Serge era dezgustător. Cântecul lui despre Frumoasa Adormită, o fată care părea foarte atrăgătoare fiindcă avea mereu ochii închiși. De ce l-ar fi iubit Jane pe Serge? Tamar îl iubea pe tata, fetele îl iubeau pe Russell. Bărbații aceștia care nu semănau deloc cu băieții despre care mi se spunea că o să-mi placă. Băieți cu piepturi fără păr și trăsături fine și pete pe umeri. Nu voiam să mă gândesc la Mitch pentru că-mi amintea de Suzanne, de noaptea care se petrecuse în altă parte, într-o casă de păpuși din Tiburon, cu o piscină micuță și o peluză verde. O casă de păpuși pe care o puteam privi de sus, ridicând acoperișul ca să văd camerele segmentate ca niște încăperi ale inimii. Patul de mărimea unei cutii de chibrituri.

Tamar era diferită de Suzanne într-un fel mai simplu. Nu era complicată. Nu mă făcea să fiu mereu atentă la ea, nu mă îndemna să-mi susțin afirmațiile. Când voia să mă dau la o parte, o spunea. Eram relaxată, ceea ce era neobișnuit. Chiar și așa, tot îmi era dor de Suzanne – Suzanne, de care-mi aminteam ca în visele în care deschideai ușa unei camere uitate. Tamar era drăguță și bună, dar lumea în care se mișca părea ca un televizor: limitată, directă și banală, cu notițe și structuri ale normalității. Micul dejun, prânzul și cina. Nu exista un gol înspăimântător între viața pe care o ducea și felul în care se gândea la viața aceea, o prăpastie întunecată pe care o simțeam uneori în Suzanne și poate chiar și în mine. Niciuna din noi nu putea participa pe deplin la zilele noastre, deși Suzanne avea să participe mai târziu într-un fel pe care nu-l mai putea lua înapoi. Vreau să spun că nu credeam cu adevărat că era de ajuns ceea ce ni se oferea, iar Tamar părea să accepte lumea cu bucurie, ca pe un scop final. Nu plănuia să schimbe ceva – rearanja, pur și simplu, aceleași cantități cunoscute, aducând o nouă ordine de parcă viața era o așezare extinsă a locurilor pe scaune.

•

Tamar pregătea cina în timp ce-l așteptam pe tata. Părea mai tânără decât de obicei – își spălase fața cu o soluție despre care-mi explicase că avea adevărate proteine din lapte ca să prevină apariția ridurilor. Părul ud îi umbrea umerii tricoului mare pe care-l purta, împreună cu pantaloni scurți cu dantelă pe margini. Locul ei era undeva într-o cameră obscură, mâncând popcorn și bând bere.

— Îmi dai un castron?

I-am dat, iar Tamar a pus deoparte o porție de linte.

— Fără condimente.

A dat ochii peste cap.

— Pentru cei cu stomacul sensibil.

Mi-a revenit o amintire amară despre cum proceda mama: mici consolări, mici ajustări, făcând lumea să se potrivească dorințelor tatei. Cumpărându-i zece perechi de șosete identice ca să nu le desperecheze.

— Uneori e ca un copil, știi? a zis Tamar luând cu degetele un praf de turmeric. L-am lăsat singur un weekend și nu am găsit nimic de mâncare când m-am întors, doar o ceapă și carne de vită uscată. Ar muri dacă ar trebui să-și poarte singur de grijă.

S-a uitat la mine.

— Dar poate n-ar trebui să-ți povestesc asta, nu?

Tamar nu era răutăcioasă, dar m-a mirat... ușurința cu care îl demonta pe tata. Nu-mi dăduse prin cap până atunci cu adevărat că putea fi distractiv, cineva care făcea greșeli sau care se purta ca un copil, care se împleticește neputincios prin lume în căutarea unei direcții.

Nu s-a întâmplat nimic groaznic între mine și tata. Nici măcar un moment de care să-mi amintesc, nicio ceartă cu țipete sau uși trântite. Era doar o impresie pe care o aveam, o senzație care a pătruns în toate până când a devenit evident că era doar un bărbat normal. Ca oricare altul. Că își făcea griji pentru ce credeau alții despre el, aruncând o privire în oglinda de lângă ușă. Că încerca încă să învețe franceza de pe o casetă și-l auzeam repetând cuvinte în șoaptă. Felul în care burta, mai mare decât mi-o aminteam, i se vedea prin spațiul dintre nasturii de la cămașă. Arăta segmente de piele roz ca a unui nou-născut.

— Și-l iubesc pe tatăl tău, a spus Tamar.

Cuvintele erau alese cu grijă, ca și cum știa că erau puse la păstrare.

— Îl iubesc. M-a invitat la cină de șase ori până am acceptat, dar s-a purtat atât de frumos! De parcă știa înaintea mea că o să spun da.

Părea că-și dă seama ce spune – amândouă ne gândeam la asta. Tata era atunci încă acasă. Dormea în pat cu mama. Tamar a tresărit, așteptând să spun și eu același lucru, dar nu reușeam să găsesc furie în mine. Asta era ciudat – nu-l uram pe tata. Își dorise ceva. Așa cum o doream eu pe Suzanne. Sau cum mama îl dorea pe Frank. Îți doreai lucruri și nu te puteai abține, pentru că era doar viața ta, te trezeai

numai tu cu tine și cum puteai să-ți spui că era greșit ceea ce voiai?

•

Eu și Tamar stăteam întinse pe covor cu genunchii îndoiți și capul îndreptat spre pick-up. Gura încă mă înțepa de la aciditatea sucului de portocale pentru care mersesem patru cvartale ca să-l cumpărăm de la o tarabă. Călcâiele de lemn ale sandalelor bocăneau pe asfalt, Tamar ciripea veselă în întunericul cald de vară.

Tata a intrat și a zâmbit, dar îmi dădeam seama că-l enerva muzica, felul în care sălta dinadins.

— Poți s-o dai mai încet? a întrebat el.

— Haide, a spus Tamar. Nu-i așa de tare!

— Da, am spus și eu, încântată de ciudățenia de a avea un aliat.

— Vezi? a spus Tamar. Ascult-o pe fiica ta.

A întins mâna fără să se uite ca să mă bată pe umăr. Tata a plecat fără să spună nimic, apoi s-a întors după un minut și a ridicat acul de pe disc, cufundând camera în liniște.

— Hei! a spus Tamar ridicându-se, dar el pleca deja și am auzit apa de la duș. Du-te dracului, a mormăit Tamar.

S-a ridicat cu amprenta covorului pe spatele picioarelor. S-a uitat la mine.

— Scuze, a spus ea indiferentă.

Am auzit-o vorbind încet în bucătărie. Era la telefon și m-am uitat cum vâra degetul în inelele firului, iar și iar. Tamar râdea, acoperindu-și gura și apropiind receptorul de față. Aveam senzația deloc confortabilă că râdea de tata.

Nu știu când am înțeles că Tamar urma să-l părăsească. Nu chiar atunci, dar în curând. Era deja cu gândul în altă parte, visând la o viață mult mai interesantă, una în care eu și tata eram doar personaje secundare ale unei anecdote. O deviere de la o călătorie mai mare, mai cuvenită. Redecorarea propriei sale povești. Și cu cine avea să rămână tata atunci, pentru cine să facă bani, cui să-i aducă acasă desert? Mi-l imaginam după o zi lungă la serviciu, deschizând ușa și găsind un apartament gol. Cum camerele aveau să arate la fel cum le lăsase, nederanjate de prezența altcuiva. Și cum avea să fie un moment, înainte de a aprinde lumina, în care își imagina o altă viață dezvăluită de întuneric, ceva în afară de marginile singuratice ale canapelei, cu pernele care păstrau încă forma corpului său adormit.

•

Mulți tineri fugeau de acasă: pe atunci puteai s-o faci pentru că te plictiseai. Nici măcar nu aveai nevoie de o tragedie. Decizia de a mă întoarce la fermă nu a fost dificilă. Cealaltă casă nu mai era o opțiune, fiindcă exista posibilitatea ridicolă ca mama să mă târască la o secție de poliție. Și ce era acasă la tata? Tamar și felul în care insista pe alianța mea tinerească. Budinca aceea cu ciocolată după cină, rece din frigider, de parcă era porția noastră zilnică de plăcere.

Poate că înainte de fermă viața aceea mi-ar fi fost de ajuns.

Dar ferma mi-a dovedit că puteai trăi la o intensitate mai rară. Că puteai să depășești aceste slăbiciuni omenești și să ajungi la o iubire mai mare. Credeam în felul meu adolescentin în corectitudinea și superioritatea absolută a iubirii mele. Sentimentele mele formau o definiție. O asemenea iubire era ceva ce tata și Tamar nu puteau niciodată să înțeleagă, așadar era normal să plec.

•

În timp ce eu mă uitam toată ziua la televizor în întunericul înăbușit și fierbinte al apartamentului tatei, la fermă lucrurile mergeau prost. Deși abia mai târziu mi-am dat seama cât de prost. Problema era contractul pentru album – nu avea să se semneze, iar Russell nu putea accepta așa ceva. Avea mâinile legate, așa îi spusese Mitch lui Russell; nu putea forța casa de discuri să se răzgândească. Mitch era un muzician de succes, un chitarist talentat, dar nu avea asemenea putere.

Era adevărat – din acest motiv, noaptea mea cu Mitch părea jalnică, un zbârnâit de roată în gol. Dar Russell nu l-a crezut pe Mitch sau, pur și simplu, nu mai conta. Mitch a devenit gazda convenabilă a unei boli universale. Discursurile în pas alert creșteau în lungime și frecvență, Russell dădea vina pe Mitch, acel Iuda prea bine hrănit. Armele de calibru 22 schimbate pe Buntlines, nebunia trădării pe care Russell o stârnea în ceilalți. Russell nici nu se mai deranja să-și ascundă furia. Guy aducea metamfetamină, el și Suzanne fugeau mereu în camera pompei și se întorceau cu ochii negri ca niște mure. Exercițiile de tragere între copaci. Ferma nu făcuse niciodată parte din lumea mai mare, dar devenise mai izolată. Nu erau ziare, televizoare, radio. Russell a început să alunge vizitatorii și să-l trimită pe Guy cu fetele de câte ori scormoneau prin gunoaie. O carapace se întărea în jurul locului.

Mi-o imaginam pe Suzanne trezindu-se în diminețile acelea fără să-și

dea seama că zilele treceau. Problema cu mâncarea se agrava, totul era pătat de un început de descompunere. Nu mâncau prea multe proteine, creierul lor funcționa numai pe bază de carbohidrați și câte un sandvici cu unt de arahide. Metamfetamina care o golea pe Suzanne de sentimente – probabil se mișca prin electricitatea filtrată a propriei amorțeli așa cum te miști în adâncul oceanului.

Mai târziu, tuturor avea să li se pară incredibil că oricine fusese implicat în activitățile de la fermă putea să se complacă în situația aceea. O situație care era, evident, gravă. Dar Suzanne nu avea nimic altceva: își dedicase viața în întregime lui Russell, iar aceasta devenise deja ceva ce el putea ține în mână, întorcând-o de pe o parte pe alta, verificându-i greutatea. Suzanne și celelalte fete încetaseră să mai emită anumite judecăți, iar mușchiul nefolosit al orgoliului lor devenise leneș și inutil. Trecuse atâta timp de când nu mai trăiseră într-o lume unde exista bine și rău într-un mod real. Orice instincte ar fi avut – împunsătura slabă în stomac, momentul scurt de îngrijorare – deveniseră de-abia auzite. Dacă fuseseră vreodată detectabile instinctele acelea.

Nu aveau cum să ajungă prea departe – știam că simplul fapt că erai fată în lumea asta îți bloca abilitatea de-a crede în tine însăși. Sentimentele nu prezentau nicio garanție, ca bălmăjelile descifrate de pe o placă Ouija. Vizitele pe care le făceam în copilărie medicului de familie erau niște evenimente stresante din cauza asta. Îmi puneam întrebări blânde: Cum mă simțeam? Cum aș descrie durerea? Era mai ascuțită sau mai slabă? Mă uitam la el disperată. Trebuia să mi se spună, acela era scopul mersului la doctor. Să fac o analiză, să trec printr-un aparat care să verifice ce aveam înăuntru cu o precizie radiată și să-mi spună care era adevărul.

Sigur că fetele n-au plecat de la fermă: sunt multe lucruri pe care poți să le înduri. Când aveam nouă ani, mi-am rupt încheietura mâinii căzând din leagăn. Pocnitura șocantă, durerea care m-a făcut să leșin. Deși încheietura mi se umfla din cauza sângelui blocat înăuntru, insistam că sunt în regulă, că nu aveam nimic, iar părinții m-au crezut până când doctorul le-a arătat radiografia unde se vedeau oasele rupte.

De îndată ce mi-am pregătit sacul cu haine, camera de oaspeți arăta deja ca și cum nu stătuse nimeni acolo – absența mea a fost absorbită rapid, poate că acesta era scopul acestui fel de camere. M-am gândit că tata și Tamar plecaseră deja la serviciu, dar când am intrat în living tata s-a mișcat pe canapea.

— Tamar cumpără suc de portocale sau alte prostii, a spus el.

Am stat împreună și ne-am uitat la televizor. Tamar a fost plecată multă vreme. Tata își tot freca obrazul proaspăt ras, iar fața lui arăta aproape crudă. Reclamele mă făceau să mă simt prost cu sentimentul acela strident, parcă își băteau joc de tăcerea noastră stânjenitoare. Felul agitat în care tata măsura liniștea. Cu o lună în urmă, aș fi fost încărcată de așteptări, îmi cercetam viața în căutarea unei frânturi de experiență pe care să i-o arăt. Dar nu mai eram în stare de asemenea efort. Tata era mai aproape de mine ca niciodată și, în același timp, mai distant – era doar un bărbat sensibil la mâncare picantă și care testa piețele străine. Se chinuia să învețe franceza.

S-a ridicat când a auzit-o pe Tamar vârând cheia în broască.

— Trebuia să plecăm acum jumătate de oră, a spus el.

Tamar s-a uitat la mine și și-a reșezat poșeta pe umăr.

— Scuze.

I-a zâmbit scurt.

— Știai când trebuie să plecăm, a zis el.

— Mi-am cerut scuze.

Pentru o clipă a părut cu adevărat că-i pare rău. Pe urmă însă, ochii i s-au îndreptat către televizorul încă pornit și, cu toate că a încercat să fie atentă, mi-am dat seama că tata a observat.

— Nici măcar nu ai suc de portocale, a spus el cu o umbră de durere în glas.

•

Prima dată m-a luat un cuplu de tineri. Fata avea părul de culoarea untului, purta o bluză înnodată pe talie și se tot întorcea la mine să-mi ofere un zâmbet și fistic dintr-o pungă, îl săruta pe băiat și-i vedeam limba.

Nu mai făcusem autostopul până atunci. Mă neliniștea faptul că trebuia să fiu ceea ce așteptau oamenii de la o fată cu părul lung – nu știam cât de înverșunată trebuia să mă arăt față de război, cum să vorbesc despre elevii care aruncau cărămizi în polițiști sau care preluau

controlul avioanelor de pasageri, cerând să fie transportați în Cuba. Întotdeauna fusesem pe dinafară, ca și cum priveam un film despre ceea ce ar fi trebuit să fie viața mea. Dar era diferit acum când mă îndreptam spre fermă.

Îmi tot imaginam momentul când tata și Tamar, odată întorși de la birou, aveau să-și dea seama că plecasem. Aveau să înțeleagă treptat, probabil că Tamar avea să ajungă la concluzia asta mai repede decât tata. Apartamentul gol, nicio urmă a lucrurilor mele. Poate tata avea s-o sune pe mama, dar ce puteau face oricare din ei? Ce pedeapsă puteau să-mi mai dea? Nu știau unde plecasem. Ieșisem din raza lor vizuală. Chiar și îngrijorarea lor era interesantă în felul ei: avea să existe un moment în care să se întrebe de ce plecasem, o senzație mocirloasă de vinovăție avea să iasă la suprafață, iar ei urmau să o resimtă din plin, chiar dacă numai preț de o clipă.

Cei doi m-au dus până la Woodside. Am așteptat multă vreme în parcare de la Cal-mart până când m-a luat un om cu un Chevrolet gălăgios care mergea la Berkeley să ducă o piesă de motocicletă. De câte ori trecea peste o groapă, se zdruncina torpedoul lipit cu bandă adezivă. Copacii zdrențuiți apăreau dincolo de geam, scăldați în soare, dincolo de care se vedea întinderea violetă a golfului. Îmi țineam geanta în poală. Îl chema Claude și părea să-i fie rușine de felul în care numele nu i se potrivea cu înfățișarea.

— Mamei mele îi plăcea actorul acela francez, mormăia el.

Claude umbla demonstrativ în portofel, arătându-mi poze cu fiica lui. Era o fată dolofană, cu baza nasului rozalie. Avea cârlionți demodați ca niște cârnați. Claude părea să-mi simtă mila, așa că a strâns deodată portofelul.

— Niciuna din voi nu ar trebui să faci așa ceva, a spus el.

A clătinat din cap și am văzut că îi apăruse pe față îngrijorarea pentru mine, o recunoaștere, credeam eu, a curajului meu. Deși ar fi trebuit să-mi dau seama că atunci când bărbații te avertizează să ai grijă, de multe ori te avertizează împotriva filmului întunecat care se desfășoară în mintea lor. Visurile lor violente cu ochii deschiși îi făceau să exclame vinovați că trebuia „să ajungi în siguranță acasă”.

— Vezi, aș vrea să fi fost și eu ca tine, a spus Claude. Liber și relaxat. Să călătoresc. Întotdeauna am avut o slujbă.

S-a uitat la mine înainte de a privi din nou la drum. Prima senzație de

disconfort – mă pricepeam să descifrez anumite expresii masculine ale dorinței. Dregându-și glasul, analizându-mă din priviri.

— Niciunul din voi nu muncește, nu-i așa? a întrebat el.

Probabil mă tachina, dar nu eram sigură. Exista o amărăciune în vocea lui, o înțepătură a unui resentiment autentic. Poate ar fi trebuit să mă tem de el. Era un bărbat mai în vârstă care vedea că sunt singură, care simțea că-i eram datoră cu ceva, cel mai rău lucru pe care-l putea simți un bărbat. Dar nu mi-era teamă. Mă simțeam protejată, cuprinsă de o bucurie hilară și intangibilă. Mă întorceam la fermă. Aveam s-o văd pe Suzanne. Claude de-abia dacă mi se părea adevărat: un clown de hârtie, inofensiv și caraghios.

* * *

— E bine aici? a spus Claude.

Oprise lângă un campus din Berkeley, unde turnul cu ceas și casele cu intrări separate umpleau dealurile din spate. A oprit motorul. Simțeam căldura de afară, zumzăitul apropiat al traficului.

— Mersi, am spus adunându-mi poșeta și sacul.

— Stai puțin, a zis el când am încercat să deschid portiera. Rămâi cu mine o secundă, OK?

Am oftat, dar m-am sprijinit de banchetă. Vedeam dealurile uscate din Berkeley și mi-am amintit mirată de perioada aceea scurtă din iarnă când dealurile erau verzi, bogate și ude. Pe atunci nici nu o cunoșteam pe Suzanne. Îl simțeam pe Claude privindu-mă pieziș.

— Ascultă...

Claude se scărpină pe gât.

— ... dacă ai nevoie de niște bani...

— N-am nevoie de bani.

Nu-mi era frică, am ridicat din umeri în semn de adio și am deschis portiera.

— Mersi din nou, am spus. Pentru drum.

— Stai, a zis el apucând-mă de încheietură.

— Du-te dracului, am spus trăgându-mi mâna din strânsoarea lui cu o vâlvătaie neobișnuită în glas.

Înainte să trântesc portiera, am văzut figura slabă și bolborosind a lui Claude. M-am îndepărtat răsuflând greu. Aproape râdeam. Trotuarul radia căldură, pulsul razelor abrupte de soare. Interacțiunea mă înviorase, ca și cum aveam deodată mai mult loc în lume.

— Târfa, a strigat Claude, dar nu m-am întors să mă uit.

* * *

Telegraful era aglomerat: oamenii vindeau la mese prafuri aromate și bijuterii *concho*, poșete de piele atârinate de un gard de pe alee. Orașul Berkeley reconstruia toate drumurile în vara aceea, așa că pe trotuar se adunau mormane de moloz, șanțurile se căscau în asfalt ca într-un film cu catastrofe. Un grup de oameni cu robe până la pământ îmi flutura pamflete sub nas. Băieți fără cămașă, cu vânătăi neclare pe brațe, mă priveau de sus în jos. Fetele de vârsta mea trăgeau după ele bagaje tapițate care li se loveau de genunchi și purtau haine de catifea în căldura de august.

Chiar și după ce se întâmplase cu Claude, nu mă temeam să fac autostopul. Claude plutea inofensiv într-un colț îndepărtat, dispărând pașnic în neant. Tom a fost a șasea persoană pe care am abordat-o, bătându-l pe umăr când s-a urcat în mașină. Părea flatat de rugămintea mea de a mă lua cu mașina, de parcă era o scuză inventată de mine ca să fiu lângă el. A făcut repede curat pe locul pasagerului, aruncând firimituri pe covor.

— Ar putea fi mai curat, a zis el.

Se scuza ca și cum așa fi fost pretențioasă.

•

Tom conducea mașina mică japoneză exact în limita de viteză, uitându-se peste umăr înainte de a schimba benzile. Cămașa cadrilată era subțiată la coate, dar curată și băgată în pantaloni, iar încheieturile lui erau subțiri, băiețești, ceea ce m-a înduioșat. M-a dus până la fermă, deși era la distanță de o oră de Berkeley. Spunea că mergea în vizită la niște prieteni la colegiul din Santa Roșa, dar nu se pricepea să mintă: vedeam cum i se înroșește gâtul. Era politicoș, student la Berkeley. Studia medicina, deși îi plăceau și sociologia, și istoria.

— LBJ⁽⁵⁾, a spus el. Acela a fost un președinte adevărat.

Am aflat că venea dintr-o familie mare și că avea un câine pe nume Sister și prea multe teme: urma cursuri de vară, încerca să scape de primele examene. M-a întrebat în ce-mi luam licența. Greșeala lui m-a încântat – probabil credea că am cel puțin optsprezece ani.

— Nu merg la colegiu, am spus.

Era cât pe ce să explic că eram abia la liceu, dar Tom a devenit brusc defensiv.

— Și eu mă gândeam să fac asta, a zis el, să abandonez, dar o să termin cursurile de vară. Am plătit deja taxele. Adică, aș vrea să nu o fi făcut, dar...

S-a oprit. S-a uitat la mine până mi-am dat seama că voia să-l iert.

— Ce aiurea, am zis, ceea ce părea să fie de ajuns.

Și-a dres glasul.

— Și ai o slujbă sau ceva? a zis el. Adică, dacă nu e o întrebare nepoliticoasă. Nu-i nevoie să răspunzi.

Am ridicat din umeri, prefăcându-mă relaxată. Deși poate mă simțeam relaxată în plimbarea cu mașina, ca și cum ocupația mea în lumea asta părea unitară. Felurile astea simple în care puteam satisface nevoile. Vorbeam cu străini, rezolvam probleme.

— Locul unde merg acum... stau acolo de ceva vreme, am spus. E un grup mare. Avem grijă unii de alții.

Se uita la drum, dar m-a ascultat cu atenție în timp ce vorbeam despre fermă. Despre casa veche și ciudată, despre copii. Despre instalația sanitară făcută de Guy în curte, o încrengătură dezordonată de țevi.

— Parcă e Casa Internațională, a spus el. Unde locuiesc eu. Suntem cincisprezece. În hol avem o tablă pe care sunt trecute treburile de făcut, cu toții le facem pe rând pe cele urâte.

— Da, poate, am spus, deși știam că ferma nu semăna deloc cu Casa Internațională, cu studenții miopi la filosofie care se certau în legătură cu cine lăsase vasele nespălate în chiuvetă, cu fata din Polonia care ronțăia pâine neagră și plângea după un iubit îndepărtat.

— Cui îi aparține casa? a zis el. E ca un centru sau ceva de genul ăsta?

Era dificil să-i explic cuiva despre Russell, să-mi amintesc de faptul că existau spații numeroase unde nu apăreau Suzanne și Russell.

— O să lanseze un album pe la Crăciun, probabil, am spus.

Vorbeam întruna despre fermă, despre Russell. Felul lejer în care pomeneam de Mitch, așa cum făcuse Donna în ziua aceea în autobuz, cu o angajare studiată, precaută. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât deveneam mai însuflețită. Ca niște cai pe care-i apucă febra și uită de călăreț.

— Sună frumos, a spus Tom.

Îmi dădeam seama că-l stârneau poveștile mele, avea o încântare visătoare pe față. Era uimit de poveștile din alte lumi.

— Ai putea sta și tu o vreme, am spus. Dacă vrei.

Tom părea bucuros de ofertă, recunoștința făcându-l timid.
— Numai dacă nu deranjez, a spus el îmbujorându-se.

•

Credeam că Suzanne și ceilalți vor fi bucuroși că aduceam pe cineva nou. Că spoream numărul, toate șmecheriile vechi. Un admirator frumușel care să ridice glasul alături de noi și să contribuie la mâncare. Dar voiam să extind și altceva: tăcerea plăcută din mașină, căldura sufocantă care ridica vaporii din tapițeria de piele. Imaginea mea strâmbă în oglinda retrovizoare, nu vedeam decât păr și pielea pistriuită de pe umăr. Aveam forma unei fete. Mașina a traversat podul, trecând de vâlul puturos al gropii de gunoi. Vedeam în depărtare o autostradă străjuită de apă și terenurile mocirloase înainte de panta văii, ferma fiind ascunsă între dealuri.

•

Ferma pe care o știam deja nu mai exista. Sfârșitul venise: fiecare interacțiune era propria elegie. Dar pe mine mă mîna o inerție prea optimistă ca să observ. Saltul pe care l-am simțit în mine când mașina lui Tom a luat-o pe alea spre fermă: trecuseră două săptămâni, nu prea mult timp, dar întoarcerea a fost copleșitoare. Și doar atunci când am văzut totul la locul știut, încă viu, straniu și ca într-un vis, am înțeles că mă temusem să nu dispară. Lucrurile pe care le iubeam, casa miraculoasă, ca aceea din *Pe aripile vântului*, mi-am dat seama văzând-o din nou. Dreptunghiul nămolos al piscinei pe jumătate pline, cu forfota algelor și cimentul vizibil: totul putea redeveni al meu.

Când eu și Tom ne-am îndepărtat de mașină, am simțit o ezitare, observând că blugii lui erau prea curați. Poate că fetele aveau să-l tachineze, poate fusese o idee proastă să-l invit. Mi-am spus că va fi bine. L-am privit analizând priveliștea – mi s-a părut că avea o expresie impresionată, deși probabil observa dărăpănarea, scheletele mașinilor. Resturile sfărâmicioase ale unei broaște moarte, plutind pe suprafața piscinei. Dar acestea erau detalii care nu mi se mai păreau importante, ca bubele de pe picioarele lui Nico de care se lipeau pietricele. Ochii mei erau deja obișnuiți cu descompunerea, așa că aveam impresia că intrasem din nou în cercul de lumină.

Donna s-a oprit când ne-a văzut. Avea un vraf de rufe în brațe care miroseau a aerul prăfos.

— Probleme, a strigat ea.

„Probleme”, un cuvânt dintr-o lume de mult uitată.

— Femeia aceea te-a înhățat, nu? a zis ea. Omule! Nasol!

Avea cercuri vineții sub ochi, trăsăturile îi erau scobite, deși detaliile erau estompate de aerul familiar. Părea destul de bucuroasă să mă vadă, dar când l-am prezentat pe Tom mi-a aruncat o privire scurtă.

— M-a adus cu mașina, am spus eu încercând să ajut.

Donna a zâmbit nesigur și a ridicat rufe și mai sus.

— E în regulă că am venit? mi-a șoptit Tom, de parcă cu aveam vreo putere.

La fermă erau mereu bine primiți vizitatorii, care treceau printr-un filtru glumeț de atenție și nu-mi imaginam de ce s-ar fi schimbat lucrurile.

— Da, am zis întorcându-mă spre Donna. Nu-i așa?

— Ei bine, a zis Donna. Nu știu. Ar trebui să vorbești cu Suzanne. Sau cu Guy. Da.

A chicotit indiferentă. Se purta ciudat, deși pentru mine era stilul ei obișnuit – aveam chiar un soi de afecțiune pentru asta. O mișcare în iarbă i-a atras atenția: o șopârlă care se furișa căutând umbră.

— Russell a văzut o pumă acum câteva zile, a spus ea fără să se adreseze cuiva anume.

A făcut ochii mari.

— Tare, nu?

.

— Uite cine s-a întors, a spus Suzanne cu o umbră de mânie în salut.

Ca și cum plecasem într-o mică vacanță.

— Am crezut c-ai uitat cum să ajungi aici.

Deși o văzuse pe doamna Dutton oprindu-mă, se uita întruna la Tom, ca și cum el era motivul pentru care plecasem. Bietul Tom, care se plimba prin curtea plină de iarbă cu mișcările ezitante ale vizitatorilor la muzeu. Strâmba din nas la mirosul de animale, la cel al hazznălei prea pline. Suzanne avea pe față aceeași confuzie distantă ca și Donna: nu mai puteau concepe o lume în care să fii pedepsit. Brusc, m-am simțit vinovată pentru serile petrecute cu Tamar, pentru după-amiezile când nici nu m-am gândit la Suzanne. Am încercat să descriu apartamentul

tatei mai rău decât era, ca și cum fusesem supravegheată în fiecare clipă și suportasem nesfârșite pedepse.

— Iisuse, a pufnit Suzanne. Ce iad!

•

Umbra fermei se întindea pe iarbă ca o cameră ciudată în aer liber, iar noi stăteam în umbra asta binecuvântată, cu un roi de țânțari zburând în lumina subțire a după-amiezii. Aerul sclipea de un luciu carnavalesc – trupurile familiare ale fetelor care se împingeau în mine, făcându-mă să revin la mine înșămi. Străfulgerările metalice printre copaci – Guy împingea o mașină în spatele fermei, ecouri de strigăte dispărând. Formele amețite ale copiilor care alergau în jurul unei rețele de băltoace puțin adânci: cineva uitase să oprească furtunul. Helen se înfășurase cu o pătură, trasă până la bărbie ca un guler de lână, iar Donna tot încerca să i-o fure și să dezvăluie trupul bronzat de regină a balului de dedesubt, hematumul de pe coapsa lui Helen. Eram conștientă că Tom stătea stânjenit pe pământ, dar eram mai ales bucuroasă că trupul familiar al lui Suzanne era lângă mine. Vorbea repede, cu fața asudată. Rochia ei era murdară, dar ochii îi străluceau.

Mi-am dat seama că tata și Tamar nici nu ajunseseră acasă și cât de ciudat era să fiu deja înapoi la fermă când ei nici nu știau că plecasem. Nico mergea pe o tricicletă prea mică pentru el, ruginită și zdrăngănind când pedala prea tare.

— Simpatîc puștiul, a spus Tom.

Donna și Helen au râs.

Tom nu era sigur de ce era amuzant ceea ce spunea, dar clipea ca și cum era dispus să învețe. Suzanne ciupea un fir de iarbă, stând într-un șezlong vechi adus din casă. Mă tot uitam după Russell, dar nu-l vedeam nicăieri.

— A plecat puțin în oraș, a zis Suzanne.

Ne-am întors amândouă când am auzit un scârțâit: era doar Donna, încercând să stea în mâini pe verandă, dând din picioare. Dăduse peste berea lui Tom, deși el era cel care se scuza, uitându-se în jur și sperând să găsească un mop.

— Iisuse, a zis Suzanne. Relaxează-te!

Și-a șters mâinile asudate de rochie, avea ochii puțin neclari – metamfetamina o făcea țeapănă ca o pisică de porțelan. Fetele de liceu o foloseau ca să rămână slabe, dar eu nu luasem niciodată: mi se părea că

nu se potrivește cu euforia blândă pe care o asociaz cu ferma. O făcea pe Suzanne mai dificil de abordat decât de obicei, o schimbare pe care nu voiam s-o recunosc nici în sinea mea. Am presupus că era doar furioasă. Privirea nu i se fixa, oprindu-se undeva la margine.

Vorbeam cum făceam întotdeauna, plimbând din mână în mână un joint care l-a făcut pe Tom să tușească, dar în același timp observam și alte lucruri cu o ușoară senzație de neliniște – la fermă erau mai puțini oameni decât înainte, iar străinii nu se plimbau cu farfurii goale, întrebând când era gata cina. Dându-și părul pe spate și vorbind despre drumul lung cu mașina înapoi la LA. Nu o vedeam nicăieri nici pe Caroline.

— Era ciudată, a spus Suzanne când am întrebat de Caroline. De parcă vedeai înăuntrul ei prin piele. S-a dus acasă. Au venit unii și au luat-o.

— Părinții ei?

Ideea mi se părea ridicolă, că vreunul de la fermă avea părinți.

— E în regulă, a spus Suzanne. O dubiță pleca spre nord, cred că la Mendocino sau în altă parte. Îi știa de undeva.

Am încercat să mi-o imaginez pe Caroline înapoi acasă la părinții ei, oriunde ar fi fost. N-am insistat mai mult, Caroline era în altă parte și în siguranță.

Vedeam că Tom nu era în largul lui. Eram sigură că era obișnuit cu studenți cu slujbe part-time, cu legitimații la bibliotecă și vârfuri înspicate. Helen, Donna și Suzanne erau naturale, răspândeau un miros acru care m-a lovit și pe mine, întoarsă după două săptămâni cu instalații sanitare miraculoase, în apropiere de Tamar, care se îngrijea obsesiv și avea o perie specială de nailon pe care o folosea numai la unghiile de la mâini. Nu voiam să observ agitația lui Tom, umbra unei retrageri ori de câte ori Donna i se adresa direct.

— Și ce se mai aude de album? am întrebat eu tare.

Mă așteptam ca invocarea încurajatoare a succesului să întărească încrederea lui Tom. Pentru că eram totuși la fermă și tot ce spusese era adevărat – trebuia doar să-și dea voie să accepte. Dar Suzanne mi-a aruncat o privire ciudată. Celelalte o priveau, așteptând ca ea să dea tonul. Pentru că nu mersese bine, asta era sensul privirii ei.

— Mitch e un nenorocit de trădător, a spus ea.

Eram prea șocată să accept tonul grav al urii lui Suzanne: cum era posibil ca Russell să nu primească un contract? Cum putea Mitch să nu

vadă asta la el, aura electricității lui stranii, aerul care murmura în jurul lui? Oare era specifică doar acestui loc puterea pe care o avea Russell? Dar furia vulgară a lui Suzanne m-a tras și pe mine înapoi.

— Mitch s-a speriat, cine știe de ce. A mințit. Oamenii ăștia, a zis Suzanne. Niște drogați nenorociți.

— Nu poți să-ți bați joc de Russell, a spus Donna dând din cap. Să spui una și apoi să te răzgândești. Mitch nu știe cum e Russell. Russell nu are nevoie nici să ridice un deget.

Russell o plesnise pe Helen atunci ca și cum nu era nimic deosebit. Toate ajustările deloc confortabile pe care am fost nevoită să le fac, mijind ochii minții ca să văd lucrurile diferit.

— Dar Mitch s-ar putea răzgândi, nu? am întrebat.

Când m-am uitat la Tom, nu era atent, privea către verandă.

Suzanne a ridicat din umeri.

— Nu știu. I-a spus lui Russell să nu-l mai sune.

A pufnit pe nas.

— Dă-l dracului! Să dispară așa, ca și cum n-a făcut nicio promisiune.

Mă gândeam la Mitch. Dorința lui, care în noaptea aceea l-a făcut brutal și nepăsător când m-am cutremurat cu părul prins sub brațul lui. Privirea lui încețoșată care ne făcea neclare, trupurile noastre fiind doar un simbol al trupurilor.

— Dar e-n regulă, a spus Suzanne forțându-se să zâmbească. Nu e...

A întrerupt-o uimirea bruscă a lui Tom, care s-a ridicat în picioare. A rupt-o la fugă de pe verandă în direcția piscinei. Striga ceva ce nu înțelegeam. Cămașa îi ieșise din pantaloni, strigătul lui era vulnerabil și neîngrădit.

— Care-i problema lui? a zis Suzanne, dar nu știam, mă înroșisem de rușine disperată care se transformase în frică: Tom striga încă, în timp ce cobora treptele piscinei.

— Copilul, a zis el, băiatul!

Nico: am văzut silueta liniștită a corpului din apă, cu plămânii micuți uzi și plini. Veranda părea că se înclină. Până când am ajuns noi lângă piscină, Tom scotea deja copilul din apa puturoasă, am văzut repede că era în regulă. Totul era bine. Nico s-a așezat pe iarbă ud learcă, având întipărită pe chip o expresie jalnică. Își ducea pumnii la ochi, împingându-l pe Tom deoparte. Plângea mai degrabă din cauza lui Tom decât de altceva, străinul care strigase la el, care-l scosese din piscină

când se distra.

— Ce crezi că faci? i-a spus Donna lui Tom.

Îl bătea cu palma pe cap pe Nico așa cum ai face cu un câine.

— A sărit înăuntru.

Panica lui Tom era vizibilă în tot corpul, avea pantalonii și cămașa îmbibate de apă. Pantofii scoteau sunete umede.

— Și ce dacă?

Tom făcuse ochii mari, neînțelegând că încercările lui de a da explicații doar înrăutățeau lucrurile.

— Am crezut că a căzut în piscină.

— Dar e apă acolo, a zis Helen.

— Chestia aia udă, a spus Donna rânjind.

— Copilul e în regulă, a zis Suzanne. L-ai speriat.

— Gâl gâl gâl.

Helen se prăpădea de râs.

— Credeai că a murit sau ceva?

— Ar fi putut totuși să se înece, a spus Tom cu vocea ascutită. Nimeni nu-l supraveghea. E prea mic să înoate cu adevărat.

— Ce față ai, a zis Donna. Doamne, chiar ești speriat, nu-i așa?

Imaginea lui Tom, care-și storcea cămașa de duhoarea biologică a apei din piscină. Mizeriile din curte care reflectau lumina. Nico s-a ridicat în picioare, scuturându-și părul. Smiorcăindu-se puțin cu demnitatea lui ciudată de copil. Fetele râdeau toate, așa că Nico s-a îndepărtat fără să-l observe cineva plecând. M-am prefăcut că nici eu nu mă speriasem, că știussem că totul era bine, fiindcă Tom părea jalnic, panica lui era vizibilă, fără vreun loc în care să se retragă, până și puștiul era supărat pe el. Îmi era rușine că-l adusesem aici, pentru că stârnise atâta agitație, iar Suzanne se uita și ea la mine, ca să-mi dau seama ce idee proastă fusese. Tom mă privea, căutând ajutor, dar a văzut depărtarea de pe fața mea, felul în care am coborât privirea în pământ.

— Cred doar că ar trebui să aveți grijă, a spus Tom.

Suzanne a pufnit pe nas.

— Ar trebui să avem grijă?

— Am fost salvamar, a zis el cu vocea gătuită. Oamenii se pot îneca și în apă mică.

Dar Suzanne nu-l asculta, se strâmba la Donna. Dezgustul lor mă includea și pe mine, m-am gândit eu. Nu puteam suporta.

— Calmează-te, i-am spus lui Tom.

Tom părea jignit.

— Locul ăsta e îngrozitor.

— Atunci ar trebui să pleci, a spus Suzanne. Nu ți se pare o idee bună?

Bâzâitul metamfetaminei din ea, zâmbetul răutăcios și gol – era mai rea decât era cazul.

— Pot să vorbesc puțin cu tine? mi-a zis Tom.

Suzanne râdea.

— Măi, să fie! Ca să vezi!

— Doar o secundă, a spus el.

Când am ezitat, Suzanne a oftat.

— Du-te și vorbește cu el, a spus ea. Iisuse!

Tom s-a îndepărtat de ele și l-am urmat cu pași șovăielnici, ca și cum distanța putea preveni contaminarea. Mă tot uitam în urmă spre grup, fetele se îndreptau spre verandă. Voiam să fiu printre ele. Eram nervoasă din cauza lui Tom cu pantalonii lui caraghioși și părul bogat.

— Ce e? am spus.

Eram nerăbdătoare, cu buzele strânse.

— Nu știu, a zis Tom, cred că...

A ezitat, uitându-se spre casă și trăgându-se de cămașă.

— Dacă vrei, poți să te întorci acum cu mine. E o petrecere diseară, a spus el. La Casa Internațională.

Puteam s-o și văd. Biscuiții Ritz, grupuri frumos aranjate, înghesuite printre castroanele cu gheață apoasă. Vorbind despre examene și comparând listele de lecturi. Am ridicat ușor din umeri, abia mișcându-mă. Părea să înțeleagă gestul în toată falsitatea lui.

— Poate ar trebui să-ți las numărul meu de telefon, a spus Tom. E telefonul din hol, dar poți să ceri să vorbești cu mine.

Auzeam hohotul aspru de râs al lui Suzanne plutind în aer.

— E-n regulă, am spus. Oricum, aici nu avem telefon.

— Nu sunt de treabă, a spus el privindu-mă în ochi.

Arăta ca un profesor de țară după botez, cu pantalonii uzi lipiți de picioare, cu privirea gravă.

— Ce știi tu? am spus eu simțind o fierbințeală alarmantă în obraji. Nici măcar nu le cunoști.

Tom a făcut un gest de lehamite cu mâinile.

— E o grămadă de gunoi, a spus el împrôșcând, nu vezi?

Arăta către casa care stătea să cadă, către vegetația încâlcită ce o năpădea. Toate mașinile abandonate, bidoanele de ulei și păturile pentru picnic lăsate în voia mușgaiului și a termitelor. Vedeam tot, dar nu pricepeam nimic: mă înverșunasem deja împotriva lui și nu mai era nimic de spus.

•

Plecarea lui Tom le-a permis fetelor să se adâncească în natura lor fără să fie deranjate de privirile unui străin. Nu mai discutau pașnic și somnoros, nu mai erau perioade calme de tăcere.

— Unde-i prietenul tău special? a spus Suzanne. Vechiul tău amic?

Afectarea ei goală, piciorul care zvâcnea, deși fața îi era inexpressivă.

Am încercat să râd ca ele, dar nu știu de ce m-am neliniștit la gândul că Tom se întorcea la Berkeley. Avea dreptate în legătură cu mizeriile din curte, erau și mai multe acum, poate Nico chiar s-ar fi putut răni și atunci ce-am fi făcut? Am observat că toate slăbiseră, nu numai Donna, aveau părul uscat și ochii pustiiți și plictisiți. Când zâmbeau, vedeam limbile încărcate ca atunci când faci foamea. Inconștient, îmi făceam multe speranțe în legătură cu întoarcerea lui Russell. Voiam ca el să-mi potolească gândurile agitate.

— Nemiloaso! a strigat Russell când m-a văzut. Fugi întruna, a spus el, și ne frângi inima când ne lași în urmă.

Am încercat să mă conving, văzând fața cunoscută a lui Russell, că ferma era la fel, deși când m-a îmbrățișat am văzut ceva pe obrajii lui. Avea perciuni. Nu erau punctați, ca firele de păr, ci netezi. M-am uitat mai bine. Erau desenați cu un fel de cărbune sau dermatograf. Gândul m-a tulburat; perversitatea, fragilitatea înșelătoriei. Ca un băiat din Petaluma pe care-l știam și care fura machiaj din magazin ca să-și ascundă coșurile. Russell îmi masa gâtul, transmițându-mi un fior de energie. Nu-mi dădeam seama dacă era furios sau nu. Și cât de repede au redevenit atenți cei din grup când a sosit, întâmpinându-l ca niște rățuște zdrențăroase. Am încercat să o trag pe Suzanne deoparte, să o iau de braț cum făceam pe vremuri, dar ea doar a zâmbit, amețită și neatentă, și mi-a dat drumul la mână, hotărâtă să-l urmeze pe Russell.

* * *

Am aflat că Russell îl hărțuia pe Mitch în ultimele săptămâni. Apărea neanunțat la el acasă. Îl trimitea pe Guy să-i răstoarne tomberoanele, iar

când Mitch ajungea acasă găsea peluza acoperită de cutii de cereale stâlcite și fâșii de hârtie, ambalaje din aluminiu cu resturi de mâncare. Îngrijitorul casei îl văzuse și pe Russell acolo, doar o dată – Scotty i-a spus lui Mitch că văzuse un tip care parcase la poartă și doar se uita, iar când Scotty i-a zis să plece, Russell a zâmbit și i-a spus că era fostul proprietar al casei. Russell apăruse și acasă la inginerul de sunet, încercând să obțină benzile de la sesiunea de înregistrări cu Mitch. Acasă era soția acestuia. Mai târziu și-a amintit că o enervase soneria: bebelușul lor dormea în dormitorul din spate. Când a deschis ușa, l-a văzut pe Russell cu blugii lui Wrangler jerpeliți și zâmbetul pieziș.

Soțul ei îi povestise despre sesiunea de înregistrări, așa că știa cine era Russell, dar nu-i era teamă. Nu cu adevărat. La prima vedere nu era un bărbat înspăimântător, iar când i-a spus că soțul ei nu era acasă a ridicat doar din umeri.

— Aș putea să iau repede benzile, a zis el încercând să se uite dincolo de ea. Intru și ies, foarte simplu.

Atunci, femeia a devenit neliniștită. S-a înfipt cu picioarele în papucii ei vechi de casă, auzind agitația copilului în spate.

— El păstrează lucrurile astea la studio, a spus ea și Russell a crezut-o.

Femeia și-a amintit apoi că a auzit un zgomot în curte mai târziu în noaptea aceea, un foșnet în tufișuri, dar când s-a uitat pe fereastră nu a văzut nimic decât aleea pietruită și firele de iarbă luminate de lună.

•

Prima mea noapte înapoi nu a semănat deloc cu cele dinainte. Noptile fuseseră cândva aprinse de o dulceață juvenilă pe fețele noastre – mângâiam câinele care căuta puțină iubire, îl scărpinam ușor după urechi, mâna mea imprimând un ritm vesel. Și fuseseră și nopți ciudate, când luam toți LSD sau Russell trebuia să înfrunte un motociclist beat, amețindu-l cu logica lui răsucită. Dar nu-mi fusese niciodată frică. Noaptea asta era altfel, lângă cercul din pietre în care abia pâlpâia focul. Nimeni nu a băgat de seamă când s-au stins flăcările, toată energia lor se îndrepta spre Russell, care se mișca asemenea unui elastic gata să pocnească.

— Bucata asta, a spus Russell.

Se plimba, fredonând un cântec rapid.

— Tocmai am inventat-o și e deja un hit.

Chitara era dezacordată și scotea note fără vlagă, dar Russell nu părea

să observe. Vorbea grăbit și frenetic.

— Uite încă una, a zis el.

A umblat la coarde, apoi a scos o amestecătură de zdrăngăneli. Am încercat să-i captez privirea lui Suzanne, dar ea se uita la Russell.

— Ăsta e viitorul muzicii, a spus el peste zgomot. Ei au impresia că știu ce e bun pentru că au piese la radio, dar alea nu-s nimic. Nu au iubire adevărată în inimă.

Nimeni nu părea să observe că vorbele lui se destrămau pe margini: toți repetau ce spunea el, gurile li se mișcau într-un sentiment comun. Russell era un geniu, asta îi spusese lui Tom – acum îmi imaginam cum s-ar fi întipărit mila pe fața lui Tom dacă era aici să-l vadă pe Russell și asta mă făcea să-l urăsc pe Tom pentru că și eu auzeam spațiul dintre cântece, dându-mi seama că erau discordante, nu doar atât, erau proaste: niște scursuri sentimentale, cuvinte grosolane despre iubire, ca ale unui școlar, cu o inimă desenată de mâna lui grăsuță. Raze de soare, flori și zâmbete. Dar nici atunci nu puteam să admit pe deplin. Cum arăta fața lui Suzanne când îl privea – voiam să fiu cu ea. Credeam că iubirea pentru cineva era un fel de măsură de protecție, ca și cum ar înțelege gradul și intensitatea sentimentelor tale și s-ar purta corespunzător. Mi se părea corect, ca și cum corectitudinea era o măsură de care să-i pese universului măcar puțin.

.

Uneori aveam vise din care mă trezeam crezând că o imagine sau un lucru erau adevărate, ducând presupunerea mai departe din lumea viselor până ajungeam la trezie. Cât de dureros era să-mi dau seama că nu eram măritată, că nu descoperisem secretul zborului și că nu exista nicio durere adevărată!

Momentul exact în care Russell i-a spus lui Suzanne să se ducă acasă la Mitch și să-i dea o lecție – mă tot gândeam că am fost martoră: noaptea neagră, cântecul calm al greierilor, toți stejarii aceia înfricoșători. Dar sigur că nu am fost. Citisem atât de mult despre asta, încât am crezut că văzusem limpede, o scenă în culorile exagerate ale amintirilor din copilărie.

În clipa aceea o așteptam pe Suzanne în camera ei. Iritată, disperată să se întoarcă. Încercasem de mai multe ori să vorbesc cu ea în noaptea aceea, trăgând-o de braț, urmărindu-i privirea, dar ea mă tot dădea deoparte. „Mai târziu”, spunea și asta a fost de ajuns să-mi imaginez că

avea să se țină de promisiune în întunericul camerei. Mi s-a strâns inima când am auzit pași în cameră, mintea mi s-a aprins la gândul că Suzanne era acolo, dar am simțit apoi lovitura ușoară și am deschis ochii; era doar Donna. Aruncase cu o pernă în mine.

— Frumoasa adormită, a spus ea râzând pe înfundate.

Am încercat să mă liniștesc într-un repaus plăcut; cearșaful se supraîncălzise de la foitul meu agitat, urechile îmi erau ciulite la orice sunet făcut de întoarcerea lui Suzanne. Dar în noaptea aceea nu s-a întors în cameră. Am așteptat cât am putut de mult, atentă la fiecare scârțâitură sau sunet, înainte de a cădea într-un somn nedorit.

De fapt, Suzanne era cu Russell. Aerul din rulota lui era probabil îmbâcsit de la partida de sex în timp ce Russell intona planul lui pentru Mitch, cu ochii în tavan, la fel ca Suzanne. Pot să-mi imaginez cum a ajuns aproape de final și a răsucit apoi detaliile, pentru ca Suzanne să înceapă să creadă că avusese aceeași idee, că era și a ei.

— Micul meu copoi, îi șoptea el cu ochii ficși de o nebunie care putea fi confundată cu iubirea.

Era ciudat să te gândești că Suzanne putea fi flatată în clipa aceea, dar cu siguranță era. Mâna lui îi zgâria scalpul, aceeași plăcere agitată pe care o provoacă oamenii când scarpină câinii și pot să-mi imaginez cum a început să se adune presiunea, dorința de a trece dincolo de iureșul mai mare.

— Ar trebui să fie măreț, i-a spus Russell. Ceva ce n-o să poată fi ignorat.

Îl văd răsucind o șuviță din părul lui Suzanne după deget și trăgând, o mișcare ușoară ca să nu știe dacă ceea ce simțea era durere sau plăcere.

A deschis o ușă, îndemnând-o pe Suzanne să treacă dincolo.

•

Suzanne a fost a doua zi cu gândurile împrăștiate. Pleca singură, cu graba întipărită pe față, avea discuții urgente și în șoaptă cu Guy. Eram geloasă, disperată că nu puteam concura cu partea aceea din ea care-i era devotată lui Russell. Se închisese în ea însăși, iar eu nu eram decât un neajuns distant.

Mi-am îngrijit propria confuzie, creând explicații optimiste, dar când i-am zâmbit a clipit cu o recunoaștere întârziată, de parcă eram o străină care-i returna un carnetel uitat. Remarcam în ochii ei o privire sudată, o întoarcere sumbră în sine. Mai târziu aveam să înțeleg că erau

pregătirile.

La cină am avut niște fasole reîncălzită care avea gust de aluminiu, niște resturi arse de pe fundul oalei. Prăjitură cu ciocolată, veche, de la brutărie, cu o glazură zbârcită. Au vrut să mănânce înăuntru, așa că am stat pe podeaua plină de așchii, cu farfuriile așezate strâmb în poală. Ne forțam aplecându-ne ca omul primitiv în peșteră – nimeni nu părea să mănânce prea mult. Suzanne a apăsat prăjitura cu degetul și s-a uitat cum se face fărâme. Privirile pe care le schimbau între ei explodau de o ilaritate suprimată, ca o conspirație pentru o petrecere-surpriză. Donna i-a întins o cârpă lui Suzanne cu un aer plin de subînțeles. Nu pricepeam nimic, o dislocare jalnică mă făcea oarbă și dornică.

Îmi făcusem curaj să o forțez pe Suzanne să vorbească cu mine. Dar am ridicat ochii din resturile din farfuria mea și am văzut-o ridicându-se deja în picioare, cu mișcări mânate de informații invizibile pentru mine.

Când am ajuns-o din urmă, mi-am dat seama că se duceau undeva, mergând după lumina de la lanternă. Spaima, disperarea gătită: Suzanne avea să mă lase acolo.

— Lasă-mă să vin și eu, am spus.

Încercam să țin pasul cu ea, să urmez spațiul scurt pe care-l făcea în iarbă.

Nu-i vedeam fața.

— Unde să vii? a spus ea cu voce monotonă.

— Oriunde te duci, am spus. Știu că te duci undeva.

Ritmul ațățător.

— Russell nu ți-a spus să mergi.

— Dar vreau să merg, am spus. Te rog!

Suzanne nu a spus da, nu clar. Dar a încetinit suficient ca să-mi potrivesc pasul cu ea, un pas nou pentru mine, hotărât.

— Ar trebui să te schimbi, a zis Suzanne.

M-am uitat în jos, încercând să-mi dau seama ce o nemulțumea: bluza de bumbac sau fusta lungă.

— În haine închise la culoare, a spus ea.

14.

Drumul cu mașina a fost lung și incredibil, ca o boală prelungită. Guy

era la volan, Helen și Donna lângă el. Suzanne stătea pe bancheta din spate, uitându-se pe geam, iar eu eram lângă ea. Noaptea se făcuse neagră și adâncă, mașina trecea pe sub felinarele stradale. Strălucirea lor gălbuie aluneca pe fața lui Suzanne, ceilalți aveau priviri apatice. Uneori mi se părea că nu coborâsem niciodată din mașină. Că o versiunea a mea a fost mereu acolo.

Russell a rămas la fermă în noaptea aceea. Ceea ce nici măcar nu mi s-a părut ciudat. Suzanne și ceilalți erau cunoscuții lui, lăsați liberi în lume – așa fusese întotdeauna. Guy era ca secundul lui la duel, Suzanne, Helen și Donna – lipsite de rezerve. Trebuia să meargă și Roos, dar nu a mers – mai târziu a declarat că a avut o presimțire rea și a rămas în urmă, dar nu știu dacă e adevărat. Oare a reținut-o Russell, simțind o virtute încăpățânată în ea care o putea trage înapoi în lumea reală? Roos și Nico, băiatul ei. Roos, care a devenit martorul principal împotriva celorlalți, urcând în boxa martorilor într-o rochie albă, cu părul pieptănat cu cărare pe mijloc.

Nu știu dacă Suzanne i-a spus lui Russell că mergeam și eu – nimeni nu a răspuns vreodată la întrebarea asta.

Radioul mașinii era pornit, difuzând coloana sonoră străină și comică a vieții altor oameni. Alți oameni care se pregăteau să doarmă, mame care aruncau la gunoi ultimele resturi din puiul de la cină. Helen trăncănea despre o balenă eșuată în Pismo și ne întreba dacă ni se părea că era un semn că se apropia un mare cutremur? S-a pus în genunchi atunci, ca și cum ideea o încânta.

— Am fi nevoiți să mergem în deșert, a spus ea.

Nimeni nu mușca momeala: se făcuse liniște în mașină.

Donna a murmurat ceva, iar Helen a închis gura.

— Poți să deschizi geamul? a spus Suzanne.

— Mi-e frig, s-a tânguit Helen cu vocea de copil.

— Haide, a spus Suzanne lovind spatele scaunului. Mă topesc dracului.

Helen a coborât geamul și mașina s-a umplut de aer amestecat cu fum de eșapament. Mirosul sărat al oceanului aflat la doi pași.

Iar eu eram acolo, printre ei. Russell se schimbase, lucrurile stăteau prost, dar eram cu Suzanne. Prezența ei îmi îngrădea orice griji rătăcitoare. Asemenea copilului care crede că veghea mamei lângă pat poate alunga monștrii. Copilul care nu poate vedea că și mamei îi este

frică. Mama care înțelege că nu poate face nimic ca să-l protejeze decât să-și ofere propriul trup slab la schimb.

•

Poate că o parte din mine știa încotro mergeau lucrurile, o strălucire scufundată în noroi: poate am simțit posibila traiectorie și totuși m-am lăsat dusă mai departe. Mai târziu în vara aceea, dar și în diverse momente din viața mea, am cernut tot ce-a fost în noaptea aceea, bâjbâind orbește.

Suzanne nu a spus decât că-i făceam o vizită lui Mitch. În cuvintele ei se simțea o cruzime pe care n-o mai auzisem, dar, chiar și așa, mintea mea nu a mers mai departe de atât: aveam să facem ce făcusem la casa Dutton. Aveam să creăm un deranjament fizic ca să se sperie Mitch, măcar o clipă, ca să-și rearanjeze lumea. Bine, ura lui Suzanne față de el a stârnit-o pe a mea. Mitch, cu degetele lui groase și îndrăznețe, vorbăria șovăielnică și fără sens în timp ce ne privea din cap până-n picioare. Ca și cum cuvintele lui banale ne păcăleau, împiedicându-ne să remarcăm privirea lui abjectă. Voiam să se simtă slab. Urma să invadăm casa lui Mitch ca niște spirite amăgitoare de pe alt tărâm.

Pentru că asta simțeam, e adevărat. Aveam senzația că exista ceva care ne unea pe toți în mașină, o aromă răcoritoare a altor lumi pe pielea și părul nostru. Dar nu m-am gândit nici măcar o dată că lumea cealaltă avea să fie moartea. Nu am crezut cu adevărat până când buletinele de știri nu au surprins momentul dezolant. După care, desigur, prezența morții părea să acopere totul, ca o ceață inodoră care umplea mașina și se lovea de geamuri, o ceață pe care o inhalam și o expiram și care dădea formă fiecărei vorbe.

•

Nu ajunseserăm prea departe, poate la douăzeci de minute după plecare, iar Guy a intrat cu mașina în curbele strânse și întunecoase dintre dealuri, ieșind pe întinderile lungi și pustii ale șesurilor și prinzând viteză. Eucaliptii pe lângă care treceam, răcoarea ceții dincolo de geamuri.

Atenția mea menținea totul într-o lumină aurie. Radioul, mișcarea trupurilor, profilul lui Suzanne. Mă gândeam că asta aveau ei tot timpul, rețeaua asta a prezenței reciproce ca un lucru prea apropiat pentru a-l identifica. Senzația că erai menținut în iureșul ăsta frățesc, că îi aparțineai.

Suzanne a lăsat mâna pe locul dintre noi. Imaginea cunoscută mă stârnea, făcându-mă să-mi amintesc felul în care mă luase de mână în patul lui Mitch. Suprafața pătată a unghiilor ei, aspre din cauza subnutriției.

Eram chinuită de o speranță prostească, crezând că voi rămâne pentru totdeauna în spațiul binecuvântat al atenției sale. Am încercat s-o iau de mână. I-am atins ușor palma, de parcă încercam să-i dau un bilet. Suzanne a tresărit, scăpând dintr-o negură pe care nu am observat-o până nu s-a destrămat.

— Ce e? s-a răstit ea.

N-am mai reușit atunci să-mi ascund dorința. Suzanne văzuse probabil nevoia mea nestăpânită de dragoste. Probabil o măsurase, ca atunci când arunci o piatră în fântână, dar nu se aude niciun sunet la capăt. Ochii ei păreau plictisiți.

— Oprește mașina, a spus Suzanne.

Guy conducea mai departe.

— Trage pe dreapta, a zis Suzanne.

Guy s-a uitat la noi, apoi a oprit pe partea dreaptă a benzii.

— Ce s-a întâmplat, am întrebat eu, dar Suzanne m-a întrerupt.

— Dă-te jos, a zis ea deschizând portiera.

S-a mișcat prea repede s-o pot opri, vârtejul luând-o înainte, sunetul rămânând în urmă.

— Haide, am zis eu încercând o voce glumeață.

Suzanne coborâse deja din mașină, așteptând să plec. Nu glumea.

— Dar nu-i nimic aici, am spus privind disperată autostrada. Suzanne se foia nerăbdătoare. Am privit spre ceilalți pentru ajutor. Fețele le străluceau în lumina din tavan, care le făcea trăsăturile să pară reci și inumane, ca niște statui de bronz. Donna s-a uitat în altă parte, dar Helen mă privea cu o curiozitate medicală. Guy se foia pe scaunul șoferului, potrivind oglinzile. Helen a spus ceva în șoaptă. Donna i-a zis să tacă.

— Suzanne, te rog, am implorat-o cu o voce neputincioasă.

Ea nu a spus nimic. Când m-am mișcat în final pe banchetă, Suzanne nu a ezitat deloc. S-a urcat la loc în mașină și a închis portiera, lumina s-a stins, iar ei au rămas scăldați în întuneric. Apoi au dispărut.

Am înțeles că eram singură și chiar dacă păstram o speranță naivă – aveau să se întoarcă, era doar o glumă, Suzanne nu m-ar lăsa așa, nu cu

adevărat –, știam că fusesem aruncată deoparte. Nu puteam decât să privesc de la distanță, să plutesc undeva pe deasupra copacilor, să privesc în jos la o fată care stătea singură în întuneric. Nici nu o cunoșteam.

15.

În primele zile au circulat tot felul de zvonuri. Howard Smith a anunțat, greșit, că Mitch Lewis fusese ucis, deși eroarea avea să fie corectată mai repede decât alte zvonuri. David Brinkley a spus că șase victime fuseseră împușcate și înjunghiate, lăsate pe peluză. Apoi numărul a fost redus la patru persoane. Brinkley a fost primul care a vorbit despre prezența glugilor, a ștreangurilor și a simbolurilor satanice, o confuzie care s-a produs din cauza inimii de pe peretele din living. Desenată cu colțul unui prosop înmuiat în sângele mamei.

Greșeala avea sens – sigur că interpretau desenul ca pe ceva macabru, presupuneau că era o mângăleală codificată, sinistră. Era mai simplu să-ți imaginezi că era restul unei slujbe satanice decât să crezi adevărul: era doar o inimă, ca o caricatură făcută de o adolescentă îndrăgostită într-un caiet.

•

Cam la o milă distanță, am ajuns la o ieșire aproape de o benzinărie Texaco. Am intrat, ascunzându-mă de luminile gălbui și de sunetul de șuncă prăjită pe care-l făceau. Mă legănam pe degetele de la picioare, privind șoseaua. Când am renunțat, în final, la ideea că mai venea cineva să mă ia, l-am sunat pe tata de la telefonul public. A răspuns Tamar.

— Eu sunt, am spus.

— Evie, a zis ea. Slavă Domnului! Unde ești?

O vedeam răsucind firul telefonului în bucătărie, adunând bucelele.

— Știam că o să suni în curând. I-am spus tatălui tău că așa o să faci!

I-am explicat unde eram. Probabil a simțit că aveam vocea gătuită.

— Plec chiar acum, a spus ea. Să rămâi acolo!

M-am așezat pe trotuar să aștept, sprijinindu-mă pe genunchi. Aerul era rece, prevestind toamna, iar o constelație de lumini alerga pe autostrada 101, camioanele mari crescând pe măsură ce prindeau viteză. Căutam scuze pentru Suzanne, explicații pentru comportamentul ei care

să aibă sens. Dar nu găseam nimic decât adevărul curat și îngrozitor – nu fuseserăm niciodată apropiate. Nu însemnasem nimic pentru ea.

Simțeam priviri curioase îndreptate spre mine, camionagiii care cumpărau pungi cu semințe de floarea-soarelui de la benzinărie și scuipau șuvoaie de tutun pe jos. Umbletul lor părintesc și pălăriile de cowboy. Știam că analizau faptul că eram singură. Picioarele goale și părul lung. Șocul meu furios împrăștiase probabil un miros protector – avertizându-i să stea deoparte –, așa că m-au lăsat în pace.

În cele din urmă am văzut un Plymouth alb apropiindu-se. Tamar nu a oprit motorul. M-am urcat pe locul pasagerului atât de recunoscătoare că vedeam fața ei familiară, încât m-am fâstâcit. Avea părul ud.

— N-am avut timp să-l usuc, a zis ea.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era blândă, dar uimită, îmi dădeam seama că voia să-mi pună întrebări, dar știa probabil că nu voiam să-i explic. Lumea ascunsă populată cu adolescenți, ieșind la suprafață din când în când, doar de nevoie, antrenând părinții să se aștepte la absența lor. Eu dispărașem deja.

— Nu-ți face griji, a spus ea. Nu i-a spus mamei tale că ai plecat. I-am zis că o să apari și ea o să-și facă griji degeaba.

Jalea mea deja se dubla, absența fiind singurul context. Suzanne mă abandonase pentru totdeauna. O cădere fără frecare, șocul treptei lipsă. Tamar a căutat în geantă fără să se uite până a găsit o cutiuță, aurie, acoperită cu piele roz. Ca un portvizit. Înăuntru era un singur joint, iar ea a dat din cap spre torpedo... am găsit o brichetă.

— Nu-i spui tatălui tău?

A inhalat cu ochii la drum.

— S-ar putea să mă pedepsească și pe mine.

•

Tamar spunea adevărul: tata nu o sunase pe mama și, cu toate că tremura de furie, era și sfios, fiica lui fiind ca un animal pe care uitase să-l hrănească.

— Puteai să pățești ceva, a zis ei, ca un actor care nu știa bine replica.

Tamar l-a bătut calm pe spate în drum spre bucătărie, apoi și-a turnat o cola. M-a lăsat cu răsuflarea lui fierbinte, cu fața speriată și clipitul neîncetat. Se uita la mine din partea opusă a camerei, eliberându-se încet de supărare. Tot ceea ce se întâmplase – nu-mi era teamă de asta, de furia neutră a tatei. Ce putea să-mi facă? Ce putea să-mi ia?

Și așa m-am întors în camera mea anostă din Palo Alto, cu lumina inexpresivă a veiozei pentru afaceristul călător.

•

Apartamentul era gol când am ieșit eu din dormitor a doua zi, tata și Tamar plecaseră deja la serviciu. Unul din ei – probabil Tamar – lăsase un ventilator pornit și planta care părea de plastic tremura în bătaia curentului. Mai era o săptămână până când trebuia să plec la internat, iar șapte zile mi se păreau prea lungi să stau în apartamentul tatei, șapte cine pe care trebuia să le suport, dar, în același timp, nedrept de scurte – nu aveam timp să-mi fac obiceiuri, să am un context. Trebuia doar să aștept.

Am aprins televizorul, pălăvrăgeala fiind un fundal liniștitor în timp ce cotrobăiam prin bucătărie. Cutia cu turte de orez din dulap, de-abia mai semănau a cereale: le-am mâncat cu pumnul, apoi am stâlcit cutia goală. Mi-am turnat un pahar de ceai cu gheață, am făcut un teanc de biscuiți de o cantitate satisfăcătoare și de grosimea jetoanelor de pocher. Am adus mâncarea lângă canapea. Înainte să mă așez, ecranul m-a oprit.

Aglomerarea de imagini, dublându-se și împrăștiindu-se.

Căutarea criminalului sau criminalilor încă fără rezultat. Prezentatorul spunea că Mitch Lewis nu voia să comenteze. Biscuiții s-au făcut bucăți în mâinile mele ude.

•

Abia după proces au început lucrurile să devină mai clare, noaptea aceea căpătând traseul deja familiar. Fiecare detaliu și amănunt făcute publice. Sunt momente în care încerc să-mi imaginez ce rol aș fi putut să joc. Ce anume mi-ar fi revenit mie. E cel mai ușor să mă gândesc că n-aș fi făcut nimic, că i-aș fi putut opri, că prezența mea ar fi tras-o înapoi pe Suzanne pe tărâmul omenesc. Asta îmi doream, asta era parabola incontestabilă. Dar exista o altă posibilitate care atârna acolo, insistentă și nevăzută. Monstrul de sub pat, șarpele de la capătul scărilor: poate și eu aș fi făcut ceva.

Poate ar fi fost ușor.

•

Se duseseră direct la Mitch după ce m-au lăsat pe marginea drumului. Alte treizeci de minute în mașină, treizeci de minute care fuseseră probabil energizate de concedierea mea dramatică, grupul consolidându-se într-unul de pelerini adevărați. Suzanne sprijinindu-se de brațele

încrucișate pe scaunul din față, emanând amfetamină, siguranța aceea lugubră. Guy a ieșit de pe autostradă și a intrat pe șoseaua cu două benzi, traversând laguna. Motelurile joase lângă rampa de ieșire, eucaliptii umbroși și condimentând aerul. Helen a declarat în depozitia de la tribunal că a fost primul moment când și-a exprimat ezitarea față de ceilalți. Dar nu o cred. Dacă avea îndoieli cineva, totul era la adâncime, ca o bulă transparentă care plutea, spărgându-se în creierul lor. Îndoiala a scăzut așa cum descresc detaliile unui vis. Helen și-a dat seama că-și uitase cuțitul acasă. Suzanne a țipat la ea, după cum arată documentele de la proces, dar grupul a renunțat la ideea de a se întoarce după cuțit. Alunecau deja, subjuși de o inerție mai puternică.

•

Au parcat Fordul pe șosea, fără să se deranjeze să-l ascundă. Pe măsură ce se apropiau de casa lui Mitch, mintea lor părea să încetinească și să se hotărască la aceleași mișcări, ca un singur organism.

Pot să-mi imaginez priveliștea. Casa lui Mitch, așa cum se vedea de pe aleea cu pietriș. Calmul golfului, prova livingului. Totul le era cunoscut. Luna pe care o petrecuseră la Mitch acasă înainte să-i cunosc eu, crescând facturile și făcând ciuperci de la prosoapele ude. Și totuși, cred că în noaptea aceea casa le-a făcut o nouă impresie, fațetată și luminoasă ca o bomboană. Cei din casă gata condamnați, atât de condamnați încât grupul aproape simțea o durere anticipată pentru ei. Pentru cât de neputincioși erau față de mișcările mai mari, viețile lor fiind deja redundante, ca o bandă înregistrată cu zgomote statice.

•

Se așteptaseră să-l găsească pe Mitch. Toată lumea știe partea asta: că Mitch fusese chemat la Los Angeles să lucreze la o piesă scrisă pentru *Stone Gods*, filmul care nu s-a mai lansat. Plecase cu ultimul avion din seara aceea de pe aeroportul din San Francisco și aterizase la Burbank, lăsând casa în grija lui Scotty, care tăia ierba de dimineață, dar nu apucase să curețe piscina. Fosta iubită a lui Mitch îi ceruse o favoare, rugându-l să stea cu Christopher acolo două nopți, doar două nopți.

Suzanne și ceilalți rămăseseră uimiți să descopere străini în casă. Nu cunoșteau pe nimeni. Acela ar fi fost momentul să renunțe, să se înțeleagă din priviri. Să se întoarcă la mașină într-o tăcere dezumflată. Dar nu s-au întors. Au făcut ce le-a spus Russell să facă.

Să facă o scenă. Ceva de care să afle toată lumea.

•

Cei din casa mare se pregăteau să se ducă la culcare, Linda și băiețelul ei. Îi făcuse spaghetti pentru cină și luase o gură din farfuria lui, dar nu și pregătise și ei. Dormeau în camera de oaspeți – din geanta ei tricotată se împrăstiau pe podea hainele pentru weekend. Șopârla de pluș murdară a lui Christopher cu ochii făcuți din nasturi.

Scotty o invitase pe iubita lui, Gwen Sutherland, să asculte niște discuri și să folosească jacuzzi-ul cât era Mitch plecat. Avea douăzeci și trei de ani, abia absolvise colegiul din Marin și-l cunoscuse pe Scotty la un grătar în Ross. Nu era vreo frumusețe, dar era blândă și prietenoasă, genul acela de fată pe care băieții o roagă mereu să le coasă câțiva nasturi sau să le tundă părul.

Băuseră amândoi câteva beri. Scotty a fumat puțină iarbă, dar nu și Gwen. Își petreceau seara în cabana îngrijitorului pe care Scotty o păstra curată la standarde militare – cearșafurile de pe salteaua lui joasă aranjate la colțuri ca în spital.

•

Suzanne și ceilalți au dat întâi de Scotty. Moțăia pe canapea. Suzanne s-a furișat să investigheze sunetele făcute de Gwen la duș, în timp ce Guy le-a făcut semn lui Helen și Donnei să cerceteze casa mare. Guy l-a înghiontit pe Scotty să se trezească. Acesta a sforăit, trezindu-se dintr-un vis. Scotty nu purta ochelarii – și-i așezase pe piept când a adormit – probabil credea că Guy era Mitch, care se întorsese mai devreme.

— Scuze, a spus Scotty gândindu-se la piscină, scuze. Bâjbâia orbește după ochelari.

Apoi Scotty a reușit să și-i pună la ochi și a văzut cuțitul zâmbind în mâna lui Guy.

* * *

Suzanne o luase pe fata din baie. Gwen era aplecată peste chiuvetă, spălându-se pe față. Când s-a îndreptat, a văzut silueta cu colțul ochiului.

— Bună, a zis Gwen, cu apa picurând de pe față.

Era o fată care primise o educație bună. Prietenoasă chiar și atunci când era surprinsă.

Poate că Gwen a crezut că era o prietenă a lui Mitch sau a lui Scotty, deși în câteva secunde avea să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Că fata care i-a zâmbit (fiindcă se știe bine că Suzanne chiar i-a zâmbit)

avea ochii ca un zid de cărămidă.

•

Helen și Donna au prins femeia și băiatul din casa mare. Linda era supărată, ținându-se cu mâna de gât, dar a mers cu ele. Linda în chiloți, cu tricoul mare – probabil a crezut că dacă era politicoasă și liniștită avea să fie bine. Încerca să-l încurajeze pe Christopher din priviri. Mâna lui grăsuță într-a ei, unghiile lui netăiate. Băiatul nu a plâns decât mai târziu; Donna a spus că la început părea interesat, ca și cum era doar un joc. De-a v-ați ascunselea.

•

Încerc să-mi imaginez ce făcea Russell în timp ce se petreceau toate astea. Poate au făcut un foc la fermă, iar Russell a cântat la chitară în lumina slabă. Sau poate o luase pe Roos sau pe altă fată în rulotă și poate fumau împreună un joint, privind fumul plutind spre tavan. Fata s-ar fi simțit mândră sub mâna lui, din cauza atenției îndreptate doar spre ea, deși gândurile lui ar fi fost, desigur, departe, la o casă din Edgewater Road cu oceanul la ușă. Văd umerii lui ridicați și amăgitori, încolăcirea interioară a ochilor care păreau șlefuiți și reci ca niște clanțe de ușă. „Ei au vrut s-o facă”, a spus el mai târziu râzând în fața judecătorului. Râzând atât de tare, încât s-a înecat. „Credeți că i-am pus eu să facă ceva? Credeți că mâinile astea au făcut măcar ceva?” Aprodul a trebuit să-l scoată din sală, atât de tare râdea Russell.

•

I-au adus pe toți în livingul din casa mare. Guy i-a pus pe toți să stea pe canapeaua mare. Privirile schimbate între victimele care nu știau încă asta, că erau victime.

— Ce-o să faceți cu noi? întrebă Gwen întruna.

Scotty a dat ochii peste cap, trist și asudat, iar Gwen a râs – poate și-a dat deodată seama că Scotty nu putea s-o apere. Că era doar un tânăr cu ochelarii aburiți și buzele tremurând și că ea era departe de casă.

A început să plângă.

— Taci, a spus Guy. Iisuse!

Gwen a încercat să-și stăpânească hohotele, tremurând în tăcere. Linda încerca să-l mențină pe Christopher calm, deși fetele îi legau pe toți. Donna i-a legat mâinile lui Gwen cu un prosop. Linda l-a strâns pe Christopher ultima dată înainte ca Guy să-i despartă. Gwen stătea pe canapea cu fusta ridicată în sus pe picioare, tânguindu-se resemnată.

Pielea dezgolită de pe picioare, fața încă udă. Linda îi șoptea lui Suzanne că puteau lua toți banii pe care-i avea în poșetă, toți, că putea face rost de mai mulți dacă o duceau la bancă. Vocea Lindei era calmă și monotonă, încercând să câștige controlul, deși nu controla absolut nimic.

Scotty a fost primul. S-a zbatut când Guy i-a legat mâinile cu o curea.

— Stai o clipă, a spus Scotty, hei.

S-a zbârlit din pricina strânsorii dure.

Iar Guy și-a ieșit din minți. A izbit cuțitul cu atâta forță, încât mânerul s-a desfăcut în două. Scotty s-a zbatut, dar nu a reușit decât să cadă pe podea, încercând să se rostogolească și să-și protejeze stomacul. O picătură de sânge i-a apărut la nas și la gură.

•

Mâinile lui Gwen nu erau legate strâns – de îndată ce lama s-a înfipt în Scotty, s-a eliberat și a fugit pe ușa de la intrare. Țipa cu o nepăsare de desen animat, un țipăt care suna fals. Aproape ajunsese la poartă când s-a împiedicat și a căzut pe peluză. Nu a apucat să se ridice în picioare, Donna era deja lângă ea. S-a târât pe spatele ei și a înjunghiat-o până când Gwen s-a rugat, politicoasă, s-o lase odată să moară.

* * *

La sfârșit i-au omorât pe mamă și pe copil.

— Vă rog, a spus Linda.

Simplu. Cred că încă mai spera la o eliberare. Era foarte frumoasă și foarte tânără. Avea un copil.

— Vă rog, a spus ea, pot să vă fac rost de bani.

Dar Suzanne nu voia bani. Amfetaminele îi strângeau tâmplele, cu un zvâcnet de incantație. Inima fetei frumoase, care îi bătea în piept – turația disperată, drogată. Cum trebuie să fi crezut Linda, așa cum cred oamenii frumoși, că exista o soluție, că avea să se salveze. Helen a ținut-o pe Linda nemișcată – mâinile ei pe umerii Lindei ezitanți la început, ca ai unui partener de dans nepriceput, dar Suzanne s-a răstit apoi la Helen, nerăbdătoare, așa că a apăsat mai tare. Linda a închis ochii pentru că știa ce urmează.

•

Christopher începuse să plângă. Ghemuit după canapea; pe el nu trebuia să-l țină nimeni. Avea chiloții îmbibați de mirosul amar de urină. Plânsetele lui modelate după țipete, o golire de orice sentiment. Mama lui era pe covor, nu se mai mișca.

Suzanne s-a așezat pe vine. A întins brațele spre el.

— Vino aici, a spus ea. Vino!

Despre partea asta nu este scris nimic, nicăieri, dar e partea pe care mi-o imaginez cel mai mult.

Mâinile lui Suzanne erau probabil deja stropite de sânge. Izul cald, medicinal al corpului pe hainele și în părul ei. Și pot să-mi imaginez pentru că îi știam fiecare centimetru de pe față. Aerul ei mistic și liniștitor, de parcă se mișca prin apă.

— Vino, a spus ultima dată, iar băiatul s-a mișcat spre ea.

Apoi i s-a urcat în poală și ea l-a ținut acolo, cuțitul fiind ca un cadou pe care i-l făcea.

•

Până să se termine buletinul de știri, mă așezasem. Canapeaua părea despărțită de restul apartamentului, ocupând un spațiu fără aer. Imaginile usturau și se ramificau ca niște vițe de coșmar. Oceanul indiferent dincolo de casă. Filmările cu polițiști în cămașă, ieșind pe ușa din față acasă la Mitch. Vedeam că nu aveau de ce să se grăbească – se terminase. Nimeni nu putea fi salvat.

Am înțeles că știrea era mult mai mare decât mine. Că nu vedeam decât primele imagini. Am căutat o ieșire, o trapă ascunsă: poate Suzanne se despărțise de grup, poate nu era implicată. Dar toate dorințele frenetice duceau cu ele propriul răspuns ca un ecou. Sigur că o făcuse.

Posibilitățile treceau pe lângă mine. De ce nu fusese Mitch acasă. Cum m-am putut intersecta cu ceea ce urma. Cum am putut ignora toate avertismentele. Nu aveam aer din cauza efortului pe care-l făceam să nu plâng. Îmi imaginam cât s-ar fi enervat Suzanne pe supărarea mea. Vocea ei calmă.

— De ce plângi? m-ar fi întrebat. Tu nici măcar n-ai făcut ceva.

•

E greu să te gândești la cât timp a trecut fără să se fi rezolvat crima. Faptul că totul existase vreodată independent de Suzanne și de ceilalți. Dar pentru lumea mare așa a fost. Nu aveau să fie prinși timp de mai multe luni. Crima – atât de aproape de casă, atât de depravată – i-a îmbolnăvit pe toți de isterie. Casele au fost transformate. Deveniseră brusc nesigure, familiaritatea lor aruncată în fața proprietarilor, ca și cum i-ar fi tachinat – vezi, ăsta e livingul tău, bucătăria ta, și vezi cât de

puțin te ajută familiaritatea asta. Vezi cât de puțin înseamnă în final.

Știrile au continuat pe parcursul cinei. Mă tot întorceam de câte ori vedeam o mișcare în colțul ochiului, dar era doar televizorul sau un far care trecea prin fața ferestrelor apartamentului. Tata se scărpină la gât în timp ce ne uitam, cu o expresie necunoscută pe față – se temea. Tamar nu voia să tacă.

— Copilul, a spus ea. Nu ar fi atât de rău dacă n-ar fi ucis copilul.

Aveam o siguranță amorțită că aveau să citească totul pe fața mea. O ruptură în expresie, o tăcere evidentă. Dar nu și-au dat seama. Tata a încuiat ușa de la apartament, apoi a verificat-o din nou înainte de a se culca. Am rămas trează, cu mâinile moi și lipicioase în lumina veiozei. Exista un spațiu cât de mic între rezultate? Dacă fețe luminoase ale planetelor ar fi orbitat în alt fel dacă un altfel de maree ar fi mușcat malul în noaptea aceea – aceea ar fi fost membrana care să separe lumea în care făcusem sau nu făcusem ceva? Când am încercat să dorm, legănarea interioară a violenței m-a făcut să deschid ochii. Și încă ceva, o muștrare pe fundal – chiar și atunci îmi era dor de ea.

•

Logica acelor crime era prea obscură pentru a fi dezvăluită, avea prea multe fațete, erau prea multe indicii false. Poliția nu avea decât cadavre, scenele împrăștiate ale morții ca niște fișe în dezordine. Fusesse un atac la întâmplare? Mitch fusesse ținta? Sau Linda, Scotty, poate chiar Gwen? Mitch cunoștea atâția oameni, avea tot felul de dușmani și prieteni invidioși, ca oricare celebritate. S-a pomenit și numele lui Russell, de către Mitch și ceilalți, dar era unul dintre multe alte nume. Până să verifice polițiștii ferma într-un final, grupul abandonase deja casă, plecând cu autobuzul către locurile de campare de pe coastă și ascunzându-se în deșert.

N-am știut cât de mult s-a întârziat ancheta, cum s-a împotmolit poliția în lucruri fără importanță – precum brelocul de pe peluză care aparținea unei menajere, supravegherea fostului manager al lui Mitch. Moartea imprima semnificații forțate lucrurilor mărunte, lumina sa distorsionată transforma totul în dovezi. Eu știam ce se întâmplase, așa că mi se părea că trebuia să știe și poliția și așteptam ca Suzanne să fie arestată, așteptam ziua în care poliția să vină după mine – pentru că-mi lăsasem sacul cu haine acolo. Pentru că studentul acela la Berkeley, Tom, avea să facă legătura între crime și vorbele mârâite ale lui Suzanne

despre Mitch și să sune la poliție. Frica mea era reală, dar nefondată – Tom nu-mi știa decât numele mic. Poate că vorbise totuși cu poliția, ca un cetățean corect, dar fără rezultat – erau copleșiți de telefoane și scrisori, tot felul de oameni își asumau responsabilitatea sau declarau că aveau informații secrete. Sacul meu era un sac obișnuit, nu avea niciun aspect definitoriu. Lucrurile dinăuntru: haine, o carte despre Cavalerul Verde. Crema mea de la Merle Norman. Lucrurile unui copil care se preface că e adult. Cu siguranță că fetele umblaseră înăuntru, aruncând cartea nefolositoare și păstrând hainele.

Spusesem multe minciuni, dar asta ocupa o tăcere mai mare. M-am gândit să-i spun lui Tamar. Să-i spun tatei. Însă pe urmă mi-o imaginam pe Suzanne, care își ronțăia o unghie și se uita brusc la mine. N-am spus nimănui nimic.

.

Nu e greu să-ți dai seama ce frică mi-a fost în urma crimelor. N-am fost singură mai deloc în săptămâna dinaintea plecării la internat, ținându-mă după Tamar și tata din cameră în cameră, uitându-mă pe fereastră după autobuzul negru. Rămâneam trează toată noaptea, ca și cum veghea mea chinuită avea să ne protejeze, ore întregi în care suportam o jertfă oferită unilateral. Mi se părea incredibil că tata și Tamar nu observau cât eram de palidă, cât de disperată după compania lor. Se așteptau ca viața să meargă înainte. Trebuiau făcute anumite lucruri, iar eu mă amestecam în logistica lor odată cu amorțeala care se instalase cu ceea ce mă făcea Evie. Faptul că-mi plăceau dulciurile cu scorțișoară, ceea ce visam – totul se schimbaseră cu un eu nou, un copil schimbat care dădea din cap când i se vorbea, care spăla și usca vasele de la cină, cu mâinile înroșite în apa fierbinte.

Trebuia să-mi adun lucrurile din camera mea de acasă înainte de a pleca la internat. Mama îmi comandase uniforma de la Catalina – am găsit două fuste bleumarin și o bluză midi împăturite pe pat, materialul duhnea a detergent industrial, ca niște fețe de masă închiriate. Nu m-am deranjat să probez hainele, le-am înghesuit într-o valiză peste teniși. Nu știam ce altceva să împachetez, oricum nu părea important. Mă uitam prin cameră ca în transă. Toate lucrurile la care ținusem cândva – un jurnal de vinil, un medalion cu piatra zodiacului, o carte cu desene în creion – păreau moarte și lipsite de valoare, golite de o forță care să le anime. Îmi era imposibil să-mi imaginez cărui fel de fată i-ar fi plăcut asemenea

lucruri. Care să poarte medalioane la mână sau să scrie întâmplările de peste zi.

— Ai nevoie de o valiză mai mare? a spus mama din ușă, făcându-mă să tresar.

Avea fața obosită și simțeam cât de mult fumase.

— Poți s-o iei pe cea roșie a mea, dacă vrei.

Credeam că va observa schimbarea din mine, chiar dacă tata și Tamar nu o făcuseră. Obrajii de copil dispăruseră, trăsăturile mele deveniseră aspre. Dar nu a spus nimic.

— E în regulă, am spus.

Mama s-a oprit, uitându-se prin cameră. La valiza aproape goală.

— Îți vine uniformă? a întrebat.

Nici măcar nu o probasem, dar am dat din cap, hotărâtă să păstrez acceptarea tacită.

— Bine, bine.

Când a zâmbit, i-au tremurat buzele și m-am simțit brusc copleșită.

•

Puneam cărțile în dulap când am găsit două poze Polaroid neclare, ascunse sub un teanc de reviste vechi. Prezența subită a lui Suzanne în camera mea: zâmbetul ei fierbinte și sălbatic, umflătura sânilor. Puteam să invoc dezgustul față de ea, drogată cu Dexedrine și transpirând după efortul măcelului, lăsându-mă în același timp transportată și neputincioasă – iat-o pe Suzanne. Ar fi trebuit să scap de fotografie, imaginea era deja încărcată de aerul vinovat al dovezii. Dar n-am putut. Am întors-o pe cealaltă parte, ascunzând-o într-o carte pe care nu aveam s-o mai citesc vreodată. În a doua fotografie se vedea ceafa cuiva care se întorcea cu spatele și m-am uitat mult timp ca să-mi dau seama că eram eu.

PARTEA A PATRA

Sasha, Julian și Zav au plecat devreme și am rămas singură. Casa arăta la fel ca întotdeauna. Doar patul din cealaltă cameră, cu cearșafurile mototolite și mirosind a sex, era semn că mai fusese cineva acolo. Aveam să spăl cearșafurile în mașina din garaj. Să le împătutesc și să le așez pe rafturile din dulap, să redau camerei vidul dinainte.

•

În după-amiaza aceea m-am plimbat pe nisipul rece, presărat cu bucățele de scoici sparte, cu găuri unde se ascundeau crabii. Îmi plăcea șuieratul vântului în urechi. Vântul alunga oamenii – elevele de liceu țipau când iubiții lor încercau să țină pătura pe loc. Familiile renunțau în cele din urmă și se îndreptau spre mașini, cărând scaunele pliante, cadrul Țepos al unui zmeu ieftin, gata stricat. Purtam două pulovere, ceea ce mă făcea să mă simt protejată, încetinindu-mi mișcările. La interval de câțiva metri găseam alge uriașe, încolăcite și groase ca furtunul pompierilor. Ca voma unei specii extraterestre, venite, se pare, de pe altă lume. Era iarbă de mare, așa mi-a spus cineva. Nu părea mai puțin ciudată doar pentru că știam asta.

Sasha de-abia îmi spusese la revedere. Se ascundea după Julian, cu fața oțelită împotriva milei mele. Știam că devenise absentă, gândurile îi fugiseră deja către locul unde Julian era drăguț și bun, iar viața era distractivă sau, dacă nu distractivă, măcar interesantă și nu era asta un lucru valoros, nu însemna asta ceva? Am încercat să-i zâmbesc, să-i trimit un mesaj pe un fir invizibil. Dar nu mă voise niciodată pe mine.

Ceața fusese mai deasă în Carmel, coborând peste campusul internatului ca un viscol. Clopotnița capelei, oceanul aflat în apropiere. Începusem școala în septembrie, așa cum trebuia să fac. Carmel era un loc demodat, iar colegele mele păreau mult mai tinere decât erau de fapt. Colega mea de cameră avea o colecție de pulovere de mohair aranjate pe culori. Pereții dormitoarelor îmblânzite de tapet, furișatul după ora stingerii. Magazinul Tuck, organizat de elevii mari, unde vindeau chipsuri, suc și bomboane, felul în care fetele se purtau ca și cum acesta era apogeul libertății și sofisticării, faptul că aveau voie să mănânce de la nouă la unsprezece și jumătate în weekend. În ciuda

vorbăriei, a fanfaronadei și a lăzilor cu discuri, colegele mele păreau copilăroase, chiar și cele din New York. Uneori, atunci când ceața acoperea clopotnița, unele dintre ele nu se mai puteau orienta și se rătăceau.

În primele săptămâni mă uitam la fete cum strigau una la alta peste scuar, cu ghiozdanele în spate sau agățate de mâini. Parcă se mișcau prin sticlă, ca ticăloșii bine hrăniți și iubiți din romanele cu detectivi, care-și legau funde la codițe și purtau în weekend cămăși cu pătrățele. Scriau acasă și povesteau despre pisicuțele lor dragi și surorile mai mici pe care le adorau. Camerele comune erau domeniul papucilor de casă și al capoatelor, al fetelor care mâncau Charleston Chews din minifrigidere și se înghesuiau la televizor până când păreau să absoarbă psihologic razele catodice. Iubitul cuiva a murit într-un accident de alpinism în Elveția: toate fetele s-au adunat în jurul ei, aprinse de tragedie. Manifestările lor dramatice de sprijin, alimentate de gelozie – ghinionul era destul de rar ca să pară ceva încântător.

Îmi făceam griji că eram însemnată. Un val de teamă care era vizibil. Dar structura școlii – particularitățile, calitatea sa aproape municipală – părea să străpungă ceața. Spre uimirea mea, mi-am făcut prietene. O fată de la cursul de poezie. Colega mea de cameră, Jessamine. Groaza mea le părea celorlalte un fel de aer rarefiat, izolarea mea fiind izolarea impusă de experiențe epuizante.

Jessamine venea dintr-un oraș de lângă Oregon unde se creșteau vite. Fratele ei mai mare îi trimitea reviste cu benzi desenate unde supereroinele dădeau pe afară din costume și făceau sex cu caracatițe sau câini desenați. Le primea de la un prieten din Mexic, spunea Jessamine, iar ei îi plăcea violența caraghioasă și le citea cu capul răsturnat peste marginea patului.

— Asta e dementă, pufnea ea aruncându-mi revista.

Încercam să-mi ascund greața față de șuvoaiele de sânge și sânii greoi.

— Țin o dietă în care împart toată mâncarea cu alții, îmi explicase Jessamine dându-mi una dintre cutiile de Mallomars pe care le ținea în sertar. Înainte aruncam jumătate din ce aveam, dar a apărut o invazie de șoareci în cămine și n-am mai putut.

Îmi amintea de Connie, avea același fel timid de a-și trage cămașa de pe burtă. Connie, care era acum la liceul din Petaluma. Traversa treptele joase, mânca prânzul la mesele de picnic pline de așchii. Nu știam cum

să mă mai gândesc la ea.

Jessamine era dornică să asculte poveștile mele de acasă, imaginându-și că trăiam în umbra semnului Hollywood, într-o casă bogată și roz din California, cu un grădinar care mătura terenul de tenis. Nu conta că eram dintr-un oraș unde se făceau lactate și că-i spuseseam asta: alte lucruri erau mai importante, așa cum fusese bunica. Presupunerile pe care le făcea Jessamine cu privire la sursa tăcerii mele la începutul anului, toate – m-am lăsat să pășesc în acel cadru. I-am vorbit despre un iubit, doar unul dintre mai mulți.

— Era celebru, i-am spus. Nu pot să spun despre cine e vorba. Dar am locuit cu el o vreme. Avea penisul purpuriu, i-am zis pufnind în râs, iar Jessamine râdea la rândul ei.

Îmi arunca o privire plină de gelozie și uimire. Probabil așa mă uitasem eu la Suzanne și cât de ușor era să mențin un șuvoi lejer de povești, o narațiune imaginară care împrumuta ce era mai frumos la fermă și-i dădea o formă nouă, ca la origami. O lume în care totul se întâmpla așa cum îmi dorisem eu.

Luam lecții de franceză de la o profesoară răutăcioasă, proaspăt logodită, care lăsa fetele să-i probeze inelul de logodnă. Aveam cursuri de artă cu domnișoara Cooke, cuprinsă de neliniștea primului loc de muncă. Dunga de machiaj pe care o vedeam uneori pe obrazul ei îmi stârnea mila, deși încerca să fie bună cu mine. Nu spunea nimic atunci când mă vedea privind în gol sau sprijinindu-mi capul pe brațele încrucișate. Odată m-a dus în afara campusului și am mâncat biscuiți cu lapte și un hot dog care avea gust de apă caldă. Mi-a povestit cum se mutase din New York pentru slujba asta, cum asfaltul din oraș reflecta uneori razele soarelui, cum câinele vecinului își făcea nevoile pe scări, cum o luase puțin razna.

— Mâncam doar colțurile din mâncarea colegei mele de cameră. Pe urmă dispărea toată și mi se făcea rău.

Ochelarii domnișoarei Cooke îi micșorau ochii.

— Nu m-am simțit niciodată atât de tristă și nici nu aveam, de fapt, un motiv, știi?

A așteptat să răspund cu o poveste asemănătoare. Se aștepta la o poveste tristă, gestionabilă, despre cum mă abandonase un iubit din orașul natal sau mama în spital, șoaptele crude ale unei colege de cameră răutăcioase. O situație căreia putea să-i dea un sens eroic pentru

mine, afișată într-o perspectivă mai matură și mai înțeleaptă. Gândul de a-i spune adevărul domnișoarei Cooke mă făcea să încleștez gura cu un amuzament ireal. Știa despre crimele încă nerezolvate – toți știau. Oamenii își încuiau ușile și-și instalau zăvoare, cumpărau câini de pază la preț crescut. Polițiștii disperați nu au aflat nimic de la Mitch, care, de frică, fugise în sudul Franței, deși casa lui nu avea să fie percheziționată până în anul următor. Începuseră să vină pelerini la poartă, sperând să surprindă oroarea ca pe niște vaporii în aer. Leneveau în mașini până îi goneau vecinii enervați. În absența lui, detectivii cercetau piste lansate de traficanți de droguri, schizofrenici și casnice plictisite. Au cerut chiar ajutorul unui medium care s-a plimbat prin camerele lui Mitch, chinuind-se să simtă vibrații.

— Criminalul este un bărbat singur, de vârstă a doua, îl auzisem pe medium spunând într-o emisiune. A fost pedepsit în tinerețe pentru ceva ce nu a făcut. Simt prezența literei K. Simt ceva legat de orașul Vallejo.

Chiar dacă mă credea domnișoara Cooke, ce i-aș fi spus? Că nu dormisem bine din august fiindcă îmi era prea teamă de teritoriul nepăzit al viselor? Că mă trezeam convinsă că Russell era în cameră – că trăgeam disperată aer în piept, simțind aerul nemișcat ca o mână apăsată pe gură? Că spaima molipsirii se afla în mine: era un tărâm paralel unde noaptea aceea nu existase, unde insistam ca Suzanne să plece de la fermă. Unde femeia blondă și fiul ei ca un ursuleț de pluș împingeau un cărucior pe un culoar de magazin, plănuiind cina de duminică, obosiți și certăreți. Unde Gwen își înfășură părul umed în prosop, dându-și cu loțiune pe picioare. Scotty curăța filtrele de la jacuzzi de mizerie, arcul tăcut al aspersorului, în timp ce o piesă plutea în curte de la radio.

La început, scrisorile pe care i le scriam mamei erau niște scenete îndărătnice. Apoi au devenit destul de sincere.

Cursurile erau interesante.

Aveam prietene.

Urma să mergem la acvariu și să privim meduzele căscate și ezitante în holurile de sticlă luminate, suspendate în apă ca niște batiste delicate.

•

Până să străbat cea mai îndepărtată porțiune, vântul se întetise. Plaja era pustie, toți cei veniți la picnic și să-și plimbe câinii plecaseră. Am pășit pe bolovani, îndreptându-mă spre partea centrală cu nisip. Urmam linia dintre stâncă și val. Făcusem de multe ori plimbarea asta. Mă

întrebam cât de departe ajunseseră deja Sasha, Julian și Zav. Probabil mai aveau o oră până la LA. Fără să mă gândesc prea mult, știam că Julian și Zav stăteau pe locurile din față și Sasha în spate. Mi-o imaginam aplecându-se în față din când în când, rugându-i să repete o glumă sau arătându-le vreun indicator comic. Încercând să-și susțină propria existență, renunțând în final și întinzându-se pe banchetă. Lăsând discuția lor să se transforme într-un zgomot nesemnificativ în timp ce se uita la drum, la livezile pe lângă care treceau. Printre crengi sclipeau panglicile argintii care goneau păsările.

•

Treceam pe lângă camera comună cu Jessamine, mergeam la magazinul Tuck, când m-a strigat o fată:

— Te caută sora ta la parter.

N-am ridicat privirea; cu siguranță nu vorbea cu mine. Dar așa era. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama ce ar fi putut fi.

Jessamine părea supărată.

— Nu știam că ai o soră.

Mă gândeam că Suzanne avea să vină după mine.

Amorțeala care mă cuprindea la școală era molatecă, nu total neplăcută, așa cum simți când îți amorțește un membru. Până când începe să se dezmorească brațul sau piciorul. Atunci încep furnicăturile, înțepătura întoarcerii – văzând-o pe Suzanne sprijinită în umbra intrării în cămin. Avea părul nepieptănat, buzele uscate – prezența ei părea să schimbe curgerea timpului.

Amintirile se întorceau. Inima îmi bătea neputincioasă, simțind micuța împunsătură a fricii. Dar ce putea Suzanne să facă? Eram în plină zi, școala era plină de martori. Am văzut-o cum privea agitația din jur, profesorii care se îndreptau spre sesiunile de pregătire, fetele care traversau terenul cu gențile de tenis și mirosind a lapte cu ciocolată, dovezi vii ale eforturilor depuse de mame nevăzute. Odată dădusem peste o căprioară care pășea timid pe autostradă, bocănind straniu cu copitele pe asfalt – Suzanne avea aceeași distanță curioasă și animalică a căprioarei, măsurând locul neobișnuit în care se afla.

S-a îndreptat când m-am apropiat.

— Uită-te la tine, a zis ea. Curată și ferchezuită.

Am remarcat o nouă duritate în expresia ei: avea un cheag de sânge sub unghie.

N-am spus nimic. Nu puteam. Îmi tot atingeam vârfurile firelor de păr. Era mai scurt – Jessamine îl tunsese în baie, ghidându-se după un articol dintr-o revistă.

— Pari bucuroasă să mă vezi, a spus Suzanne.

Zâmbea. Am zâmbit și eu, dar era un zâmbet gol. Lucrul ăsta părea s-o mulțumească pe Suzanne. Teama mea.

Știam că trebuia să fac ceva – stăteam sub marchiză, încurajând șansele ca să se oprească cineva să mă întrebe ceva și să se prezinte surorii mele. Dar nu reușeam să mă mișc. Russell și ceilalți nu puteau fi prea departe – oare mă urmăreau? Ferestrele clădirilor păreau vii, gândurile mi se duceau la pușcași și la privirea fixă a lui Russell.

— Arată-mi camera ta, a spus Suzanne. Vreau s-o văd.

•

Camera era goală, Jessamine era tot la magazinul Tuck, iar Suzanne a trecut pe lângă mine și a intrat înainte s-o opresc.

— Minunat, a ciripit ea cu un accent britanic fals.

S-a așezat pe patul lui Jessamine. A sărit în sus și în jos. S-a uitat la posterul cu peisajul din Hawaii, cu oceanul ireal și cerul care încadrau o fâșie de plajă cu nisip ca zahărul. Mai multe volume *World Book* pe care Jessamine nu le deschisese niciodată, cadou de la tatăl ei. Jessamine păstra un teanc de scrisori într-o cutie sculptată de lemn, iar Suzanne a ridicat imediat capacul, cotrobăind înăuntru. Jessamine Singer, a citit ea pe plic. Jessamine, a repetat. A lăsat capacul să se închidă și s-a ridicat în picioare.

— Deci, ăsta e patul tău.

Mi-a deranjat pătura cu o mână batjocoritoare. Am simțit un gol în stomac, o imagine cu noi pe cearșafurile lui Mitch. Părul ei lipit de frunte și de gât.

— Îți place aici?

— E-n regulă.

Stăteam încă în cadrul ușii.

— În regulă, spui.

Suzanne a zâmbit.

— Evie spune că e în regulă la școală.

Mă tot uitam la mâinile ei. Mă întrebam ce făcuseră mai exact și dacă procentajul conta. A observat unde mă uitam: trebuie să-și fi dat seama la ce mă gândeam. S-a ridicat brusc în picioare.

— Acum pot să-ți arăt eu ceva, a zis Suzanne.

•

Autobuzul era parcat pe o stradă laterală, dincolo de poarta școlii. Vedeam agitația siluetelor din interior. Russell și cine mai era pe acolo – bănuiam că sunt toți. Vopsiseră capota. În rest, totul era la fel. Autobuzul era ca o bestie indestructibilă. Deodată am fost sigură: aveau să mă înconjoare. Să mă înghesuie într-un colț.

Dacă ne vedea cineva cum stăteam în pantă, ar fi zis că suntem prietene. Discutam în aerul de sâmbătă, eu – cu mâinile în buzunare, Suzanne – acoperindu-și ochii.

— Plecăm în deșert o vreme, a spus Suzanne urmărind neliniștea care probabil mi se citea pe față.

Simțeam limitările mărunte ale vieții mele: o întâlnire în seara aceea la Clubul de franceză – Madame Guevel ne promisese tarte cu unt. Iarba mucegăită pe care Jessamine voia s-o fumeze după stingere. Deși știam tot ce știam, voia o parte din mine să plece? Răsuflarea neplăcută a lui Suzanne și mâinile ei reci. Dormitul pe jos, mestecând frunze de urzici ca să ne umezim gâtul.

— Nu e supărat pe tine, a spus ea.

Mă privea fix în continuare.

— Știe că n-o să spui nimic.

Și așa era: nu spusesem nimic. Tăcerea mă lăsa să rămân invizibilă. Da, mă temusem. Poate că puteam explica tăcerea aceea prin frică, o frică ce avea să mă cuprindă și mai târziu, după ce Russell, Suzanne și ceilalți au intrat în închisoare. Dar era și altceva la mijloc. Gândurile îndreptate neputincios spre Suzanne. Care își colorase uneori sfârcurile cu ruj ieftin. Suzanne, care mergea de colo-colo ca o brută, de parcă știa că voiai să-i iei ceva. N-am spus nimănui pentru că voiam să fie în siguranță. Cine altcineva în afară de mine o mai iubise? Cine o ținuse vreodată în brațe și-i spusese că inima ei, cea care-i bătea în piept, era acolo cu un scop?

Îmi transpirau palmele, dar nu mi le puteam șterge de blugi. Am încercat să deslușesc momentul, să păstrez imaginea lui Suzanne în minte. Suzanne Parker. Rearanjarea atomilor când am văzut-o prima dată în parc. Cum îmi zâmbise gura ei.

Nimeni nu se mai uitase la mine înainte de Suzanne, nu cu adevărat, așa că ea devenise definiția mea. Privirea ei mă îmblânzea cu atâta

ușurință, încât și fotografiile cu ea păreau menite pentru mine, aprinse de un sens ascuns. Felul în care se uita la mine era diferit de al lui Russell, pentru că îl îngloba și pe el: făcea ca el și restul să pară mai mici. Fuseserăm cu bărbatii, îi lăsaserăm să facă ce voiau. Dar nu aveau să știe niciodată acele părți din noi pe care le ascundeam de ei – nu aveau să simtă niciodată lipsa și nici nu aveau să știe că ar fi trebuit să caute ceva mai mult.

Suzanne nu era un om bun. Am înțeles asta. Dar țineam la distanță informația. Legistul declarase că degetul mic și inelarul Lindei de la mâna stângă fuseseră tăiate pentru că încercase să-și protejeze fața.

Suzanne părea că se uită la mine ca și cum putea găsi o explicație, însă o mișcare ușoară în spatele parbrizului acoperit i-a atras atenția – chiar și atunci era încă atentă la orice mișcare a lui Russell – și a devenit brusc serioasă.

— Bine, a zis ea împinsă de un ceas nevăzut. Plec.

Aproape că-mi dorisem o amenințare. Un semn că s-ar putea întoarce, că ar trebui să mă tem de ea sau că o puteam atrage cu o combinație potrivită de cuvinte.

N-am mai văzut-o apoi decât în fotografii și la știri. Și totuși, nu-mi puteam imagina absența ei ca fiind permanentă. Suzanne și ceilalți aveau să existe mereu pentru mine; credeam că nu aveau să moară niciodată. Că aveau să rămână mereu pe fundalul vieții mele obișnuite, dând târcoale autostrăzilor și bântuind parcurile. Îndrumați de o forță care nu avea să încetinească sau să se oprească vreodată.

Suzanne a ridicat puțin din umeri în ziua aceea, înainte de a traversa panta acoperită cu iarbă și de a dispărea în autobuz. Amintirea stranie a zâmbetului ei. Ca și cum aveam întâlnire, eu și ea, într-un anume loc și un anumit moment, iar ea știa că eu voi uita.

•

Voiam să cred că Suzanne mă dăduse jos din mașină pentru că văzuse o diferență între noi. Că îi era clar că nu puteam ucide pe cineva, iar Suzanne era încă destul de lucidă să înțeleagă că ea era motivul pentru care mă aflam în mașină. Voia să mă protejeze de ce urma să se întâmple. Asta era explicația facilă.

Dar exista un lucru care complica totul.

Ura pe care trebuie s-o fi simțit că să facă ce a făcut, să înfigă cuțitul iar și iar, ca și cum încerca să scape de o boală frenetică: asemenea ură

nu-mi era străină.

Ura era ușoară. Permutările au fost constante de-a lungul anilor: un străin la bălci care mi-a apucat prohabul pantalonilor. Un bărbat pe trotuar care s-a aruncat spre mine, apoi a râs când m-am speriat. Noaptea în care un bărbat mai în vârstă m-a dus la un restaurant elegant când nu eram nici măcar destul de mare să-mi placă stridiile. Nu aveam nici douăzeci de ani. Proprietarul s-a așezat la masa noastră, la fel și celebrul producător de filme. Bărbatul a început o discuție aprinsă în care nu reușeam să mă bag: m-am jucat cu șervetul greoi și am băut apă. Mă uitam la perete.

— Mănâncă legumele, s-a răstit deodată producătorul la mine. Ești în creștere!

Voia să știu ceea ce știam deja: nu aveam nicio putere. Mi-a văzut nevoia și a folosit-o împotriva mea.

Ura mea pentru el a fost imediată. Ca prima înghițitură de lapte stricat – putreziciunea umplând nările, inundând tot creierul. Producătorul a râs de mine, la fel și ceilalți, bărbatul în vârstă care mi-a pus mâna pe penisul lui când m-a condus acasă.

Nimic din toate astea nu era ceva rar. Asemenea lucruri s-au întâmplat de sute de ori. Poate mai mult. Ura care vibra sub suprafața figurii mele de fată – cred că Suzanne o recunoștea. Sigur că mâna mea avea să anticipeze greutatea cuțitului. Felul special în care ceda corpul uman. Erau atât de multe de distrus!

Suzanne m-a oprit să fac un lucru de care puteam fi în stare. Așa că m-a eliberat în lume ca un avatar al fetei care nu putea fi ea. Nu putea să meargă vreodată la internat, dar eu încă puteam, așa că m-a trimis de lângă ea ca un mesager al eului ei alternativ. Asta mi-a dat Suzanne: posterul cu Hawaii de pe perete, plaja și cerul albastru ca fiind cel mai mic numitor comun al fanteziei. Șansa de a participa la un curs de poezie, de a lăsa sacii cu rufe la ușă și de a mânca friptură când mă vizitau părinții, plină de sare și sânge.

A fost un dar. Și ce-am făcut cu el? Viața nu se acumula cum îmi imaginasem cândva. Am absolvit școala cu internat, am făcut doi ani de colegiu. Am traversat deceniul gol în Los Angeles. Întâi am îngropat-o pe mama, apoi pe tata. Cancerul care l-a făcut să tânjească după lapte la sfârșit, părul care semăna cu smocurile unui copil. Am plătit facturile și mi-am făcut controale la ochi în timp ce zilele se prăbușeau pe rând, ca

bolovanii de pe stânci. Viața era o îndepărtare continuă de marginea prăpastiei.

Au fost și momente de uitare. Vara în care am vizitat-o pe Jessamine în Seattle după ce a născut primul copil – când am văzut-o așteptând pe trotuar, cu părul ascuns sub haină, anii s-au destrămat și am simțit o clipă că sunt aceeași fată dulce și nevinovată care fusesem odată. Anul petrecut cu bărbatul din Oregon, bucătăria noastră comună în care erau plante decorative și păturile indiene de pe bancheta mașinii, acoperind rupturile. Mâncam pâine rece cu unt de arahide și ne plimbam prin iarba verde. Campam pe dealurile din jurul Canionului Hot Springs, departe pe coastă, aproape de un grup de oameni care știau toate cuvintele de la *The People's Song Book*. O stâncă încinsă de soare unde stăteam întinși, uscându-ne după baia în lac, lăsând pe trupurile noastre o urmă unită.

Dar absența a apărut din nou. Am fost aproape soție, dar am pierdut bărbatul. Aproape că eram ușor de recunoscut ca prietenă. Apoi n-am mai fost. Noptile în care stingeam veioza de lângă pat și mă trezeam în întunericul nepăsător și singur. Când mă gândeam cu o împunsătură îngrozită că nimic din toate astea nu era un dar. Suzanne a primit mântuirea care venea după condamnare, în grupurile de lecturare a Bibliei și interviurile la ore de vârf, precum și o diplomă de la un colegiu prin corespondență. Eu aveam povestea oarecare a unui spectator, un evadat fără crimă, pe jumătate sperând și pe jumătate îngrozit că nu venea nimeni după mine.

.

Până la urmă, Helen a fost cea care a vorbit. Avea doar optsprezece ani, încă tânjea după atenție – mă mir că nu au intrat atâta timp la închisoare. Helen fusese arestată în Bakersfield pentru că folosisese un card de credit furat. Dacă mai rezista o săptămână în închisoare îi dădeau drumul, dar nu s-a putut abține și s-a lăudat unei colege de celulă. La televizorul cu monede din camera comună se difuza un reportaj despre ancheta aflată în desfășurare.

— Casa e mult mai mare decât arată în poze, a spus Helen, după cum povestea colega ei de celulă.

Parcă o și văd pe Helen: nonșalantă, împingând bărbia în față. Probabil colega ei a ignorat-o la început. Dând ochii peste cap la pălăvrăgeala fetei. Dar Helen a continuat și femeia a început deodată să asculte cu atenție, calculând banii din recompensă și sentința redusă.

Îndemnând fata să spună mai multe, să vorbească mai departe. Poate că pe Helen a flatat-o atenția ei și a dezvăluit toată tărășenia. Poate chiar a exagerat, prelungind pauzele sinistre dintre cuvinte, ca o incantație dintr-o poveste cu fantome la o petrecere în pijamale. Toți vrem să fim observați.

•

Până la sfârșitul lui decembrie i-au arestat pe toți. Russell, Suzanne, Donna, Guy și ceilalți. Polițiștii au făcut o razie în locul unde-și instalaseră corturile în Panamint Springs: saci de dormit ruși și prelate albastre de nailon, cenușa moartă a focului de tabără. Russell a fugit când au venit, ca și cum putea scăpa de o întreagă echipă de polițiști. Farurile mașinilor de poliție străluceau în rozul palid al dimineții. Cât de jalnică a fost capturarea imediată a lui Russell, forțat să îngenuncheze pe iarbă cu mâinile pe cap. Guy încătușat, șocat să descopere că existau limite la bravada care-l adusese până aici. Copiii mânați spre duba celor de la Protecția Copilului, înfășurați în păături și serviți cu sandviciuri reci cu brânză. Cu burțile umflate și capetele pline de păduchi. Autoritățile nu știau atunci cine și ce făcuse, așa că Suzanne era doar una dintre fetele slăbănoage. Fete care scui-pau în țărână ca niște câini turbați și se lăsau moi când polițiștii încercau să le pună cătușele. Era o demnitate dementă în rezistența lor – niciuna nu fugise. Chiar și la sfârșit, fetele fuseseră mai puternice decât Russell.

În Carmel avea să ningă în aceeași săptămână și să se aștearnă un strat subțire de zăpadă. Cursurile au fost anulate, gerul făcând pământul să scârțâie sub încălțări când traversam scuarul în gecile noastre de blugi. Părea să fie ultima dimineață pe pământ, iar noi priveam spre cerul cenușiu ca și cum miracolul avea să continue, deși s-a topit tot în mai puțin de o oră, lăsând doar mizerie.

•

Eram la jumătatea drumului către parcare de pe plajă când am văzut bărbatul. Venea spre mine. Poate la o sută de metri distanță. Avea capul ras, dezvăluind conturul agresiv al scalpului. Purta un tricou, ceea ce era ciudat – avea pielea înroșită de vânt. Nu voiam să mă simt atât de neliniștită. Un rezumat neajutorat al datelor: eram singură pe nisip. Încă departe de parcare. Nu mai era nimeni în jur, doar eu și bărbatul acela. Stânca, aspru profilată, cu fiecare striăție și smoc de licheni. Vântul îmi sufla părul peste față, vulnerabil și strămutat. Rearanjând nisipul în

brazde. Am mers mai departe spre el. Fortându-mă să mențin pasul.

Eram acum la cincizeci de metri. Avea brațele musculoase. Aspectul brutal al scalpului gol. Am încetinit pasul, dar nu conta – bărbatul continua să se apropie hotărât. Capul îi sălta în timp ce mergea, cu un zvâcnit ritmic, nebunesc.

O piatră, mi-a venit un gând mânios. O să ridice o piatră. O să-mi spargă capul, o să mi se scurgă creierii pe nisip. O să mă strângă de gât până o să-mi plesnească traheea.

Lucrurile stupide la care mă gândeam:

Sasha și gura ei sărată, copilărească. Felul în care arăta soarele în vârful copacilor care străjuiau aleea unde am copilărit. Dacă Suzanne știa că mă gândeam la ea. Cum trebuie să fi implorat mama la sfârșit.

Bărbatul se apropia de mine. Aveam mâinile umede și moi. Te rog, îmi spuneam. Te rog. Cui mă adresam? Bărbatului? Lui Dumnezeu? Oricui se ocupa de asemenea lucruri.

Apoi a ajuns în fața mea.

Ah, mi-am zis. Ah. Pentru că era doar un bărbat normal, inofensiv, care dădea din cap cu niște căști albe în urechi. Doar un bărbat care se plimba pe plajă, bucurându-se de muzică, de soarele slab prin ceață. Mi-a zâmbit când a trecut pe lângă mine, iar eu i-am zâmbit așa cum ai zâmbi oricărui străin, oricărui om pe care nu-l cunoști.

MULȚUMIRI

Aș dori să le mulțumesc lui Kate Medina și lui Bill Clegg pentru îndrumările prețioase. Mulțumiri și pentru Anna Pitoniak, Derrill Hagood, Peter Mendelsund, Fred și Nancy Cline, dar și fraților și surorilor mele: Ramsey, Hilary, Megan, Elsie, Mayme și Henry.

EMMA
CLINE

FETELE

virtual
project

virtual-project.eu

- ^[1] Mâncare tradițională indiană din orez și fasole mung sau linte (n.tr.).
- ^[2] Adunare publică pașnică, de regulă concentrată pe iubire, meditație, muzică, sex și consumul de droguri, des întâlnită în anii 1960 – 1970 în Statele Unite (n.tr.).
- ^[3] Pastă din boabe de soia fermentate, folosită în bucătăria japoneză (n.tr.).
- ^[4] Tetrahidrocanabinol (substanța activă principală din cannabis) (n.tr.).
- ^[5] Lyndon B. Johnson, președinte al SUA între 1963 – 1969 (n.tr.).